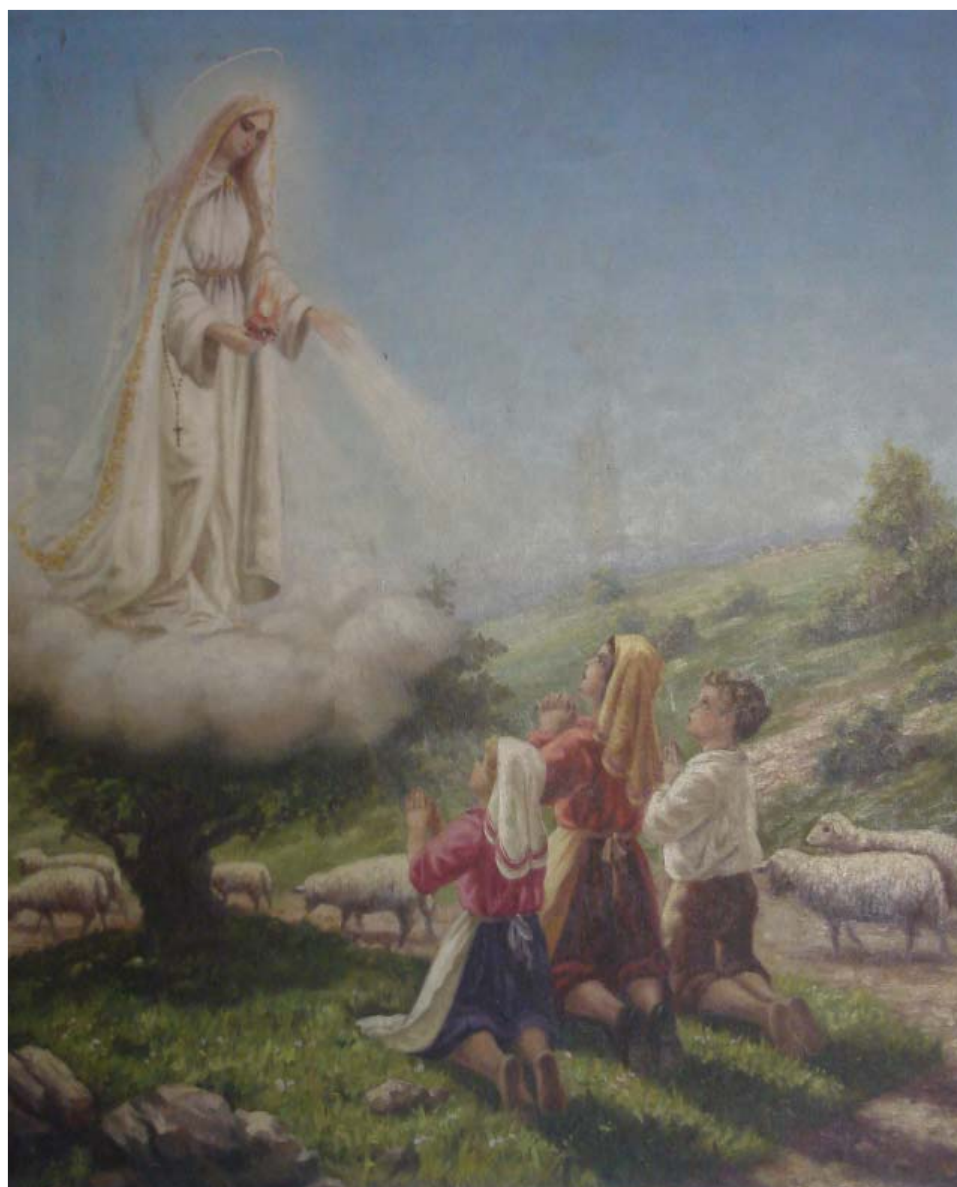

Máriina doba

ROČNÍK XXVII.
Číslo 1/2017
ISSN 1338-1490

MARANA THA
Príd', Pane Ježíšu!

MÁRIINA DOBA

Časopis pre podporu spirituality
Mariánskeho kňazského hnutia

Ročník XXVII. Číslo: 1/2017

ISSN 1338-1490
IČO: 30 778 433

Adresa hnutia:

MKH, Jašíkova 20, 821 03 Bratislava
www.msm-mmp.org
www.mkh.sk

Registračné číslo: EV 3461/09

Pre vnútornú potrebu!

Číslo účtu: SK570900000000011468936

Výkonný redaktor:

Alžbeta Vojtková

Redakčná rada:

ThDr. Amantius Akimjak, OFS
ThLic. Peter Petrek
RNDr. P. Humbert Virdzek, OP
Mgr. Marian Vojtko
Vsdp. Pavol Majzel
Ing. Mgr. Dušan Monček
Mons. Jozef Kostolný
Don. Jozef Gánovský, SDB
Mgr. Ján Salík

Cirkevný cenzor:

Vdp. Mgr. Jozef Bicák

Cirkevné schválenie:

S povolením Arcibiskupského úradu
v Bratislave zo dňa 8. augusta 2016
Prot. N. 3290/2016

Toto schválenie však nie je definitívnym
úsudkom ani zárukou hodnovernosti
ohľadom spôsobu prijatia „posolstiev“ otcom
Stefanom Gobbim alebo iných osôb vo forme
mystického javu „vnútornej inšpirácie“ alebo
„vnútornej reči“.

Vydáva a distribuuje:

Združenie Máriina doba
Jašíkova 20
821 03 Bratislava

Tlač: Tlačiareň MERKUR, s. r.o., Dolný Ohaj 128

Dátum vydania periodickej tlače: január 2017
1. štvrtok

Časopis vychádza 4-krát do roka,
úhrada nákladov na vydanie je 1,10 € za kus,
ročné predplatné 4,40 €

- Nové objednávky poštou,
e-mailom: alzbeta@maria.sk
alebo na poštovej poukážke.
- Obnova objednávok raz ročne. Zaevidovaní
objednávateľia nech vždy uvádzajú svoje
číslo adresy - pri platbe cez banku ako VS.
- Ak ste v núdzi, môžete si časopis objednať
aj za nižší príspevok prípadne bez neho
(1 kus pre svoju potrebu).
- Ak pošlete príspevok vyšší, budeme to
považovať za podporu apoštolátu prostred-
níctvom nášho časopisu.
- Nakoľko sme v prvom rade hnutie a nie
vydavateľstvo, pracujeme v skromných pod-
mienkach a sme odkázaní na Vašu pomoc v
tom, že si každý sám eviduje svoje podlížnosti
a včas ich vyrovná.

FATIMA

*„Tu som sa zjavila ako Žena odetá slnkom, aby som vám
ukázala cestu, po ktorej máte ísť v tomto storočí, ktoré je
ovládané a vydané úkladom ducha zla.*

*Sem som prišla z neba, aby som vám ponúkla útočisko
pre nápravu vo chvíli veľkého boja medzi mnou a mojím protivníkom a
v bolestných hodinách veľkého súženia a trestu.*

Tu som založila Mariánske kňazské hnutie...

*Chcem vás tu duchovne spojiť so mnou, lebo už vstupujete
do posledného obdobia...*

V Cirkvi sa dovíši veľký odpad, ktorý sa rozšíri na celom svete...

*Ludstvo dosiahne vrchol skazenosti a bezbožnosti, vzbury proti
Bohu a otvorene sa postaví proti jeho zákonu lásky...*

*Potom sa toto miesto zjaví všetkým ako žiariace znamenie mojej
materskej prítomnosti vo vrcholnej hodine vášho veľkého súženia...*

(Fatima, 11.3.1995)

„Príjmi, Matka Kristova, volanie plné utrpenia všetkých ľudí!

Pomôž nám v sile Ducha Svätého víťaziť nad každým hriechom.“

(Svätý Ján Pavol II.)

Jubilejný rok Fatimy

Aby sme poznali čas svojho navštívenia (porovn. Lk 19,44)

Otvorený list úplne všetkým...

„Prichádzam z neba!“ – odpoveďa vznešená Pani malej Lucii vo Fatime. Matka Božia prišla k nám! Kráľovná neba navštívila túto zem! Žijeme čas fatimského posolstva, ktorý ešte stále neskončil a nebo ešte stále čaká našu odpoveď. Tá je zatiaľ skôr opačná, ľudstvo sa nenavracia k Bohu, skôr naopak. Je najvyšší čas spamätať sa!

Máme tu jubilejný rok Fatimy. A to či už bude niečo vyhlásené, alebo nebude – aj to sa môže stať v tomto najrozhodujúcejšom zápase – jubilejný rok tu je, lebo pred sto rokmi prišla Kráľovná neba na túto zem, aby nás viedla v úlohe, do ktorej ju Boh postavil v raji proti pekelnému hadovi.

Tento rok nemá obdobu medzi všetkými vyhlásenými rokmi, lebo je to jubileum **iniciatívy samého neba** na našu záchranu. Ak nebo ešte čaká nejakú našu odpoveď na fatimské posolstvo, a to isto čaká, tak ho určite čaká v tomto roku, lebo jubilejné roky aj nebo berie do úvahy. Teda ak nie teraz, potom už niet čo čakať a môže sa rozbehnúť to, čo je potrebné pre prislúbené Máriino víťazstvo podľa daného stavu, čo v takom prípade môže znamenať len riadne zatrasenie ľudstvom, aby sa spamätalo. Sestre Faustíne Ježiš hovorí: „Kto nechce prejsť dverami môjho milosrdenstva, musí prejsť dverami mojej spravodlivosti... **toto je znamenie posledných čias.**“ Aj práve zavŕšený rok milosrdenstva tu zapadá do kontextu. – A sám Ježiš nás žiada sledovať znamenia čias...

Pápež Benedikt počas svojej púte do Fatimy povedal, že by sa veľmi mylil ten, kto by si myslel, že fatimské posolstvo už patrí minulosti. A nabádal tých zostávajúcich sedem rokov prežívať ako prípravu naň. To sa nie veľmi stalo... V našom hnutí – Mariánskom hnutí spirituality Mariánskeho kňazského hnutia – si uvedomujeme svoju zodpovednosť. A vieme, že každé hnutie má význam len vtedy, keď v sebe niečo vypestuje, čo dá na prospech celej Cirkvi. Naše vzájomné rozhovory už istý čas sa stále vracajú k tejto téme,

jubilejný rok Fatimy vidíme ako veľkú príležitosť, priam výzvu a uvedomujeme si, že my teraz nesmieme mlčať. Musíme tlmočiť komu sa len dá výzvu Matky Božej. Preto sme na začiatku uplynulého novembra v mene hnutia poslali malý darček kňazom vo všetkých farnostiach Slovenska, rímo- i grécko- katolíckym a to tak, že do všetkých diecéz sme pre nich na biskupské úrady poslali potrebný počet brožúrok „Pobožnosť fatimskej soboty aj formou večeradla“ a list otcom biskupom, v ktorom sme ponúkli Cirkvi na Slovensku našu pomoc a predstavili, v akých možnostiach ju vidíme a to si musíme aj všetci uvedomiť.

1. V prvom rade je treba zmobilizovať veriacich. V tomto nám dáva presný návod sama Matka Božia, keď si zvolila pre svoj fatimský program deň prvých sobôt v mesiaci a stanovila pre ne aj náplň, známych päť podmienok. Aby ich splnilo čo najviac veriacich, tomu by dopomohlo, keby sa pobožnosti prvých sobôt konali vo farnostiach spoločne, s kňazom, spojené so svätou omšou. Máme skúsenosť, že kňaz bol často ochotný, len žiadal nejakú pomôcku. Teraz by ju už každý kňaz mal mať v rukách a Slovensko by tak mohlo v prvú sobotu každého mesiaca zaznieť mohutnou odpoveďou na záchrannú výzvu Matky Božej.

2. Mária žiadala o návrat ľudstva k Bohu. No návrat, aký zažívame, na Máriino víťazstvo nestačí, skôr naopak. Medzi nedostatočným prijatím fatimskej výzvy na jednej strane a prislúbeným Máriiným víťazstvom na druhej tu niečo chýba. Ale to víťazstvo je prislúbené a teda je isté, že sa stane. Ako Mária nahradí, čo tu chýba? – V rukách nebeskej Veliteľky sa musí teda ocitnúť nová zbraň, mocná, ktorá presahuje našu chápavosť, inak za daného stavu je víťazstvo nemožné. – A je tu niečo, rozšírené po celom svete, čo sa prezentuje ako jej nástroj na dosiahnutie víťazstva aj s pomocou „malého stáda“. Nebyť Mariánskeho kňazského hnutia jednoznačne by tu niečo chýbalo, niečo práve také akým je toto hnutie: s mystickou silou konania sa

motnej Márie, čo Ona môže len cez nás. – Naskytuje sa otázka: Máme ešte čakať niečo iné? Niečo, čo by malo práve tú silu, akú tu Mária vytvára? Prečo nepriať to, čo tu už je rozšírené do celého sveta!

Na Slovensku sú večeradlá modlitby s Pannou Máriou v očakávaní nových Turíc pozoruhodne rozšírené a preto by ich silu bolo vhodné zapojiť aj do pobožností prvých sobôt a umocniť tak ich účinnosť o túto mystickú silu. Sme v situácii, keď treba naozaj skúsiť všetko. – Príručka pre pobožnosť fatimskej soboty obsahuje i túto možnosť „fatimskej soboty aj formou večeradla“.

Spiritualita MKH je postavená na sile zasvätenia sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Takto naozaj ONO zvíťazí: „Nakoniec moje Nepoškvrnené Srdce zvíťazí.“ Panna Mária sa nepomýlila, keď žiadala doslova o zasvätenie jej Nepoškvrnenému Srdcu. To nie je zverenie sa do jej ochrany. To je naozaj zasvätenie sa Bohu pre jeho plán, do ktorého ešte v raji ustanovil za veliteľku Máriu, keď ju a aj jej potomstvo postavil do nepriateľstva voči pekelnému hadovi. Toto zasvätenie sa je postavenie sa do šíku jej potomstva za Božiu vec, teda do služby Bohu, ako sa anjeli na výzvu „Kto je ako Boh“ postavili do šíku svätého Michala archanjela. – Naša ochrana v tomto prípade je len tá druhoradá vec, ktorá bude len pridaná, ak hľadáme najprv prospech Božieho Kráľovstva. To je požiadavka samého Ježiša: „Hľadajte najprv Božie kráľovstvo a ostatné vám bude pridané.“ A ešte naviac keď dostáva Mária naše „áno“ zasvätenia ku jej požiadavkám „modrej knihy“, ktorým ani nemusíme rozumieť – ako malé deti, ktoré Ona nese v náručí a donesie kam treba – vtedy dosahuje naše zasvätenie tú žitú silu, ktorá znamená „nechať konať Máriu“, ktorou Ona prerazí aj pri nedostatočnom prijatí jej výzvy k návratu ľudstva k Bohu, svoje víťazstvo len s „malým stádom“ verných.

3. Napokon si my, veriaci, musíme aktívne uvedomiť, že Máriino fatimské posolstvo je určené celému ľudstvu, nie len veriaci. Všetkých volá k návratu k Bohu. Aj potvrdzujúci zázrak slnka pri poslednom zjavení dala vidieť všetkým, i neveriacim. No osobitne to potvrdila po augustovom zjavení, keď ateistickí mocipáni uniesli deti a tie sa

nemohli zjavenia 13. augusta zúčastniť. Vtedy povedala, že pre toto previnenie (ktoré nezavinili deti ani veriaci) bude ten prislúbený zázrak menej veľkolepý, než mal byť. – Aj tak bol veľkolepý, nebolo treba toto hovoriť, ak tým nechcela povedať to, že máme spoločný účet aj s neveriacimi – ľudstvo ako celok. Naše prijatie fatimského posolstva teda znamená aj snažiť sa ho tlmočiť všetkým, aj neveriacim.

Musíme sa teda vedieť odhodlať aj k niečomu, čo je nepopulárne. To, že protivník rozšíril atmosféru tomu nepriaznivú – relativizmus, falošnú toleranciu – to je znak toho, že toto potreboval a my toto musíme prekonať. Nič nové, už Jonáš to musel prekonať. A keď prekonal, Ninive bolo zachránené. Keď vieme, čo je Božia vôľa, musíme za tým ísť. Len tak zakúsime, že On je s nami. Nesmieme sa báť, akoby nebol.

Praktické riešenia:

Pre fatimský apoštolát máme dvojce „fatimských dní“: sú to prvé soboty mesiaca a 13. dni mesiaca, najmä od mája do októbra.

Prvé soboty mesiaca si zvolila sama Panna Mária za dni, keď máme osobitne mať na pamäti jej fatimské posolstvo a výzvu. V ten deň sa máme vhlbiť do modlitieb, meditovať, získať návyk na duchovnú hygienu – zmieriť sa s Bohom a prijímať sviatosťnú posilu. Ide o prehĺbenie a upevnenie duchovného života oddielu jej bojovníkov.

13. dni mesiaca si vlastne tiež zvolila Panna Mária tým, že sama prichádzala a zjavovala sa na tomto svete vždy v 13. deň mesiaca. Tak ako sa Ona zjavovala svetu v tieto dni, mali by teraz jej bojovníci v tieto dni vydávať svetu svedectvo o jej posolstve a výzvach.

V tomto roku 2017 prvý raz vyšla prvá sobota prvého mesiaca v roku na 7. januára, deň po Zjavení Pána a deň pred Nedelou krstu Pána. Vo farnosťiach, v ktorých začali konať Fatimské soboty hneď od začiatku roka, prvou májovou sobotou bude završených 5 prvých sobôt, práve tolko Mária žiadala ako splnenie prípravy jej apoštolov. Takže veriaci by mohli byť posilnení a pripravení pre svoju úlohu voči neveriacim.

O týždeň po prvej sobote mája je

13. máj. Prvé soboty by i naďalej dávali stále novú silu veriacim predstavovať svetu zjavenia Márie od mája do októbra každého 13. dňa v mesiaci. Vtedy by sa malo diať niečo vonku, na verejnosti. Mohli by to byť kajúčne pobožnosti po svätej omši (prípadne s odriekaním korunky k Božiemu milosrdenstvu) idúce k nejakému posvätnému miestu vo farnosti – morovému alebo mariánskemu stĺpu, ku krížu – kde by sa konala modlitba večeradla, prípadne aspoň modlitba posv. ruženca.

Toto by malo byť tak masovo rozšírené, tak veľmi viditeľné, že by si to museli všimnúť i médiá, aby aj tie boli využité k tomu, že by museli povedať, čo sa to deje. Tak, ako v Ninive sa obliekli do vrecovin všetci od kráľa počnúc, aj do tohoto by malo byť v Cirkvi všetko zapojené.

Mali by sme sa vedome snažiť navracť sa k nášmu jednoznačnému slovníku, zbavenému relativizmu a falošnej tolerancie, vzbudzovať v sebe a vo svojich spoločenstvách apoštolského ducha v zmysle tejto úlohy. Nadobúdať presvedčenie, že nechať neveriaceho nad priepasťou v ohrození jeho večného života nie je žiadne uznávanie jeho práv, ale náš zločin voči nemu. Uvedomovať si a potom aj tak hovoriť a spontánne reagovať, že stratiť vieru v Boha je životná tragédia. Všetci sa to musíme znova naučiť.

Niektoré konkrétne podujatia:

V Bratislave konáme už viac než 10 rokov večeradlá na verejnom priestranstve pri Morovom stĺpe na Rybnom námestí od 13. mája do 13. októbra o 18.00 hod. Tieto 13-ky sa začali aj na iných miestach Slovenska, no nevieme, kde v nich aj zotrvali.

25. marec má v súvislosti s fatimským posolstvom osobitný význam ako výročie zasvätenia sveta Nepoškvrnenému Srdcu Márie pápežom spolu s biskupmi, čím bola splnená podmienka daná vo Fatime proti komunizmu a ako výročie sviečkového zhromaždenia veriacich proti ateistickému komunizmu.

Vo Fatime bol komunizmus osobitne predpovedaný ako útok proti Bohu z Ruska. Aby sa nerozšíril do sveta, bolo žiadané zasvätenie Ruska, čo sa nepodarilo. Keď sa rozšíril do sveta, už bolo potrebné zasvätenie sveta spolu s biskupmi. To sa stalo 25. marca

1984. Odvtedy začal komunizmus slabnúť až sa priam zázračne stratil. A práve na výročie toho zasvätenia akoby z neho čerpali silu veriaci, ktorí sa bezbranní postavili proti ozbrojenej ateistickej moci. Bolo to v celom komunistickom tábore jediné postavenie sa veriacich proti komunizmu. Na SNP boli občianske zhromaždenia, kde veriaci štrngali kľúčami spolu s neveriacimi ako občania. Ale tu, na Hviezdoslavku, to bolo oznámené i uskutočnené ako zhromaždenie veriacich.

Tu v ten deň vznikla novodobá symbolika, ako kedysi Dávida proti Goliášovi a Goliáš komunizmu padol. Ako si Cirkev dodnes pripomína, že Izraeliti prešli suchou nohou cez Červené more, tak raz bude na Božiu slávu a slávu Márie potrebná táto symbolika. Snažili sme sa ju napriek značnému nepochopeniu zachovať. Podarilo sa, že zostal v nej priestor aj na túto ideu. Preto v tomto roku by sme mali túto príležitosť využiť plnšie.

Tu veriaci vtedy mlčky prehovorili k svetu a tak vznikol precedens, že tu v ten deň majú možnosť teraz aj nahlas k svetu prehovoriť. A v tomto roku by mali povedať to najdôležitejšie, čo im majú povedať, ak nemajú byť biblicky povedané nemými psami. Ak nie, mala by nás zhltnúť ryba, aby zachránila našu vernosť; ale ak áno, Ninive sa zachráni. Treba sa odhodlať, Boh a Mária sú s nami!

Pochválený buď Ježiš Kristus! Ave, Mária!

Alžbeta Vojtková, responsabile za MH

Okružný list otca Laurenta

Ave Mária! Janov, 1. januára 2017
Panny Márie Bohorodičky

Drahí bratia a sestry Mariánskeho kňazského hnutia,

mám radosť, že môžem komunikovať s vami všetkými, rozptýlenými po celom svete, členmi Hnutia, ktoré vytvorila sama Panna Mária a ktoré Ona ďalej vedie vpred. Mária povedala don Stefanovi: „*Aj tu si všimni, že moje Hnutie sa samovoľne rozšírilo po všetkých končinách. Je to zase potvrdenie toho, že ide len o moje dielo a ja konám v tichosti a v skrytosti. Idem a vyberám si za svoje obľúbené nástroje tých, ktorých si nikto nevyšimne a ktorí dokážu mlčať, trpieť a milovať*“ (Nairobi, Keňa, 3. decembra 1979).

Cesty uskutočnené v roku 2016

– V uplynulom roku som navštívil 97 miest v 21 krajinách, so 44 letmi lietadlom, viedol som 192 večeradiel, na ktorých sa zúčastnili 2 kardináli, 27 arcibiskupov alebo biskupov (+ 2 prostredníctvom listu čítaného verejne), 860 kňazov, desiatka diakonov a 230 000 veriacich, (z ktorých 2/3 boli v Demokratickej republike Kongo). Okrem toho som sa stretol, aby som prezentoval Hnutie, s 1 kardinálom, 12 arcibiskupmi alebo biskupmi a mnohými skupinami kňazov, seminaristov, rehoľníkov a veriacich.

– Na duchovných cvičeniach v Collevale, konaných formou nepretržitého Večeradla, sa zúčastnili 1 kardinál, 4 biskupi, 200 kňazov a 70 veriacich Hnutia.

– Okrem toho p. Geremia, vice-responsabile MKH, viedol početné regionálne večeradlá v Taliansku a Kanade, kde robil duchovnú obnovu pre kňazov. V mene Panny Márie ďakujem početným responsables a horlivým apoštolom Jej Hnutia, ktorí preň pracujú niekedy aj za cenu veľkých obetí.

– Na započatie procesu blahorečenia don Stefana Gobbiho je potrebný postulátor: modlime sa na tento úmysel. Život don Stefana môže byť vzorom svätosti pre mnohých, tak ako bol pre nás, ktorí sme ho poznali. Na slávu Božiu, prostredníctvom Panny Márie.

P. Quartilio, ktorý bol jeho sekretárom a don Ivan, náš najstarší responsabile ešte na tejto zemi, už napísali svoje veľmi vzácne svedectvo, avšak musia ho dať všetci, ktorí don Stefana poznali, aj keď len malé. Dajte sa do práce, je to veľmi dôležité!

Duchovné cvičenia 2017

Ako som už oznámil, **naše medzinárodné duchovné cvičenia v tomto roku stého výročia Zjavení sa uskutočnia vo Fatime, od nedele večera 2. júla až do soboty rána 8. júla** (a 8. júla svetové zhromaždenie MKH, pozri nižšie). Na duchovnú obnovu **pre biskupov a kňazov** bude pripustených **málo bežných veriacich**, ktorí majú záväzky a zodpovednosť v MKH. Zápis je už možný cez internet: www.mmpfatima.com

Počet izieb cez internetovú stránku svätyne je obmedzený. Dobré si uvedomte, že priorita bude daná tomu, kto sa zaviazal zostať **na celý týždeň cvičení**, ako je prirodzené.

Uvítam, aby kňazi priniesli voľné intencie na sv. omše a tak bratsky pomohli tomu, kto má finančné ťažkosti.

Pre viac informácií sa treba obrátiť na národného responsabile vlastnej národnosti alebo na **p. Floria Querciu S.J.** – Via Carlo Marx, 1, Centro San Francesco da Geronimo, 74023 **Grottaglie (TA)**. Email: querciaflorio@tiscali.it

Na budúci rok 2018 sa vrátíme, ako obvykle, do Collevale.

Duchovné cvičenia pre veriacich, Fatima 2017:

Plánujú sa aj dni duchovných cvičení pre laikov, a to hneď po kňazských, čiže od soboty 8. júla do stredy 12. júla. Kňazi sú pozvaní, aby zostali do soboty 8. júla ráno, lebo bude **SVETOVÉ ZHROMAŽDENIE ČLENOV MKH (kňazov i laikov vrátane)**.

Všetci sú pozvaní. Keď sa využije niekoľko miest, rezervovaných pre laikov (zápis je na stránke uvedenej vyššie), musia si účastníci sami zabezpečiť svoje ubytovanie. My plánujeme iba duchovný program vo forme nepretržitého večeradla, a to každý deň od 8. do 12. júla:

09.30 – ruženec a meditácia

11.30 – sv. omša

16.00 – ruženec a meditácia

18.00 – adorácia

Každý večer sa spojíme s procesiou na námestí, zvlášť tej s tou o polnoci.

Meditácia

„*Mariánske kňazské hnutie je jedine moje dielo*,“ hovorí Panna Mária: Ona ho založila vo Fatime a v kontinuite s fatimským posolstvom, vo chvíľach Getseman pre Cirkev. Sme v roku stého výročia fatimských zjavení, máme pochopiť aktuálnosť a uskutočňovať posolstvo, ktoré tam dala. Je to Hnutie, ktoré nepochádza z ľudskej myšlienky, ale: „*prišla som z neba*“, ako povedala Lucii a ako opakuje nám vo svojej Knihe a potom často don Stefanovi Gobbiu.

11. marca 1995: „*Tu som založila Mariánske kňazské hnutie a prostredníctvom tohto malého syna (don Stefana), ktorého som privádzala do každého kúta sveta, som si v týchto rokoch utvorila šík, ktorý je už pripravený do boja a na moje najväčšie víťazstvo*.“

Víťazným šikom je zástup **maličkých**, „dvojmesačných kojencov v maminom náručí“, ako hovorieval don Stefano, aby **nás Ona mohla používať** pre tento svoj víťazný plán, ktorý sa ešte musí uskutočniť. Benedikt XVI. povedal vo Fatime 13. mája 2010: „*Mýlil by sa ten, kto by si myslel, že fatimské prorocké poslanie je ukončené*.“ „*Nakoniec moje Nepoškvrnené Srdce zvíťazí!*“

Toto víťazstvo sa už uskutočňuje v srdciach, ktoré sú v stave milosti a uskutoční sa na „konci“, ktorý ešte musí prísť. Kiež je sté výročie v tomto roku príležitosťou pre celú Cirkev zaujímať sa o fatimské posolstvo a urýchliť prisľúbené víťazstvo.

8. decembra 1978: „*Som Matka Cirkvi. Dnes vychádzajú z môjho Nepoškvrneného Srdca jasné lúče lásky*“

a milosti, ktoré zosiela na svoje deti: na pápeža, biskupov, kňazov, reholné osoby a na všetkých veriacich. Majte veľkú dôveru v osobitnú starostlivosť vašej Nepoškvrnenej Matky.“

Uvádžam posledné verejné slová pápeža Benedikta XVI. na konci záverečnej audiencie (streda 27. februára 2013): „Vzývame materský príhovor Panny Márie, **Matky Božej a Matky Cirkvi**, aby sprevádzala každého z nás i celé cirkevné spoločenstvo. **Boh vedie svoju Cirkev, stále ju podporuje, aj – a predovšetkým – v ťažkých chvíľach. Nikdy nestráime tento pohľad viery, čo je jediný opravdivý pohľad cesty Cirkvi** a sveta. Nech je v našom srdci, v srdci každého z vás stále radosná istota, že Pán je vedľa nás, neopúšťa nás, je nám blízko a zahŕňa nás svojou láskou. Ďakujem!“

1. januára 1985: „V tento deň, ktorý pre vás znamená začiatok nového roka a je dňom, keď na mňa pozerajú všetci v Cirkvi – biskupi, kňazi, reholné osoby a veriaci – ako na Matku a uctievať si ma, hovorím vám: Ak som Matkou a vy si ma ako takú uctieвате, potom každý z vás ma musí aj milovať, poslúchať a nasledovať. ... Preto chcem dnes pri príležitosti slávnosti môjho Božieho materstva odovzdať Cirkvi posolstvo, ktoré si vypočujte a prijmite. **Je to posolstvo dôvery a nádeje, ... posily a potechy, ... záchrany a milosrdenstva. ...**

Odhladnuc od ťažkostí a utrpenia, ktoré je Cirkev povoláná znášať, od bolestných hodín agónie a trápenia, ktoré charakterizujú obdobie jej krvavej očisty, pripravuje sa pre ňu okamih obnoveného lesku a druhých Turíc. **Moje milované dieťky, nikdy nestrácajte dôveru a nádej. ...**

Preto sa vyvarujte troch ťažkých nebezpečenstiev, ktoré ohrozujú váš rast v dobre a na ktoré som už viackrát poukázala: nebezpečenstvo vzdialenia sa od **pravej viery**, keď nasledujete mnohé bludy, ktoré sa dnes vyučujú; nebezpečenstvo, že sa vzdialíte od **vnútornej jednoty Cirkvi**, keď budete **protestovať proti pápežovi** a hierarchii, čo sa dnes často robí vo vnútri cirkevného života; nebezpečenstvo, že sa stanete **obeťami sekularizmu a mravnej neviazanosti**, ktoré vás zvedú k tomu, že v každodennom boji proti zlu ustanete. Keď sa dáte mnou viesť, budete kráčať

po ceste lásky a svätosti.“

Myslím, že musím povedať slová, týkajúce sa pápeža Františka vzhľadom na druhé nebezpečenstvo, na ktoré poukázala Panna Mária. Niektorí z nás by ho chceli sčasti alebo celkom *identifikovať* s osobnosťou, o ktorej hovorí sv. Pavol v 2 Sol 2,3 („Nech vás nezvedie nik nijakým spôsobom. Lebo nenastane, kým nepríde najprv odpad a nezjaví sa človek nepravosti, syn zatratenia!“) a Panna Mária vo svojej Knihe, napríklad 7. júna 1986; 15. septembra 1987; 1. januára 1994; 13. mája 1994; 1. januára 1995; 11. marca 1995... Avšak robiť takúto *identifikáciu* je extrémne závažné. Hovorím všetkým, že *takáto identifikácia sa nesmie robiť*, lebo by znamenala, že sa staviame na miesto vyvýšené nad Boha!

Keď sa pozeráme na všetky tieto súvislosti, môžeme povedať, že Panna Mária nás primerane a opakovane upozorňovala v našej a jej „modrej knihe“ o tejto udalosti. Avšak čítať a brať túto knihu – ako je správne – ako rozhodujúci argument pre nás, znamená **čítať celú „modrú knihu“**.

15. marca 1993: „*tretia časť tajomstva... sa vyjaví v tých udalostiach, ktoré teraz nastanú v Cirkvi a vo svete. Moja Cirkev bude otrasená prudkou víchricou odpadu a nevery, keď ten, ktorý sa vzoprel Kristovi, prenikne do nej, aby tu dokončil dielo skazy, ktoré vám predpovedalo Sväté písmo.*“

Aké udalosti? Odpovedá Panna Mária 31. decembra 1992: *znakom konca čias je dovŕšenie tohto strašného spustošenia, čiže začiatok pomalého procesu protestantizácie sv. omše: „Obeta omše obnovuje obetu Ježiša na Kalvárii. Sledovaním protestantskej doktríny sa bude hovoriť, že sv. omša nie je obeta, ale je len svätá večera, teda spomienka na to, čo Ježiš urobil na svojej poslednej večeri. A tak sa bude ponímať slúženie svätej omše. V tomto zrušení každodennej obety spočíva strašné znesvätenie, spôsobené antikristom, ktorého trvanie bude asi tri a pol roka, teda tisícdeväťdesiat dní.*“

„Bude sa hovoriť, že sv. omša nie je obeta...“ Čím bude toto „hovorenie“?

Citujem svätého Jána Pavla II., *Ecclesia de Eucaristia*, 10 (2003), aby som jeho slovami dosvedčil, že toto obmedzenie sv. omše na večeru existuje – bez oficiálneho „vyhlásenia“ – vo

vnútri Cirkvi. Hoci ešte nie je na rovine „výpovede“, alebo *práva*, existuje pri najmenšom na rovine faktov, *skutočnosti*: „Občas sa objavuje značne reduktívne chápanie eucharistického tajomstva. Ak stratí svoju obeťnú hodnotu, pozerá sa naň ako na niečo, čo nepresahuje význam a hodnotu bratského stretnutia a stolovania.“ Dodávam, že by mohlo byť ľahké a takmer nepovšimnuté prejsť od skutku ku právu (možno teda bez oficiálneho vyhlásenia), lebo celé toto liturgické hnutie protestantizácie sv. omše v tomto zmysle existuje už mnoho rokov v našej svätej matke Cirkvi, zneužívanej a bitej znútra, pokryteckým, ale rozhodným spôsobom, až po „prijatie“ tejto protestantskej doktríny. Ten deň, keď „sa bude hovoriť“ pod vplyvom „človeka nepravosti“, bude naozaj začiatkom „okolo tri a pol roka“, o ktorom hovorí Sväté Písmo.

Avšak nie je to muž, ktorý má v Cirkvi zodpovednosť, ktorý by to mal ešte „vyhlásiť“ takto oficiálne. Teda nikoho sa nesmie obviňovať pred „**samotnými udalosťami**“.

„Ty si ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného?“ Na túto otázku Ježiš v podstate odpovedal: „pozerajte na udalosti, aby ste pochopili, že k vám Kristus prišiel“ (porov. Mt 11,3-5). Mária nám hovorí to isté: „budú to udalosti“, prostredníctvom ktorých pochopíme, že k nám prišiel antikristus a „blahoslavení sú tí, ktorí sa nepohoršia“ (porov. Mt 11,6). Pozor na to: „budú to udalosti“, nie predsudky. Tým menej, ak anticipujú Boží súd. Mária nás žiada, aby sme „odhaľovali omyly“ (12. novembra 1988) a nie *pranierovali osobu*.

„Ja, Pán, skúmam myseľ a skúšam srdce“ (Jer 17,10). „Ja, Pán!“ „Kto je ako Boh?“ Neskúmajme srdce a myseľ pápeža Františka, ale modlime sa za neho, s láskou Panny Márie, tým viac, čím viac je toľko katolíkov rozpačitých voči jeho magistériu.

Začnime znova a skutočne čítať „modrú knihu“, kde nás Panna Mária tisíc ráz pozýva k tomu, aby sme zostali verní pápežovi. Budem citovať iba niekoľko odkazov.

V čase schizmy mons. Lefebvra (porov. 7. august 1976 a 29. júna 1988 sa posolstvá odvolávajú na pápežovu neomylnosť), boli takí, ktorí sa nazdávali, že si zachovávajú **pravú vieru** proti apo-

stáže tým, že sa postaví proti pápežovi, pretože bolo v nebezpečenstve slávenie svätej omše. Nebezpečenstvo bolo. Avšak ešte nebezpečnejšie bolo postaviť sa proti pápežovi.

Ani v súčasnosti nás nemôže **žiadne nebezpečenstvo proti viere postaviť proti pápežovi a spochybniť dogmu o pápežskej neomylnosti**. Dogma je svojou definíciou súčasťou našej viery. Už som pripomenul, čo povedal emeritný pápež: „Boh vedie svoju Cirkev, nikdy nestráťme tento **pohľad viery!**“

Rím 4,20-21: „(Abrahám) nezapochyboval nedôverčivo o Božom prisľúbení, ale posilnený vierou vzdával Bohu slávu, pevne presvedčený, že má moc aj splniť, čo prisľúbil.“

Ježišove prisľúbenia týkajúce sa Cirkvi zostávajú, tiež prisľúbenia Panny Márie v jej „modrej knihe“. Abrahám urobil úkon viery v Boha, že je schopný aj vzkriesiť z mŕtvych, ak je to potrebné (porov. Hebr 11,19), aby sa jeho prisľúbenia nepovažovali za pochybné. Taká musí byť aj pre nás viera v pápežovu neomylnosť. Nie je možné, aby neomylnosť pápeža bola premožená. **„Nikdy nestráťme tento pohľad viery“.**

Radšej prijímame doslova, úkonom „posilnenej“ viery, tak ako Abrahám to, čo Mária hovorila už v čase krízy mons. Lefebvra (7. august 1976): „Preto musíte dnes svojím slovom dôrazne všetkým hlásať, že Ježiš ustanovil jedine Petra ako základ svojej Cirkvi a neomylného strážcu pravdy. Kto dnes nie je s pápežom, nebude už môcť zostať v pravde. Zvody Zlého sa stali tak zápornými a nebezpečnými, že môžu oklamať každého.“

Zatiaľ, čo existuje veľké nebezpečenstvo byť oklamáný počúvaním toho teológa alebo toho biskupa, dnes „kto dnes nie je s pápežom, nebude už môcť zostať v pravde.“

8. decembra 1977: „Keď som vám povedala, že v najväčšej tme sa vám dostane svetla od môjho Nepoškvrneného Srdca, tým som vás chcela upozorniť, že **ja sama vám v rozhodujúcich okamihoch všetko ukážem. Poviem vám, koho budete musieť nasledovať, aby ste zostali verní zástupcovi môjho Syna Ježiša a mojej Cirkvi.**“

„V čase najväčšej tmy“, v ktorom sa už nachádzame, nám Mária nepovedala, že už nemáme nasledovať Kristovho námestníka, ale že „ja sama vám v roz-

hodujúcich okamihoch všetko ukážem. Poviem vám, koho budete musieť nasledovať, aby ste zostali verní zástupcovi môjho Syna Ježiša.“

V čase najväčšej tmy, ktorú teraz prežívame, nám Mária nepovedala, že máme zmeniť naše tri základné záväzky: „Tri záväzky charakterizujú spiritualitu MKH: zasvätenie sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie, jednota s pápežom a Cirkvou s ním zjednotenou, vedenie veriacich k životu oddanosti Panne Márii.“ (Z Úvodu knihy). To sa nemôže zmeniť.

Modlím sa teda takto: „Naša drahá Mama, teraz, keď sme v čase veľkej tmy, ty sama nám ukáž spôsobmi, ktoré ty zvolíš, ako byť vernými pápežovi, ktorým je v súčasnosti pápež František.“

13. mája 1984: „Ja som Matka viery, som verná panna a dnes si musíte vyprosovať moju pomoc, aby ste zotrvali **v pravej viere**. Preto vás žiadam **počúvať pápeža a nasledovať ho**, lebo má Ježišom prisľúbenú neomylnosť.“ Všimnite si, ako idú tieto dve veci spolu: „zostať v pravej viere“ a „nasledovať pápeža, ktorému je slúbená neomylnosť.“

28. júna 1989: „Budte držiteľmi Ježišovho svedectva v týchto časoch odpadu, aby ste boli silnými a statočnými svedkami viery. Preto vás vyzývam, aby ste sa stále viac **primkli k pápežovi** a podporovali ho svojou modlitbou a svojou láskou a aby ste prijímali a šírili jeho Magistérium, tak ukážete dušiam bezpečnú cestu, ako vytrvať **v pravej viere**. ... Uchovávať Ježišovo svedectvo v tejto dobe veľkého súženia. Nastali dni predpovedané evanjeliom a Apokalypsou. Sily zla, spojené mocou toho, ktorý stojí proti Kristovi, budú konať veľké zázraky na nebi i na zemi, aby zviadli veľkú časť ľudstva. Vy zostaňte pevní vo svojom hrdinskom svedectve Ježišovi a bojujte so mnou proti mocnej sile toho, ktorý sa prejavuje ako nepriateľ Krista.“

Býť zjednotený s pápežom a zachovávať si pravú vieru je v „modrej knihe“ to isté, niekedy uvedené v tej istej vete. Nemáme kritériá našej vlastnej autority ani nie je na našom osobnom rozhodnutí, či prijať jeden úryvok z „modrej knihy“ a iný odmietnuť. Zdá sa mi zdravšie a istejšie povedať: „Moja Panna Mária, úplne dôverujem tvojmu slo-

vu v tvojej knihe. Nie som dostatočne „veľký“, aby som si vyberal z vecí, ktoré si mi povedala v tomto tvojom nepretržitom a naliehavom posolstve, ktoré je tiež naším základným záväzkom, totiž vernosti Cirkvi, Evanjeliu, a teda pápežovi.“

Na záver: nemeňme nič z našich troch základných záväzkov. Nemeňme nič na našom úkone zasvätenia: „Najmä chceme byť spojení so Svätým Otcom a s hierarchiou s ním zjednotenou. Bezvýhradným prijímaním pápežských smerníc chceme chrániť učiteľský úrad Cirkvi proti útokom, ktoré ohrozujú samotné základy Cirkvi. Pod tvojím materským vedením a ochranou chceme byť tiež apoštolmi tejto, dnes tak nutnej jednoty modlitby a lásky s pápežom a vrúcne ňa prosíme preňho o zvláštnu ochranu.“

Vzhľadom na pápeža Františka by som teda niektorým z nás, ktorí sú veľmi nerozhodní, povedal takto: modlime sa za neho, ako to on sám naliehavo žiada a ako to robíme v každom večeradle... už 45 rokov. Potom, nikdy o ňom nehovorme zle a milujme ho v Márii (porov. 9. novembra 1975).

9. februára 1985: „Prišiel čas, keď len malé deti, ktoré sa zasvätili a úplne zverili môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, budú mať **dar uchovať sa v neporušenej viere** a duše im zverené viesť k pravej viere.“ Avšak Mama, Matka Cirkvi, „musí byť milovaná, počúvaná a nasledovaná každým z nás“, predovšetkým v týchto chvíľach zmätku.

1. januára 1985: „**Ale čím ťažšia bude skúška, tým intenzívnejšia bude moja prítomnosť pri každom z vás**, aby som vás mohla potešiť a povzbudiť. ... Vo vnútri môjho materského útočiska ste vždy v istote, **obklopení svetlom a prítomnosťou Najsvätejšej Trojice**, ktorá vás miluje a prikrýva svojou božskou ochranou. ... Tak sa stanete aj vy nástrojmi Božieho milosrdenstva v čase, keď sa pripravuje najväčší triumf milosrdnej lásky môjho Syna Ježiša.“

Teším sa, že môžem byť s vami spojený vo všetkých častiach sveta. Prosím vás o mnoho modlitieb za mňa a uisťujem vás o svojich, i o mojej náklonnosti malého brata v tomto prekrásnom Mariánskom hnutí. Ďakujem.
Don Laurent Larroque

LEN S PÁPEŽOM

„Moje obavy sú veľké, pretože moju Cirkev ovláda zvláda zlých síl, ktoré ju ohrozujú a chcú ju zničiť zvnútra. Slobodomurárstvo so svojou diabolskou mocou si založilo svoje centrum priamo v srdci Cirkvi, kde sídli zástupca môjho syna Ježiša...“ (31. 12. 1993)

Ktovie, čo prežíva Svätý Otec, čo ani netušíme. Ale niečo sa deje. V ostatnom čase každoročne bol v Cirkvi vyhlásený nejaký rok na nejakú tému. A teraz, keď je jubilejný rok Fatimy, zrazu nič. A nie je to tak, že je to pápež z južnej Ameriky, odchovanec Guadalupej Panny Márie a Fatima mu nie je blízka. Ved' prvé, čo po svojom zvolení za pápeža žiadal, bolo, aby jeho pontifikát bol zasvätený práve Fatimskej Panne Márii. On poznal význam tohoto nebeského posolstva pre túto dobu, v ktorej sa ide odohrávať jeho pontifikát. Ani nečakal, kým bude naplánovaná jeho prípadná cesta do Fatimy, chcel, aby to bolo čo najskôr, skôr než by to sám mohol urobiť. Keď o tejto jeho požiadavke referoval lisabonský patriarcha, kardinál José da Cruz na zasadnutí Portugalskej biskupskej konferencie, František nebol ešte ani mesiac pápežom, a kardinál tam povedal, že ho pápež František už dva razy žiadal, aby jeho petrovskú službu zasvätil Matke Božej Fatimskej. Za ten krátky čas žiadal raz, potom čakal a žiadal i druhý raz, teda tú záležitosť súril. Nie, tento pápež nemohol zabudnúť, aký je rok. Veľmi dobre to vie. A keď nemal vyhlásiť fatimský, nevyhlásil žiadny iný.

Ale prečo? Určite to nie je jeho zlyhanie, aj keď žije uprostred toho, o čom nám hovorí Mária:

„Na ceste mojich posolstiev vás vediem k pochopeniu toho, čo je napísané v Knihe, ktorá je ešte zapečatená. Mnohé stránky z Apokalypsy sv. Jána evanjelistu som vám už vysvetlila. Ukázala som vám najmä veľký boj, ktorý sa odohrá medzi Ženou odetou slnkom a červeným drakom, ktorému napomáha čierna šelma, čiže slobodomurárstvo.“

Odhalila som vám aj diabolské

a živé úklady, spôsobované vám slobodomurárstvom, ktoré preniklo i do vnútra Cirkvi a postavilo centrum svojej moci tam, kde Ježiš postavil centrum a základ svojej jednoty. Nermúťte sa, lebo toto je súčasťou tajomstva nepravosti, ktorú Cirkev pozná už od svojho zrodu... V týchto vašich časoch sa tajomstvo nepravosti prejavuje v celej svojej strašnej moci.“

(5. 8. 1995)

Pápež teda žije v takomto zovretí. Ale jeho konanie, ktoré môže byť pre nás nepochopiteľné, nie je jeho zlyhanie, ale súčasť taktiky našej nebeskej Veliťelky: **„Predovšetkým musí mať môj nepriateľ dojem, že všetko získal, že má teraz všetko vo svojich rukách. Preto mu bude dovolené dostať sa i dovnútra Cirkvi a podarí sa mu zatemniť Božiu svätyniu.“** (18. 10. 1975)

Zaiste, je treba aby mal ten dojem, že už má všetko v rukách, ináč by ešte stále tvrdil, že ešte mu nebolo dovolené vyskúšať všetky svoje možnosti a schopnosti a potom by Božie víťazstvo spochybňoval. Keď však má ten dojem, že už všetko získal, potom pripustí zúčtovanie, a čas našej ťažkej skúšky sa môže skončiť. V tom zúčtovaní už potom môže Mária vyjaviť, čo má ukryté vo svojom Nepoškvrnenom Srdci a satan onemie, sám musí uznať svoju porážku. Takto to musí byť. Preto nás Mária pripravuje, že istý čas bude Cirkev vyzeráť ako Bohom opustená, že bude satanovi dovolené siahnuť aj na svätyniu Cirkvi, na to najcennejšie dedičstvo, čo nám Kristus zanechal, dokonca aj na jeho spásnu obeť. A Fatima, to je predsa program satanovej konečnej porážky, ktorou Boh poveril Ženu a jej potomstvo, teda zaiste musí mať dojem, že aj Fatimu sa mu podarilo zlikvidovať. Ináč si toto, čo sa deje, naozaj nevieme vysvetliť.

Aj keď žije pápež uprostred skrytých nepriateľov, určite by sa im nepoddal, keby nemal jasno, že takto má konať. Môže tomu nerozumieť, ale musí vedieť, že takto má konať. Ved' Mária hovorí:

„Dnes viac než inokedy má pápež svetlo, aby vás viedol po ceste svetla a pravdy.“ (25. 3. 1979)

Pápež má svetlo a koná vo svetle, i keď tomu možno sám nerozumie. Niečo podobné sa už predsa raz stalo:

V roku viery, ktorý vyhlásil ešte jeho

predchodca, teda v prvom roku Františkovo pontifikátu, keď na mariánske dni roku viery dal priviezt' na Svätopeterské námestie milostivú sochu z Fatimy – nie tú, čo putuje, ale tú, ktorá len výnimočne opustí svoje miesto pri kaplnke zjavení vo Fatime, ako sa to stalo aj 25. marca 1984 pri tom pamätnom zasvätení sveta Nepoškvrnenému Srdcu Márie sv. Jánom Pavlom II. – keď celý svet očakával, že pápež František znovu zasväťí svet Fatimskej Panne Márii, jej Nepoškvrnenému Srdcu, a keď sa námestie zaplnilo zástupcami mariánskych hnutí z celého sveta, i od nás tam boli pútnici a mali šťastie byť v prvých radoch – a tí priam zdúpneli, keď prišiel pápež František s kamennou tvárou a tak zostal celý čas. Hneď hovorili: Niečo sa mu muselo stať! – A keď prišla na rad modlitba zasvätenia, toto slovo v nej ani jediný raz nepovedal.

Bolo to zasvätenie, či nebolo? Bolo! Ved' Mária hovorí:

„Keď vás prosím o zasvätenie môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, potom to znamená, že sa mi musíte celkom zveriť.“ (25. 3. 1984)

Teda úmysel musí byť „zasvätiť sa“ a vykonať sa musí zverením sa jej. A toto sa stalo: úmysel bol predom známy v celom svete a tam sa to zasvätenie vykonalo zverením sa jej. No to, čo by sme boli radi počuli, aby aj tam odznelo, to slovo „zasvätenie“, sme nemohli počuť. A keď sme si túto zvláštnu udalosť podľa vzoru našej nebeskej Matky „zachovávali v srdci“, už sme tušili, že niečo podobné sa stane aj v jubilejnom roku Fatimy. A už je to tu! „Satan musí mať dojem...“ A ten mu bol dopriaty. Vo svojej pýche satan klame aj sám seba.

Vidíme, že pápež naozaj musí mať svetlo, možno aj celkom mimoriadne svetlo. Ved' už to, ako veľmi sa snažil svoj pontifikát od začiatku zasvätiť Fatimskej Panne Márii. A ako ho vidíme už dvakrát konať ináč, než by tomu zodpovedalo, ale tak, ako to zodpovedá plánu a taktike našej materskej Veliťelky.

Dva roky po svojom zvolení v rozhovore pre mexickú televíziu „Televisa“, ako to cituje agentúra DPA, povedal: „Mám pocit, že môj pontifikát bude krátky, štyri alebo päť rokov... Mám pocit, že ma Pán nasadil na krátky

čas...“ Nezvyknú pápeži takto hovoriť, a dokonca zverejňovať takéto svoje pocity. To, čo nazval pocitom, mohlo byť aj skutočné vnuknutie zhora, veď tieto nikdy nemávajú celkom jasné a zretelné kontúry. Mohlo to byť to „*svetlo, ktoré dnes má pápež viac, než inokedy*“. A ten čas, ktorý spomenul, sa tiež dotýka Fatimy – zhoduje sa s jubilejným rokom Fatimy. Na jeho začiatku dovŕšil František štvrtý rok svojho pontifikátu a jeho piaty rok plyní počas roku jubilea. František musel dostať skutočne zvláštne svetlo ohľadom vzťahu Fatimy a jeho pontifikátu. Nie, to určite nie je jeho zlyhanie, že by zabudol na sté výročie zjavení, že by ho ani na začiat-

ku tohto roku vôbec nespomenul. Vo svojom novoročnom príhovore mal k tomu naozaj blízko, keď hovoril o tom, že nie sme siroty, my máme Matku, Cirkev má Matku, že Matka sa o nás stará – už len povedať, ako sa stará o našu záchranu i v našej dobe svojím záchranným plánom, s ktorým prišla pred sto rokmi vo Fatime. A po modlitbe Anjel Pána, keď hovoril o Márii, ako ona „pokorne počúva, čo Boh od nej chce deň za dňom, aby spolupracovala s ním na pláne spásy, tak to už nebolo nič iné, ako skrytá Fatima, ktorú už chýbalo len spomenúť. Nie, on to nezaбудol, a keď to nepovedal, tak sa niečo deje. Počítajme s tým i naďalej, že ešte

môžeme uvidieť veci, či už sa stanú naozaj alebo nám len budú podhodené a zdanlivo pravdivé, pre ktoré nám Mária nie zbytočne hovorí:

„Pred nebezpečenstvom stroskotania vo viere sa budú môcť zachrániť len tí, ktorí zostanú v jednote s pápežom.“ (2. 9. 1980)

„Vyzývam vás, moji milovaní kňazi, k veľkej jednote s pápežom a s biskupmi s ním spojenými.“

(31. 10. 1996)

„Vy budte príkladom silnej jednoty s pápežom pre všetkých. Milujte ho, počúvajte ho, pomáhajte mu niesť jeho veľký kríž na Kalváriu jeho obetovania.“ (15. 11. 1995)

NÁVRAT KU KRÍŽU

*Stat Crux dum volvitur orbis
Kríž stojí, aj keď svet padá*

Aj v situácii, keď sa Cirkev ocitá v kritickej situácii, môžeme si byť istí víťazstvom a konečným triumfom, ale pod jednou podmienkou – dobre predsa vieme: aby sme k tomuto víťazstvu dospeli, musíme prejsť skúškou kríža. Kríž zostáva, i keď sa všetko rúca. Kríž naďalej zostáva tým, čím bol: nástrojom strašného trestu v potupnej smrti, a predsa prostriedkom nášho vykúpenia, našej spásy. Ježiš urobil kríž svojím trónom: regnavit de ligno Deus. Boh kraluje z dreva kríža. Preto tento nový strom života, ktorý je protipólom tohoto pozemského raja, zostane ústredným symbolom kresťanov, naším poznávacím znamením, naším príporom, naším nepostrádateľným zdrojom života.

Žiaľ, počas ostatného polstoročia prešiel katolicizmus podivnou mutáciou – to, čo počas storočí bolo tým najposvätejším a ústredným, stalo sa náhle niečím, čo privádza do rozpakov ako niečo škodlivé. Stačí vstúpiť do mnohých dnešných chrámov. Na oltároch, ktoré sa zmenili na púhe stoly, nevidíme kríž, a keď, tak len malý, niekde na boku, akoby sme sa mali hanbiť či báť sa mať ho pred očami. Nový obrad uniká od toho, čo sa na kríži odohrávalo, a kňazi i veriaci obrátili svoju pozornosť radšej ku spoločnej hostine a nie k nekrvavému plnohodnotnému sprítomneniu jedinej dokonalejšie a absolútne nepostrádateľnej obete Ježiša

Krista, Božieho Syna na Kalvárii. Je potrebné veľa viery, aby sme sa opäť ocitli spolu s Máriou a Jánom pri päte kríža. Ukrižovaný Kristus sa vytratil aj z kázní, tak ako sa vytráca aj z našich myslí, nášho srdca, nášho života.

Kríž, zmierenie, pokánie, obeta, bolesť, spoluvykúpenie, zástupné utrpenie, bolesť obetovaná za obrátenie a očistenie vypadli z nášho slovníka. Aby Ježiš pritiahol všetkých k sebe, musel byť povýšený od zeme na potupné drevo kríža. To nie je záležitosť, ktorá sa raz odbavila pred dvoma tisícami rokov a na ktorú stačí nanajvýš niekedy pietne si spomenúť. To je záležitosť stále aktuálna. Boží Syn túto cestu podstúpil a ustavične podstupuje nie ako vlastný

nápad, ale výslovne z Otcovej vôle. To je celkom podstatná a zásadná vec, ktorú nie je možné nijako obchádzať. Ani my nemôžeme nič z toho, čo sa dialo na Kalvárii a čo sa musí naďalej nekrvavo ustavične sprítomňovať, nahradit vlastnými nápadmi. – Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba: svoje nápady, svoje záľuby, svoje vrtochy, svoje žiadostivosti, nech vezme na seba kríž s celým jeho obsahom a nech ma nasleduje. Jediný zmysel oltára je Kríž, na ktorom sa stal Pán poslušný až na smrť a ktorý je preto Crux supereminentis: všetko prevyšujúci, aby všetko priťahoval k sebe. Bez kríža niet ani nebude zmŕtvychvstania. Kto kríž a Pána neprijíma celkom za svoj ako ON, na toho padne ako kameň a rozdrť ho. Našou hlavnou a rozhodujúcou starosťou a naliehavou úlohou je bezpodmienečný návrat ku Krížu v jeho autentickej duchovnej podobe. (z webu JG)

Víťazstvo kríža

„Martirio ancora verrá!“ – Mučeníctvo ešte príde! – povedal otec Gobbi v roku 2000, keď sme s ním boli v Colvalenza na týždňovom večeradle zástupcovia MKH z celého sveta. Práve vtedy Cirkev zverejnila tretie fatimské tajomstvo. Vyjadrenia cirkevných predstaviteľov vyznievali, akoby už to, čo tajomstvo predpovedá, bolo splnené. Nemožno to nikomu zazlievať, lebo naozaj, všetko to, o čom tajomstvo hovorilo, sa už udialo. A že sa ešte bude niečo také diať, to si predsa nikto nemohol dovoliť len z vlastnej hlavy pove-

dať. No otec Gobbi, po tom, čo počúval všetky tie správy, napokon povedal: „Mučeníctvo ešte príde!“

A naozaj nik by nebol veril, že sa raz môže začať diať to, čo sa dnes deje proti kresťanom na blízkom východe. To už azda predčilo rozsahom aj heroické mučeníctvo prvokresťanov v Ríme. Keď čítame o rímskych prvokresťanoch, ako odhodlane išli na smrť, môže sa nám to zdať až nereálne, že by ľudia naozaj vedeli až tak naozaj sa držať presvedčenia viery o milosti mučeníctva aj v takej situácii. Až teraz vidíme na

naše zahanbenie, akú vieru prejavujú títo dnešní mučeníci – vidíme, že veru je možné ísť na smrť tak, ako išli prví kresťania. Ale treba mať naozaj takú vieru. A dnešní prenasledovaní kresťania ju majú. Veď vidíme, ako oni prijímajú svoje utrpenie, ako vedia odpúšťať prenasledovateľom, ako naozaj úprimne veria tomu, aká milosť je pre nich mučenie. Ale to všetko je aj naša viera. Až teraz môžeme vidieť, aká slabá je naša viera, keď máme možnosť vidieť vieru tých prostých chudobných ľudí.

Ich vina: boli kresťania! Džihádisti vykonali 11. februára 2015 v Líbyi hrozný zločin. Uniesli 21 koptských kresťanov a na pláži im usekli hlavy. Svätý Otec František, keď za nich 17. februára slúžil svätú omšu, zdôraznil, že „ich popravili len preto, že boli kresťanmi.“

Vrahovia umiestnili na internete materiály, ktoré potvrdzujú: popravení koptovia mali možnosť zachrániť si život – pod podmienkou, že prestúpia na islam. Znamenalo by to ale zaprieť živého Boha, Ježiša Krista, ktorý svojou smrťou premochol náš hriech a svojím zmŕtvychvstaním prekonal smrť. A či život nie je to najcennejšie? A či by niekto chcel zomrieť za legendu, mýtus alebo za rozprávku? Tým, že si zvolili smrť, vyslovili títo mučeníci silné svedectvo Pravde.

Výrečná je aj symbolika farieb. Čierna farba je jednou z farieb islamu, okrem iného preto, že predsa „v noci anjel“ priniesol Mohamedovi Korán, dusil proroka a nútil ho čítať (takto to opisuje najranejší životopisec Mohameda, Ibn Ishák, 152-153), pretože nočná temnota je najlepším časom na recitáciu Koránu (viď súra 73:2-6) alebo preto, že Allah poslal svojich anjelov v podobe čiernych mravcov, aby zabíjali neveriacich (viď napr. Tabari IX:14; Ibn Ishák, 849). Keď vidíme postavy odeté v čiernom, ktoré spôsobujú smrť osobám, odetým vo farbe oranžovej, musíme pochopiť, že niet kompromisu medzi svetlom a temnotou. Každý z nás má na výber: byť buď na strane temnoty, alebo na strane Ježiša, ktorý je svetlom sveta (por. Jn 8,12).

Vrahovia boli presvedčení, že keď zabijú Kristových vyznavačov, tým vyplnia vôľu Allaha. Žiaľ, tak ako Korán, i v hadisoch dochované Mohamedove

výpovede sú plné vyzývania k násiliu, utvrdzujúce džihádistov v tomto presvedčení. Oni vyplnili doslova príkaz Koránu „udrieť po šiji“ (súra 47:4), stali hlavy nevinným ľuďom a verili, že za to pôjdu do neba užívať si sex s krásnymi huriskami na lôžkach postavených v rade (súra 52:19-20). Všeobecne uznávaná moslimská exegéza hovorí, že moslimovia majú „nenávidieť neveriacich a považovať ich za nepriateľov, jedine že by tí uverili v Allaha“ (Šejk Sálích al-Munadžid, Islam Q&A, fatva č.11793).

Žiaľ, tieto presvedčenia sú integrálnou súčasťou islamu a sú tak silno zakorenené v mentalite moslimov, že moslimská vláda sa vôbec nezaujíma o osud unesených koptov.

Zabitie, ukrižovanie, useknutie končatín... Krátko predtým bol celý svet pobúrený beštialitou bojovníkov ISIS, ktorí zaživa upálili jordánskeho pilota Maáza Kasásbu. Tým boli zasiahnutí i moslimovia, nakoľko pilot bol moslim. Profesor Ahmed al-Tajib, imám Al-Azhar, vydal fatvu, že za taký čin si jeho páchatelia zaslúžia zabitie, ukrižovanie a useknutie končatín. V zdôvodnení dodal, že taký trest Korán ukladá tým, čo bojujú proti Alláhovi a jeho poslovi Mohamedovi.

Potom nás nemôže ani prekvapiť, že si svet islamu vôbec nevšimol, že o dva dni nato bol v Egypte Moslimským bratstvom takisto zaživa upálený osemnásťročný Paul Mansúr Fauzi, jediný živiťel rodiny (staral sa o chorého otca, matku a sestru). Nevoloalo sa po pomste, dokonca ani nezačali vyšetrovanie aby odhalili pôvodcu činu. Prečo? Pretože upálený mladík bol vyznavačom Krista. Upálenie kresťana zaživa nie je vnímané negatívne ani Koránom, ani Mohamedom, ani imámami.

Víťazstvo kríža

Rodina upáleného osemnásťročného kresťana mu po pohrebe pripravila svadobnú slávnosť, pretože šiel do neba ako ženích. Jeho matka vydala vyhlásenie, že sa modlí za páchatelov, aby taký čin neopakovali a uistila všetkých, že necíti k nim nenávisť.

Podobne sa zachovali rodiny 21 koptských mučeníkov, ktoré boli statí v Líbyi. Boli medzi nimi bratia Samuel (23-ročný) a Bišoj (25-ročný) Estefanos Kamel. Ich brat Bišir sa opýtal svojej matky: „Čo by si povedala, keby si teraz stretla jedného z tých, čo zabili tvojich synov?“ Matka odpovedala: „Povedala by som mu: «Nech Pán osvieti tvoje oči! Pozývam ťa k nám, pohostíme ťa, pretože si mojich synov uviedol do nebeského kráľovstva.»“ „Bišir Estefanos Kamel hovorí oficiálne v mene celej rodiny, že neprijímajú kondolencie – zaslúžia si gratulácie za mučenícku smrť bratov. Bišir ďakuje ISIS za to, že z nahrávky priebehu popravy nebolo odstránené volanie: „Ježišu! Pane!“ – svedectvo viery jeho bratov.

Také postoje medzi moslimami vzbudili značný rozruch. Ľudia volajú i prichádzajú do rodín mučeníkov a pýtajú sa: „Čo ste vy zač?“ – Pre moslimov je to nepochopiteľné, lebo pre nich pomsta predstavuje zmysel života (viď. Korán, súra 2:179), a tu vidia absolútne a bezpodmienečné odpustenie. Títo kresťania sa modlia, aby im Boh otvoril oči i srdce a priviedol ich k obráteniu. Veď predsa sám Mohamed ich varoval: „Najstrašnejším menom pre Allaha bude meno muža, ktorý sa nazýva Kráľ kráľov.“ (zbierka hadisov al-Bucháriho, č.6205 a 6206).

Sväté písmo hovorí: „Vytiahnu do boja proti Baránkovi a Baránok spolu s tými, čo mu patria, s povolanými, vyvolenými, vernými, ich porazí, lebo on je Pán pánov a Kráľ kráľov.“ (Zj 17,14). Vidíme, ako sa pred našimi očami uskutočňuje víťazstvo skrze vieru a vernosť svedkov Ježiša Krista. Víťazstvo skrze kríž, odpustenie a skutočne praktizovanú lásku k nepriateľom.

Zjavným znamením tohoto víťazstva je dekrét premiéra Ibrahíma Mahlaba, ktorým prikazuje postavenie nového kostola ku cti 21 koptských mučeníkov v provincii Al-Minja v centrálnej časti Egypta, na juh od Káhiry. Odtiaľ totiž pochádzali v Líbyi zavraždení egyptskí koptovia. Takáto udalosť sa v priebehu 1400 rokov od dobytia tejto krajiny moslimami v Egypte ešte nestala. Zaiste aj tu sa uplatní známe Tertuliánovo: „Krv mučeníkov je semenom nových kresťanov.“

-amv-

(použitý zdroj: Milujcie sie 2/15)

„Tých sa opýtaj, čo čítajú Bibliu!“

Milosť Božia pôsobí a Pán nachádza stratené ovečky. O tom svedčia nasledovné riadky, ktoré napísal obrátený imám.

„Ked som bol imámom v mešite, hlásal som členom môjho spoločenstva, že Ježiš Kristus nie je Bohom. Pre mňa bol Bohom len Allah, ktorý predsa nemá ženu a tak nemohol mať ani syna.

Jedného dňa sa z davu niekto nahlas opýtal: „Kým je Ježiš?“ Ani neviem, kto to bol, možno moslim. Učil som práve, že Ježiš Bohom nie je, nuž preto padla otázka, kým teda je.

Musel som znova prejsť celý Korán, všetkých 141 kapitôl, nazývaných „súry“, všetkých 6666 veršov. V celom Koráne som našiel vystupovať meno Mohameda len štyrikrát, ale Ježišovo meno sa objavilo 25-krát. Bol so zmätený. Prečo Korán preferuje Ježiša? Okrem toho v celom Koráne nie sú mená akýchkoľvek žien, ani meno Mohamedovej matky, ani mená jeho žien. Jediné ženské meno, ktoré som našiel v Koráne, je meno Márie (Mariam), Ježišovej matky. Celá súra 19 v Koráne nese meno Mariam!

Súra 3 v Koráne uvádza Ježiša desaťkrát len vo veršoch 45-55, kde je

nazvaný Slovom Božím, Duchom Božím alebo Ježišom Kristom. Okrem toho Korán opisuje, ako Ježiš asi vo veku dvoch rokov vdýchol život vtáčikovi, vymodelovanému z hliny a že ako dospelý uzdravoval malomocných a slepých. Z Koránu vyplýva aj to, že Ježiš oživoval zomrelých, vystúpil do neba, žije stále a raz sa vráti!

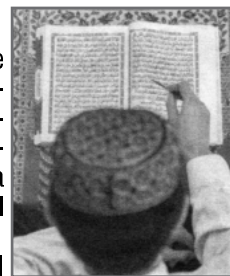
O Mohamedovi ale Korán také veci nehovorí. Mohamed nikdy neoživil hlineného vtáčika, neuzdravil ani jedného chorého, nevzkriesil ani jedného zomrelého; a navyše sám zomrel a – podľa nauky islamu – nežije a nevráti sa. Síce som neuvažoval o tom, že Ježiš je Bohom, ale dospel som k názoru, že On bol prorokom väčším, než Mohamed. Zašiel som za svojím učiteľom, ktorý ma učil islamské náboženstvo vyše desať rokov a položil som mu otázku: „Učiteľ, ako Boh stvoril svet?“ Odpovedal mi: „Skrze Slovo.“ Opýtal som sa teda: „Je teda Slovo tvorcom, alebo stvorením?“ Keď Korán hovorí, že Slovo je Bohom, objavuje sa problém: Ak uznáme, že Slovo samo je Bohom, potom musíme prijať, že Ježiš je Bohom a prijať kresťanstvo; ak ale povieme, že samo Slovo je stvorením, odporujeme

Koránu. – Kedže môj učiteľ nemohol to ani odpovedať ani to potvrdiť, hrozne sa rozčúľil a vyhodil ma.

Čo som mal robiť? Nemal som sa koho spýtať. Vzal som teda Korán, priložil som si ho na srdce a úprimne som sa modlil k Allahovi: „Povedz mi, prosím, čo mám robiť! Tvoj korán hovorí, že Ježiš žije a Mohamed zomrel. Za kým mám ísť?“ Všimnite si, nepýtal som sa nikoho iného, než samého Allaha. A viete, čo sa stalo? Po modlitbe som otvoril Korán a námatkou som videl verš 10,94. Viete, čo hovorí? Hovorí toto: „Ak si na pochybách o tom, čo sme ti zoslali, opýtaj sa tých, čo Písmo pred tebou zoslané prednášajú.“ Allah ma nasmeroval ku tým, ktorí čítajú Bibliu! Im už je Pravda zjavená...

Preto prosím všetkých moslimov, aby sa zverili Ježišovi Kristovi. On je jedinou cestou do Božieho kráľovstva. Nedajte sa zatradiť, ako iní moslimovia, čo slúžia bôžikovi, ktorého nepoznajú! Pozyvám vás k Ježišovi Kristovi, aby ste dnes zmenili svoje zmýšľanie a prijali Ho. Nech vám Boh žehná!“

Mario Joseph, obrátený imám

Reflexie **na predchádzajúce dva články**

Islam vznikol v tej najnevhodnejšej chvíli, keď sa práve krásne začalo šíriť kresťanstvo. Mohamed prevzal niečo zo židovstva, niečo z kresťanstva a dotvoril to pod vedením ktovie akého asi anjela, ktorému pripisuje, že mu dal Korán. Ale podľa ovocia, podľa výsledku, ktorý dnes vidíme, príliš optimizmu nám to nedáva. Po nahliadnutí do Koránu v týchto dvoch článkoch vidíme, že sa tam dá nájsť zmes všeličoho. Dala sa tam nájsť aj niť, vedúca ku kresťanstvu, ktorú objavil obrátený imám. Je však potrebná milosť, ktorú zaiste vykupujú svojou krvou aj dnešní mučeníci. Je známe, že sú mnohé obrátenia medzi moslimami po tom, čo sa im v snách zjavil Ježiš a zažili až také stretnutie s ním. Nie div, keď v tak zablokovanom prostredí inú evanjelizáciu – pôsobením misionárov, im Boh nemá možnosť poskytnúť.

Hodno spomenúť to oživenie hline-

ného vtáčika – to vieme, že sa nestalo. Je to vplyv apokryfu, ktorý bol do Koránu prevzatý. Apokryfné spisy sú vlastne legendy, rozprávky, ktoré vznikali medzi ľuďmi o Ježišovi, sú známe niekoľko. Tie treba brať len ako literárne útvary – milé legendy. Ježiš v detstve ani vôbec pred verným účinkovaním zázraky nekonal. Vieme, že pred verejným účinkovaním ho diabol práve v tom pokúšal, aby zneužil divotvornú moc, ktorú mal začať používať na svedectvo o tom, že prichádza od Boha. Otec dopustil na neho toto pokúšanie, tým mu umožnil zvíťaziť nad ním a doistotočne si uvedomiť, ako nemá svoju divotvornú moc používať – teda nie zneužívať: nie na to, aby si sám sebe poslušil, uľahčil, zabezpečil si ňou život; nie na to, aby ľudí ohúril veľkými činmi, aby šli za ním len pre tie bez toho, aby niečo pochopili; nie zastrašovaním mocou, ako to robia vládcovia sveta. A v evanjeliách môžeme sledovať, ako dôsledne si Ježiš strážil situácie v prípade konania zázrakov, aby sa mu to takým spôsobom nevymklo z rúk. – Teda je celkom isté, že žiadne-

ho hlineného vtáčika neoživil. No do úst obráteného imáma môžeme kludne namiesto toho dosadiť ktorýkoľvek iný Ježišov zázrak, aký Mohamed nikdy neurobil. Keď pôsobila milosť, malý omyl nehral rolu. Keď pôsobila milosť, aj v Koráne, v ktorom sú aj také nezmysly, ako tie do radu postavené posteľe v nebi alebo anjeli v podobe čiernych mravcov, aj tak sa v ňom dala nájsť záchranná niť.

Teda môžeme vidieť, v čom je problém: Čomu sú duše otvorené: či milosti alebo pôsobeniu temna. A či je v duchovnom ovzduší sveta prevaha temna, alebo dostatok milosti pomáhajúcej. A tú môžeme vyprosiť a vykúpiť práve tak, ako to Mária žiadala od detí vo Fatime, keď ich žiadala o modlitby a obety za obrátenie hriešnikov. Keby bolo kresťanstvo dosť silné, keby boli Máriine požiadavky z Fatimy väčšie prijaté, mohlo tej pomáhajúcej milosti byť dosť, nebolo by potrebné ani tolko krvi mučeníkov, aby sa tá mohla stať semenom nových kresťanov. A tu môžeme vidieť, že to všetko nie je mimo ani jedného z nás.

-amv-

Hodnovernosť Nového zákona

Naša doba, pre ktorú je charakteristická strata viery, hľadá zdôvodnenia pre svoju neveru. Nový zákon, Evanje-
liá, staré dve tisícročia, by predsa po takej dobe už nemalo byť ťažké spo-
chybňovať, keď sa chce. Ved' to je to, keď sa chce – kto chce psa biť, palicu si nájde. A tak sa stretáme s názormi, že Nový zákon opisuje veci, ktoré sa buď vôbec nestali, alebo sú podávané skreslene.

Dokonca je spochybňovaná existen-
cia historickej osobnosti Ježiša Krista. To je **mýtická hypotéza**: Spochybňuje sa, že Ježiš Kristus vôbec žil, že mýtus o ňom vznikol až niekedy v nasledujúcich storočiach. Alebo – a to je **kri-
tická hypotéza** – pripúšťa historickú existenciu Ježiša Krista, ale bol to len potulný kazateľ a jeho učeníci príbehy o ňom vedome alebo nevedomky skre-
sliili, teda že ho jeho učeníci postupne zbožštili. A teda všetko nadprirodzené je treba z evanjelií vylúčiť.

Mýtická hypotéza

Evanjeliá a celý Nový zákon pochádzajú z antického staroveku. A odvtedy ešte dlhé stáročia sa knihy len ručne prepisovali. Takže počas toho prepisovania sa toho mohlo veľmi veľa zmeniť.

Lenže aj iné antické písomnosti sa takto opisovali. A nikto dnes nepochybňuje žiadneho z ich autorov ani správ, ktoré obsahujú. Prítom v ich prípade je často až na storočia prerušená kontinuita medzi vznikom písomnosti a tým prepísaným exemplárom, ktorý sa zachoval. Napríklad Caesarove *Zápisky o vojne v Galii* sa zachovali asi v 10 prepísaných exemplároch, pričom najstarší zachovaný rukopis bol prepísaný 900 rokov po smrti autora, ostatné ešte neskôr. Čo sa dialo počas tých „zabudnutých“ storočí, nik nemôže vedieť. Kým Nový zákon bol neprerušene živo sledovaný, dá sa povedať, že širokou verejnosťou kresťanov, keby sa objavil jeden sfaľovaný prepis, okamžite by sa to riešilo. Vieme si predstaviť, že vtedajší kresťania ho vedeli takmer naspamäť, ved' si uvedomme, že ani nemali veľa čo iného čítať.

Podobne ako Caesarovo dielo, sú na tom aj iné antické diela. Lívius napísal

142 kníh *Rímskych dejín*, zachovalo sa ich 20 a najstarší odpis je od doby Livia vzdialený 400 rokov. Zo 14 Tacitových *Dejín* sa zachovali štyri a pol odpisu, od originálu vzdialených 800 až 1000 rokov. Aischylos žil päť storočí pred Kristom, rukopis jeho tragédie je od originálu vzdialený 1500 rokov. Napriek tomu o existencii týchto antických autorov ani o obsahu ich diel nikto nepochybuje.

Nový zákon je na tom oproti všetkým antickým dokumentom podstatne lepšie. Žiadna antická kniha sa nám nezachovala s takou podrobnosťou a vernosťou, ako rukopisy Nového zákona. A je čo porovnávať, v súčasnosti je známych asi 4700 gréckych rukopisov Nového zákona, z nich asi 70 sú ešte papyrasy. Jánovo evanjelium, ktoré bolo z evanjelií napísané ako posledné, malo ustálenú podobu už pred rokom 100 po Kristovi, teda prakticky od napísania originálu. Dokazuje to grécky papyrus *Rylands*, ktorý bol nájdený v Egypte, kde v púštnych podmienkach sa zachoval neporušený. Evanjeliá a ďalšie písomnosti o Ježišovi Kristovi boli napísané v desaťročiach po Ježišom živote, teda ešte za života aj jeho súčasníkov. Taký názor, že by pod ťarchou tolkých dobových písomných správ o ňom Ježiš Kristus ako historická osobnosť ani neexistoval, je najvyšš nevedecký.

Okrem evanjelií sa zmieňujú o Ježišovi Kristovi aj takpovediac svetskí autori vo svojich ináč zameraných dielach. Medzi najznámejšie patria *Stá-
rožitnosti* od Jozefa Flaviana, ktoré potvrdzujú tie najdôležitejšie udalosti z Kristovho života, napríklad že konal zázraky, bol odsúdený, ukrižovaný a tretieho dňa sa zjavil živý svojim blízkym. Aj nekresťan, Sýrčan Mara Bar-Serapion v liste svojmu synovi, napísanom po roku 73 sa zmieňuje o Ježišovi Kristovi.

Evanjeliá sú cenným historickým dokumentom, nakoľko obsahujú viaceré priamo historické údaje, niektoré známe, niektoré aj neznáme zo žiadnych iných písomností: sčítanie ľudu za cisára Augusta, umučenie za Pontia Piláta, panovanie Herodesa, udalosti za Annáša a Kajfáša, majiteľ pozemkov Šimon

z Cyrény, otec Alexandra a Rúfusa, pochovanie Ježiša do hrobu Jozefa z Arimatie. Aj znalosť Jeruzalema pred jeho zničením, o čom sa mnohé údaje potvrdili až neskoršími vykopávkami, ako napr. rybník Betesda. V tom smere sú cenné aj *Skutky apoštolov*, ktoré napísal pravdepodobne sv. Lukáš, sprievodca sv. Pavla. Sú tam mená rímskych úradníkov, ich tituly, niektoré už dávno zabudnuté, sú uvádzané s úplnou presnosťou. Tam uvádzané fakty boli potvrdené až archeologickým výskumom v minulom storočí. Sú presne opísané zvyklosti tej doby, i popis antického moreplavectva. Keď tak cenný historický dokument, akým je Nový zákon, obsahuje toľko presných historických a miestopisných údajov, že by práve jeho ústredná postava, ktorou bol Ježiš Kristus, bola vymyslená, to je jednoducho možné nazvať len úmyselnou falšovateľskou snahou.

Kritická hypotéza

Akceptovať Nový zákon len po vylúčení všetkého nadprirodzeného je ignorovaním faktov. Jozef Flávius, ktorému nešlo o náboženstvo ale o históriu tej doby, nemohol prejsť mlčaním výrazný a všeobecne známy fakt tej doby, ktorým bolo pôsobenie Ježiša Krista. Zapisuje vlastne všeobecnú mienku o ňom, ktorá žila medzi ľuďmi – a uvádza všetky základné informácie z jeho života: že konal zázraky, bol odsúdený, ukrižovaný a po troch dňoch sa zjavil živý svojim blízkym. Tento uznávaný autor cenného historického dokumentu svojej doby by určite nebol uviedol, že Ježiš konal zázraky, keby si to boli len dodatočne jeho stúpenci vymysleli, keby to nebola všeobecná mienka a skúsenosť ľudí tej doby. Tí, čo odmietajú zázraky, vychádzajú z predpokladu, že zázraky nie sú možné, lebo by boli porušením prírodných zákonov – neboli by možné, pretože neveria v Boha. Neveria v Stvoriteľa hmoty, teda i zákonov, ktorými sa hmota riadi, preto vylučujú a priori existenciu zázrakov. Keby uznali, že sú možné, museli by uznať, že tu existuje Niekto, kto vládne aj nad tými zákonmi a môže do nich zasahovať. Očitiť svedkovia Ježišových zázrakov, jeho apoštoli, položili život za poznanú pravdu o Ježišovi. Sotva by niekto položil život za niečo, čo si vymyslel.

Dobre, povedzme, že sú to už dávne svedectvá, dávnych ľudí, o Ježišových zázrakoch. Ale je tu najmenej jeden nepopierateľný novodobý prípad, ktorý za zázrak musíme uznať. A keď je zázrak možný v našej dobe, prečo by sa nebol mohol udiať aj v dávnej dobe. – Je to zázrak, ktorý sa stal vo Fatime 13. októbra 1917. Tam sa slnko na poludnie začalo točiť okolo svojej osi, potom putovalo k obzoru a späť, rútilo sa akoby dolu na ľudí a stúpalo späť, pritom neoslňovalo. Jav bol viditeľný na vzdialenosť 50 kilometrov a sledovalo ho 70 tisíc ľudí. Z hľadiska prírodovedného bola snaha jav vysvetľovať rôzne, samozrejme, že tu bola snaha vysvetliť ho prirodzene. Lenže problém je v tom, že ten zázrak bol predpovedaný, preto sa tam zišlo toľko ľudí. Tri malé deti ho predpovedali na tento deň a že im ho slúbila žena, ktorá o sebe povedala, že je Panna Mária. Svedkov bolo priveľa na to, aby sa úkaz dal spochybniť. Svet má teda dve možnosti: veriť, že tie malé deti náhodou uhádli, že sa taký jav stane v určitý deň a na určitom mieste a nemýlili sa, alebo že to neuhádli samé, ale im to povedala Panna Mária ako hovorkyňa Stvoriteľa hmoty, ktorý má možnosť meniť jej zákony. Veriť, že to dokázali tie deti, by mohol len paranoik. Takže stojíme pred niečím novodobým, čo nemožno poprieť a nemožno nepovažovať za zázrak. A rôznych zázrakov je počas stáročí i v najnovšej dobe množstvo: eucharistické zázraky, ktorých matéria zostáva ako trvalý dôkaz, zázraky odvrátenia živelných pohrôm, zázraky nevysvetliteľného uzdravenia a podobne. Takže tvrdiť, že zázraky neexistujú, je nelogické a nevedecké. A ako fatimský zázrak tak aj všetky tieto ostatné naväzujú na posolstvo, ktoré nám prináša Nový zákon, sú spojené s jeho živým pokračovaním.

Zázraky pritom nie sú cieľom Nového zákona, ale iba potvrdením, že posolstvo Nového zákona je od Boha, nášho Stvoriteľa. Tí, čo písali o Ježišovi, nemali iný dôvod o ňom písať, iba ten, aby potvrdili, že Ježiš Kristus je naozaj ten, za koho sám seba prehlasuje a koho predpovedali Bohom poslaní proroci. Že sa to všetko stalo pre nás, pre našu záchranu z pohlúdení na našich cestách životom z tej cesty, ktorú nám určil Stvoriteľ, aby sme znova dosiahli ním stanovený nádherný cieľ. Po-

pieranie zázrakov a s tým spojené popieranie Božieho odkazu nám ľuďom je niečo také, ako keď by sme pri zbieraní úrody plodov zeme očistili ich od všetkého sprievodného, stopiek, lístia, šúp a potom by sme jadro zahodili a ponechali si len to, čo zostalo ako vedľajší odpad. Pritom čo je v Novom zákone cenné, je práve to jadro jeho posolstva.

Od samého začiatku bol Nový zákon písaný ako svedectvo o Ježišovi Kristovi, ktorého poslal Boh na svet pre našu záchranu z našich pohlúdení, pre naše vykúpenie z pazúrov jeho nepriateľa, ktorému sme sa vydali do jeho moci. Apoštol Pavol vo svojom prvom liste Korintanom píše: „Kristus zomrel za naše hriechy podľa Písem a bol pochovaný; bol vzkriesený tretieho dňa podľa Písiem a ukázal sa Petrovi, potom Dvanástim. Potom sa ukázal viac ako päťsto bratom naraz, väčšina z nich ešte žije, niektorí však už zomreli. Potom sa ukázal Jakubovi, potom všetkým apoštolom...“ Aj z toho vidíme, že niekoľko rokov po Ježišovej smrti a zmŕtvychvstaní (určite pred rokom 57) už existoval celý základný obsah kresťanstva, ako ho poznáme teraz.

Základom kresťanstva je viera, že Ježiš Kristus vstal z mŕtvych. Túto vieru hlásali apoštoli od samého začiatku. Sv. Pavol v 1. liste Korintanom zdôrazňuje, že Kristus vstal z mŕtvych a že na tom stojí kresťanská viera – teda už v samom počiatku kresťanstva. V tom istom liste píše, že i ľudia, ktorí zomreli, vstanú k novému životu s novým „zduchovnelým“ telom – teda z inej, teraz neznámej formy hmoty. (Tá je zatiaľ na zemi známa len u Ježiša po jeho zmŕtvychvstaní, keď ku svojim prišiel cez zatvorené dvere, pritom bolo možné ho ohmatať, mohol s nimi jesť a ako v Emauzoch „zmiznúť im z očí“.)

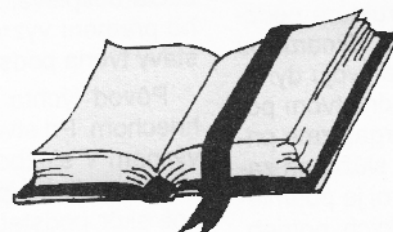
V evanjeliách Ježiša už jeho súčasníci stavali na úroveň Jahvemu. Predstava, že by v židovskom národe niekoho zbožstili, je nemysliteľná. Židia radšej zomreli, než by uznali, že cisár je boh a nezniesli ani jeho obraz. Ježiš bol veľradou odsúdený, pretože prehlásil o sebe, že je Mesiáš, Boží syn. Sv. Štefana ukameňovali, keď povedal: „Vidím nebo otvorené a Syna človeka stáť po pravici Boha.“ Apoštoli po šoku zo smrti Ježiša vyznali po jeho zmŕtvychvstaní ústami Tomáša: „Pán môj a Boh

môj!“ Toto hlásali po celom vtedy známom svete a pre toto presvedčenie podstúpili mučenícku smrť. Že by boli títo ľudia urobili Boha z človeka, teda že by oni zbožstili Ježiša z Nazareta, z človeka, ktorý zomrel najpotupnejšou smrťou, akou bolo ukrižovanie, je nemysliteľné. Bez zázraku na ceste do Damašku je nevysvetliteľné, akoby niekoľko rokov po smrti jedného Žida, Ježiša, mohol iný pravoverný Žid, akým bol Pavol, hlásať Ježišovo božstvo a vyznávať, že Ježiš Kristus je Pán – teda zvrchovaná autorita, ktorú je nevyhnutné poslúchať. A je nemysliteľné, aby si sami kresťania pre svojho zakladateľa vymysleli takú smrť, ako bola v ich povedomí smrť na kríži – tá bola ako najpotupnejšia smrť určená pre najväčších zločincov a otrokov, už aj len pre rímskych občanov neprípustná. Toto bolo natoľko vžitá v povedomí vtedajších ľudí, že v prvých štyroch storočiach kresťania ani nezobrazovali Krista na kríži a kríž nebol vtedy ani symbolom kresťanstva, ale ryba. Je teda celkom nelogické, že by si kresťania sami vymysleli takého svojho zakladateľa.

Sú teda ľudia, ktorí uznávajú, že Ježiš Nazaretský žil, uznávajú, že učil to, čo je zapísané v evanjeliách, ale neuznávajú, že bol Syn Boží, považujú ho len za potulného kazateľa. Takýto názor nemá logiku. Ježiš o sebe tvrdil, že je Boh, ktorý sa stal človekom, aby tu na zemi splnil určitú úlohu. Takže: buď bol tým, za koho sa prehlasoval, alebo bol podvodník, alebo bol blázon. Keby bol podvodník, tak by ho jeho súčasníci a spoločníci prekukli a nešli by pre vieru, že je vtelený Boh, na mučenícku smrť. Keby bol blázon, nebol by schopný vytvoriť taký úžasný myšlienkový a etický systém, ktorý s nadšením prijali miliardy ľudí. Systém, ktorý uspokojivo odpovedá na otázku, čo je človek a aký je jeho zmysel a životná úloha na tomto svete.

Je teda na mieste jediné – so svätým Tomášom povedať: „Pán môj a Boh môj.“

-amv-
(Použitý zdroj: Vladislav Běhal, Světlo 47/2010)

Múdrost a jej opak

„Múdrost žiari a nevädne a ľahko ju uvidia tí, čo ju milujú, dáva sa nájst tým, ktorí ju hľadajú. Sama obchádza a hľadá bých, ktorí sú jej hodní.“ Tak nás poučuje Kniha múdrosti, stará najmenej dvadsaťjeden storočí. Pri týchto slovách nám v mysli nevdojak povstane Ježišova modlitba: „Zvelebujem Ťa, Otče, Pán neba i zeme, lebo si ukryl tieto veci pred múdrymi a obozretnými, ale maličkým si ich zjavil.“

„Múdrost dáva Pán, poznanie a rozumnosť pochádza z jeho úst“, čítame v knihe Prísloví. Múdrost ako kľúč k pravému poznaniu je drahocenný Boží dar, ktorý Boh dáva tým, v ktorých má zalúbenie. Len si spomeňme, ako sa Boh zaradoval, keď ho veľký Šalamún požiadal práve o túto múdrost, o učenlivé srdce, schopné rozlišovať dobro a zlo, schopné poznávať pravdu. Stretli sme sa už s radom omilostených, ktorí boli veľmi jednoduchí, zaujímali tu na zemi najposlednejšie miesta, boli považovaní za nevzdelaných, ale pre svoju pokoru, prostotu a obetavosť boli Bohu veľmi milí. A Pán ich obdaril takou múdrosťou, že napokon vzdelaní a múdri prichádzali zo široka-daleka, aby prosili o radu vrátničky, kuchárky a pomocné sily v kláštoroch. Jednoduché reholné sestry si vyslúžili rovnaký titul ako najväčší učitelia Cirkvi. „Počiatkom múdrosti je bázeň Božia,“ hovorí Žalmista.

Ale nie len Boh, aj diabol nadeľuje svoju múdrost tým, ktorí sú jeho. Spolupracovníkov obdarených Božou múdrosťou nemôže potrebovať. Tí by okamžite odhalili jeho prefikanosť a taktiku. Ako ale pomenovať a odlíšiť onen pravý opak múdrosti, ktorým satan disponuje? Zo všetkých antonymov múdrosti sa na tú jeho najlepšie hodí výraz „stupidita“. Stupidita nie je duševná zaostalosť ani posmešná degradácia. Existujú autori v minulosti i v súčasnosti, ktorých tento pojem zaujal, začali sa problémom stupidity zaoberať a dospeli k zaujímavým záverom. Zistili, že je to problém príliš vážny, než aby sme v ňom videli skôr niečo komické. James Welles na záver svojej knihy o stupidite konštatuje: „Stupidita je príliš dôležitá, než aby ju bolo možné dať stranou ako tragikomický zdroj humoru.“ A Giancarlo Livraghi v knihe *Il potere della stupidità* napísal: „Stupidita je najväčšia deštruktívna sila ľudského rodu.“ Stupidita môže byť vlastnosťou

aj veľmi inteligentných ľudí, ktorí sú oportunisticky tak zamilovaní do svojho presvedčenia, že nie sú schopní domyslieť jeho osobné ani spoločenské dôsledky. Tejto vraj „múdrosti“ chýba práve ono „učenlivé srdce“, schopné rozlišovať dobro a zlo, schopné poznávať pravdu.

Či nie je takýto opak pravej múdrosti priamo predurčený, aby si ním poslušil Boží protivník? Satan nepotrebuje ani idiotov ani hlupákov. Tí by neboli vieryhodní, nikoho by nepresvedčili, ale tiež by neboli ani akcieschopní. Satanovi agenti musia byť svojím spôsobom mazať, ale ich rozum musí byť postihnutý osobitnou vadou, ktorej si vôbec nie sú vedomí, musí byť postihnutý skresľujúcou optikou, ktorá im dáva istotu, že to, čo vidia ako biele, je naozaj biele, i keď je to v skutočnosti čierne – a naopak. Stupidita vytvára pre satana široké pole pôsobnosti. Albert Einstein prehlásil: „Sú dve nekonečné veci: Vesmír a stupidita. V prípade vesmíru si tým však nie som istý.“ A to Einstein ešte nezažil všemohúcnosť dnešných masmédií.

Podľa toho, čoho sme svedkami v súčasnosti, môžeme povedať, že vyššie citovaný výrok z knihy Prísloví platí i o úplnom opaku múdrosti: Nielen múdrost, ale aj stupidita žiari a nevädne. Hľadá tých, ktorí sú jej hodní. Nachádza ich celkom ľahko dokonca medzi tými, čo v ich rukách sú osudy kontinentov a sveta. „Problém tohoto sveta je v tom, že stupidní sú si príliš istí a inteligentní sú plní pochybností,“ konštatoval Bertrand Russell.

Vysoký rozsah nadvlády satana nad týmto svetom sa prejavuje v tom, že sa jeho múdrost v podobe stupidity stala

priamo módnou. Nevystupuje však pod menom „stupidní“, ale pod pseudonymom „politicky korektní“. „Všetky mozgy sveta nie sú schopné prekonať stupiditu, ktorá sa stala módou.“ (J. de La Fontaine).

V prípade, keď niekto vystúpi s požiadavkou odstrániť z ľudského slovníka také pojmy, ako je „otec“ a „matka“, a nikto ho pritom neokrikuje, je tým potvrdený výrok L. Longanesiho: „Jeden stupidný je jeden stupidný. Dvaja stupidní sú dvaja stupidní. Tisíc stupidných je historická sila.“ Toho sme dnes svedkami: Generácia, ktorá si zakladá na svojej vyspelosti, považuje za rozumné a potrebné pošliapať a podkopať samotné základy človečenstva. Drvivá väčšina ľudí, ktorí žijú podľa svojej zdravej ľudskej prirodzenosti, sa majú vzdať pojmov, starých ako ľudstvo samé, ktoré majú vo všetkých jazykoch dokonca spoločný koreň – a to len preto, že menšina, ktorá opustila to, čo je prirodzené, nechce byť diskriminovaná. Je to manéver, ktorý má racionálne zdôvodniť zničenie prirodzenej tradičnej rodiny. A ľudia zatiaľ mlčia. „Zdravý úsudok síce existuje, ale zostáva skrytý zo strachu pred verejnou mienkou.“ (Alessandro Manzoni). A to nie je jediný príklad stupidity. Stretáme sa s ňou i v rozhodnutiach niektorých najvyšších štátnych predstaviteľov. Ako jeden z príkladov za všetky môže poslúžiť vojna v Iraku a tie, ktoré nasledovali.

Keď dobrý Boh vypúšťa svoju múdrost ako kedysi Noe holubicu, ale tá už nenachádza, kam by zosadla a vracia sa neúspešne späť, je to svedectvo, že stav ľudstva je vážny, dokonca smrteľne vážny. Kde nepomáha terapia, tam zostáva posledná možnosť, a tou je chirurgický zákrok. – Pane, zošli svojho Ducha a obnov tvárnosť zeme!

(z webu JG)

Dôsledky sexuálnej výchovy v praxi

Sexuálna výchova v školách nevedie k zodpovednejšiemu sexuálnemu správaniu mládeže. Dospeli k tomu redaktori talianskeho hospodárskeho denníka *Key-4Biz*, ktorí vykonali analýzu počtu potratov medzi -nástročnými v rôznych európskych krajinách.

Talianske školy sa už niekoľko desaťročí bránia pokusom zaviesť od útleho veku sexuálnu výchovu. Hlavným argumentom propagátorov sexuálnej výchovy je dosiahnuť zodpovednejšie správanie sa mládeže. Prieskum však ukazuje, že efekt je presne opačný. Najvyššie percento potratov medzi dievčatami pod dvadsať rokov je práve v krajinách, kde bola sexuálna výchova zavedená do učebných osnov už v 70. rokoch. Štatistiku vedie s 18 % Veľká Británia, za ňou nasleduje Francúzsko (15,2 %), Dánsko (15 %), Holandsko (13,18 %), Fínsko (12,1 %) a Nórsko (11,4 %). Oproti tomu v Taliansku, kde podobný predmet v učebných osnovách nefiguruje, zaznamenali 6,3 %, to znamená trikrát menej, než vo Veľkej Británii, kde sa deti začínajú učiť o sexe už ako sedemročné.

(web RV)

Najnovšia komplexná vedecká štúdia vyvracia argumenty skupín LGBT a gender

Dve stovky štúdií v USA vytvorili mega-štúdiu, ktorá dokazuje, že argumenty skupín LGBT, gender a pod. sú nepravdivé. Vedecká platforma *The New Atlantis* informuje o novej komplexnej vedeckej štúdii pod názvom „Sexualita a pohlavie: Nálezy z biologických, psychologických a sociálnych vied“, ktorá rozoberá mnohé i bežné otázky na danú tému, pričom odoláva argumentom LGBT-lobby a genderovej ideológii.

Vedecký výskum nepotvrdil myšlienku, že sexualita nie je určená biologicky, ale len „sociálne či spoločensky“ a že homosexualita vychádza z prirodzenosti. Štúdia taktiež hovorí, že len u malej menšiny mladých ľudí s atypickým chovaním sa vo veci biologického pohlavia sa zachoval takýto stav i v neskorších rokoch. Preto by bolo chybné takéto deti udržiavať v transgenderovom presvedčení, alebo im dokonca nasadiť hormonálnu terapiu. Navyše mnohé štúdie ukazujú, že homosexuáli a transsexuáli majú viac psychických problémov (úzkosť, depresie, samovražedné sklony) a problémy so správaním (užívanie drog alebo zneužitie zodpovednosti).

Obaja zostavovatelia tejto štúdie patria medzi najväčších odborníkov vo svojich profesiách: Dr. Lawrence Mayer, M.B., M.S., Ph.D., je vedúci výskumu na psychiatrii na Univerzite Johna Hopkinsa a profesorom psychiatrie a bioštatistiky na Arizona State University. Dr. Paul McHugh, M.D., je profesorom psychiatrie a behaviorálnych vied taktiež na Univerzite Johna Hopkinsa a v ostatných 25 rokoch bol hlavným psychiатrom v miestnej preslávenej univerzitnej nemocnici.

Aby sa zabránilo možným útokom zo strany LGBT-lobby, autori hneď v úbode píšú, že sú v zásade proti všetkým formám diskriminácie voči osobám LGBT. Jeden z autorov taktiež pôsobil ako expert pri súde s rôznymi LGBT skupinami.

Celkom nezávisle na všetkých témach v týchto štúdiách pracovala aj City University of London, ktorá dospela k podobným záverom čo sa týka sexuálnej orientácie kojencov medzi 9. až 32. mesiacom života na základe prirodzeného výberu hračiek, ktoré zodpovedali ich biologickému pohlaviu. To podľa autorov štúdie jasne dokazuje, že ich správanie bolo vrodené a nie naučené, ako hovoria genderoví ideológovia.

(www.hlavnespravy.sk)

2017: ŠTYRI JUBILEÁ na DVOCH FRONTOCH

Berlín, 29. 12. 2016 (kath.net)

Dr. Michael Hesemann:

(Dr. h.c. Michael Hesemann je historik a spisovateľ v oblasti cirkevných dejín. Za jeho objav neznámych dokumentov vo vatikánskom tajnom archíve o genocíde Arménov dostal čestný doktorát od Akadémie vied Arménska v októbri 2016. Krátko pred Vianocami vyšla jeho 42. kniha: „Posledné fatiské tajomstvo“ (Rottenburg 2016)).

Je to náhoda? Alebo sa v zvláštnych náhodách skrýva rukopis Božej prozreteľnosti? A ak áno, čo nám chce tým Boh povedať? Túto otázku si kladú mnohí katolíci, keď pomyslia na podivuhodné stretnutie hneď štyroch veľkých jubileí na budúci rok.

1.

Ako prvé je tu **jubileum reformácie**, ktoré je pre našich evanjelických bratov také dôležité, že vyzývajú hneď na celú „Lutherovu dekádu“. Dňa 31. októbra 1517, mal podľa legendy Martin Luther vlastnoručne prikliancovať 95 téz na portál zámockého kostola vo Wittenbergu. Pritom je viac ako otázne, či tie-

to „údery kladivom, ktoré zneli celou Európou“ a stali sa „symbolom reformácie“, vôbec existovali. Rozšírili sa až po jeho smrti, ako dokázala historička. Nijaká správa to nespomína ani len náznakom. Ani Luther sám, ktorý vo svojich rozhovoroch pri stole dôkladne opisuje každý aspekt svojho života, to ani jediný raz nespomína. Až Melancthon, jeho učený spolubrat to spomína v biografii po Lutherovej smrti. Možno ho k tomu inšpirovala vo Wittenbergu zvyčajná akademická prax používať kostolné brány ako „tabuľu“. Potom by boli za prikliancovanie téz zodpovední pedeli a nie univerzitný profesor Dr. Martin Luther.

V skutočnosti Luther 31. októbra napísal iba list arcibiskupovi Albrechtovi von Brandenburg v Mainzi, ktorý možno čo do poníženia sotva prekonať. Čo najponíženejšie ho prosí o to, aby zrevidoval svoje *Instructio* kazaťom odpustkov, najmä prehorlivému dominikánovi Johannesovi Tetzelovi, pretože je zavádzajúce. K originálu, ktorý sa dnes nachádza v Ríšskom múzeu v Štokholme, priložil ešte svoje rukou písané „dišputácie“ (tézy). V liste pápežovi Levovi X. z mája 1518 Luther zdôraznil, že doteraz „vysokých hod-

ností Cirkvi“ napomenul iba „*privátnim*“.

Až keď na list Albrechtovi nedostal odpoveď, dal svoje tézy vytlačiť a tie sa expresne rozšírili – trafil proste nerv doby. O dva roky, v lete 1520, reagoval Luther na hrozivú bulu pápeža definitívnym zlomom s Rímom.

2.

No nielen luteráni slávia v r. 2017 veľké jubileum, ale aj **slobodomurári**. Na sviatok sv. apoštola Jána, 24. júna 1717, sa v Londýne stretli zástupcovia štyroch starých slobodomurárskych lóží v zadnej miestnosti hostinca „Goose and Gridiron Ale House“ aby založili „Zjednotenú veľkú lóžu Anglicka“, ktorá bola súčasne prvou veľkou lóžou sveta. Pôvod slobodomurárstva je nejasný. Sami tvrdia, že vyšli zo stavebného baraku pre murárov pri Šalamúnskom chráme, pravdepodobný je skôr vznik z murárskych cechov stredoveku. Po prvý raz nachádzame pojem „Free Masons“ v dokumentoch katedrály v anglickom Exeteri z roku 1396.

V r. 1537 sa označil ako „Free Masons“ murársky cech v Londýne, čo sa odvodzuje od „Freestone Masons“. V protiklade k „Roughstone Masons“ (murári hrubých kameňov) boli zodpovední za jemnejšie práce na stavbe. Podobné kamenárske bratstvá existovali od 11. storočia aj na európskej pevnine-

ne. Tvorili sprisahané spoločenstvo, ktoré svoje technické znalosti žiarlivo strážilo pred konkurentami. No až v Anglicku sa baraky pre murárov očividne stali strediskami prívržencov gnostických siekt, možno potomkov manichejských katarov, ktorí ušli pred prenasledovaním z európskeho kontinentu na britské ostrovy.

Slobodomurárstvo sa rozšírilo do Francúzska a od r. 1733 aj do Talianska, kde sa stalo zbernou baštou antiklerikálnych síl v rámci osvietenstva. V r. 1737 bola založená aj prvá nemecká lóža. Pápeža Klementa XII. to všetko podnietilo, aby v bule „In eminenti apostolatus specula“ v r. 1738 dal slobodomurárstvo do kľatby. Dodnes je katolíkom pod trestom exkomunikácie zakázané vstúpiť do lóže.

Hoci vysokopostavení slobodomurári mali dokázateľne účasť na americkej a francúzskej revolúcii, ako aj na talianskom hnutí odporu, každá prezentácia ich úlohy pri formovaní histórie sa rýchlo vytlačila do oblasti sprisahaneckých teórií. Aj otvorené výzvy do boja proti pápežovi a Cirkvi sa s obľubou relativizujú. To, že si však aj najvyššie politické a cirkevné kruhy robili starosti pre vplyv lóží, exemplárne ukazuje dokument, ktorý objavili vo vatikánskom tajnom archíve v spisoch mníchovskej nunciatury. Išlo o rukopis vtedajšieho kolínského arcibiskupa, kardinála Felixa von Hartmanna apoštolskému nunciovi v Mníchove, arcibiskupovi Eugenovi Pacellimu (neskoršiemu pápežovi Piovi XII.) z 8. novembra 1918. Kardinál von Hartmann, bol osobným priateľom cisára Williama II.

Ten však, ako napísal Hartmann, má teraz „veľkú starosť“. Cisárovi verný člen berlínskej veľkej lóže informoval monarchu o plánoch slobodomurárskeho Veľkého orientu, najprv „zosadiť všetkých monarchov“, aj nemeckého cisára, „a potom zničiť Katolícku cirkev a konečne zriadiť svetovú republiku pod vedením amerického veľkého kapitálu z trosiek doterajšej občianskej spoločnosti ... Bolševizmus mal byť vonkajším nástrojom, aby sa dosiahli tieto ciele“. Možno aj toto varovanie prispelo k tomu, že Pius XII. ako pápež povojnových rokov sledoval šírenie komunizmu v Európe s veľkou starosťou po tom, čo bol porazený ešte nebezpečnejší nacionálny socializmus.

3.

A to nás vedie k tretiemu veľkému jubileu roka 2017 a tým je **storočnica zjavení Panny Márie vo Fatime**. Práve v osudovom roku 20. storočia sa Božia Matka zjavila na severe Portugalska 13. v mesiaci od mája do októbra trom jednoduchým pastierikom. Iba v auguste bolo zjavenie „presunuté“ na 19. po tom, čo slobodomurársky okresný starosta deti 13. augusta proste uniesol a zatvoril.

Bol to rok **bolševickej októbrovej revolúcie v Rusku** a nového poriadku na Blízkom Východe: 2. novembra 1917 Veľká Británia „Balfourskou deklaráciou“ rozhodla o založení židovského štátu v Palestíne, 9. decembra 1917 pripadol Jeruzalem Britom. A práve v tomto roku zjavila Panna Mária deťom Lucii, Hyacinte a Františkovi svoj plán pre 20. storočie – svoj prostriedok proti vojnám a katastrofám, ktoré sme my ľudia sami našimi hriechmi a bezbožnosťou spôsobili.

Čoskoro, ako povedala Mária 13. júla 1917 vo Fatime, sa prvá svetová vojna skončí. Ale ak bude ľudstvo naďalej urážať Boha, bude nasledovať ešte hroznejšia vojna. Tú využije Rusko, aby „svoje bludy rozšírilo po svete a vyvolalo vojny a prenasledovanie Cirkvi“. Svätý Otec musí veľa trpieť – vo vízií Tretieho fatimského tajomstva deti videli dokonca atentát na pápeža – a „rôzne národy budú zničené“. Až keď pápež zasväť Rusko jej Nepoškvrnenému Srdcu, krajina sa obráti a svetu bude darované obdobie pokoja.

Všetko sa stalo tak, ako bolo predpovedané. Po atentáte 13. mája 1981 sv. Ján Pavol II. veril, že on bol pápežom posolstva z Fatimy a 25. marca 1984 vykonal Máriou požadované zasvätenie nielen Ruska, ale celého sveta. Lucia, ktorá jediná ešte žila – zomrela až v r. 2005, iba niekoľko týždňov pred „fatimským pápežom“ – potvrdila, že tým splnil želanie Márie. A prisľúbený zázrak sa stal. V priebehu roka sa skončila studená vojna, ktorá svet ešte v r. 1983 priviedla takmer na prah tretej svetovej vojny. Michail Gorbačov sa stal novým „silným mužom“ Sovietskeho zväzu a vpísal „glasnosť“ a „perestrojka“ na svoje vlajky.

Iba o päť rokov neskôr padli múry, ktoré delili Európu, po siedmich rokoch bol Sovietsky zväz históriou.

V novom Rusku prebehlo podivuhodné obrátenie ateistického štátu. Dnes sa vyše 80 % Rusov hlási k pravoslávnej viere, ruská cirkev prežíva znovuzrodenie, ktoré pápež František vo februári 2016 ocenil v spoločnom vyhlásení s ruským patriarchom Kyrilom I. ako „ešte nikdy nevidanú obnovu kresťanskej viery“. „Za štvrtstoročie sa vybudovali desiatitisíce kostolov, ako aj stovky kláštorov a otvorili sa teologické školy“.

No už pápež Benedikt XVI. pri návšteve vo Fatime 13. mája 2010 vyhlásil: „Kto si myslí, že prorocká misia Fatimy sa skončila, ten sa mýli.“ Nie nadarmo pápež František, ktorý bol zvolený práve vo fatimský deň – 13. marca 2013 – vložil svoj pontifikát pod ochranu Fatimskej Božej Matky. Už pred rokom ohlásil, že na oslavy sto rokov od zjavení vo Fatime, chce prísť do Portugalska. Nijaká iná udalosť 20. storočia tak výrazne nedokazuje, že Boh aj dnes zasahuje do histórie. Ale aj to, že je to sám človek, ktorý svojimi modlitbami môže ovplyvniť históriu. Tým fatimské posolstvo vyvracia aj náuku Martina Luthera, ktorý popiera existenciu slobodnej vôle a verí v predurčenie.

4.

To nepochopil nikto lepšie ako **sv. Maximilián Kolbe** (1894-1941), ktorého „*Militia Immaculatae*“ (dnes aj mariánska iniciatíva) bude v roku 2017 sláviť storočnicu. Kolbe, syn nemeckého tkáča a poľskej matky po mariánskom zjavení, ktoré zažil, vstúpil k františkánom v r. 1910. Keď v r. 1917 študoval v Ríme teológiu, stal sa svedkom osláv 200-ročnice slobodomurárov, ktoré vyvrcholili do satanistickej procesie na Námestí sv. Petra. Bratia lóže niesli vlajku s nápisom: „*Satan musí vládnuť vo Vatikáne a pápež musí byť jeho otrokom*“, ktorá ukazovala archanjela Michala v pazúroch démona. K tomu spievali satanovu hymnu talianskeho básnika, slobodomurára a nositeľa Nobelovej ceny za literatúru Giosué Carducciho. V nej sa oceňoval aj reformátor z Wittenbergu: „*Tak ako Martin Luther zhodil svoju mníšsku kutňu, tak aj ty, duch človeka, zhod' svoje reťaze*.“

Otrasený týmto bohorúhavým divadlom sa Kolbe rozhodol so šiestimi bratmi „proti“ „bojovému zväzku satana“,

slobodomurárstvu, založiť mariánske rytierstvo. A 16. októbra 1917, iba tri dni po poslednom zjavení a spektakulárnom slnečnom zázraku vo Fatime a 22 dní pred vypuknutím októbrovej revolúcie v Petrohrade založil „Rytierstvo Nepoškvrnenej“. Jeho cieľom bolo dennou modlitbou, nosením a šírením „záračnej medaily“ a oddanosťou Božej Matke vrúcne vyprosovať obrátenie všetkých heretikov a schizmatikov, najmä slobodomurárov. V r. 1918 pápež Benedikt XV. požehnal túto iniciatívu, ktorá v r. 1927 dostala cirkevno-právny

štatus „arcibratstva“. V Poľsku potom Maximilián Kolbe založil v Niepokalanów katolícke vydavateľstvo, ktoré dostalo na misijnej ceste do Japonska v r. 1930 prvú zámorskú pobočku.

Po vpáde Nemcov do Poľska v r. 1939 poskytol páter 2300 židom a mnohým poľským a ukrajinským katolíkom v misijnom centre útočisko. Keď to nacisti v r. 1941 zistili, odviezli ho do Osvienčima. Tam položil život za nevinného otca rodiny, ktorý mal byť popravený – po 14 trýznivých dňoch v „bunkri hladu“ mu dali injekciu s je-

dom. Rytier Božej Matky sa stal mučeníkom a dnes sa považuje za jedného z najväčších svätcov 20 storočia. Jeho hnutie zmierilo po vojne národy.

Podarí sa mu aj v našej dobe v službe Márii zvíťaziť nad mocou Zlého? Isté je iba to, že na oboch stranách sa budú v r. 2017 sláviť jubileá. To by malo byť kresťanom napomenutím spoznať „znamenia doby“ – a reagovať na ne jasným priznaním sa k Božej Matke, ktorá nám už v r. 1917 ukázala cestu ku Kristovmu pokoju.

zg-).
(z webu)

Rubriku pripravuje:

SVETOVÝ APOŠTOLÁT FATIMY na Slovensku

Mariánske nám. 23, P.O.BOX B-46, 011 36 Žilina 1

info@apostolatfatimy.sk

FATIMSKÉ JUBILEUM : 1917 – 2017

(Potom sa na nebi ukázalo veľké znamenie: Žena odetá slnkom, pod jej nohami mesiac a na jej hlave veniec z dvanástich hviezd. Zjv 12, 1).

Milí priatelia!

Chcem sa s Vami podeliť o neobyčajný zážitok, i užitočnosť, ktorý nás čaká v roku 2017.

Mnohí z nás čítali a počuli o fatimských zjaveniach, o fatimských tajomstvách a fatimských posolstvách. Sú i takí, čo toto považujú za vec minulosti a usilovne zháňajú niečo nové, čo by nás ohúrilo a zdvihlo adrenalín. No FATIMA je v dnešnej dobe neprekonateľná! Skúsme si odpovedať:

– **Fatimské zjavenia** sú uznané učiteľským úradom Cirkvi ako pravé – sú potvrdené naplnením predpovedaných udalostí, mnohými zázrakmi a ovocím, ktoré prináša toto milostivé miesto.

– **Fatimské tajomstvá** – je to vlastne jedno tajomstvo, ktoré má tri časti:

1. Prvá časť tajomstva – Mária ukázala deťom peklo a hrôzu utrpenia tých, čo tam boli. A potom ich žiadala o modlitbu a obety za hriešnikov, ktorým hrozí takéto večné zatratenie. Zo Spomienok sestry Lucie vieme, čo potom tieto deti dokázali urobiť pre ich záchranu!

2. Druhá časť tajomstva – Hovorí o budúcnosti ľudstva, ak ľudia neprestanú urážať Boha. Na túto predpoveď si s trpkosťou spomínáme.

3. Tretia časť tajomstva – na

žiadost Panny Márie bola určitú dobu zachovaná v tajnosti. Bola zverejnená až 13. mája 2000. Hovorí v obrazoch o veľkom utrpení Svätého Otca, biskupov, kňazov, rehoľníkov i laikov. Fatimské deti mali i videnie anjela s ohnivým mečom, ktorý ukazuje rukou na zem, silným hlasom povedal: „Pokánie, pokánie, pokánie!“

– **Fatimské posolstvo** – Fatimské posolstvo Matky Božej je plné nežnej materinskej lásky k nám. Je jasné a jednoznačné: k záchrane človeka a ľudstva pred sebazničením je nevyhnutné obrátenie, odvrátenie sa od hriechu a návrat k Bohu.

Všetko teda už vieme – a čo ďalej? Vieme i to, že „Žena odetá slnkom“ je Mária. Mária teda nie je hocikto! Kolko titulov dostala Nepoškvrnená v dejinách Cirkvi! – aká záplava hodností sa nachádza v Loretánskych litániach. Akej cti sa dostáva Panne Márii v nebi i na zemi!

Keď sa nad nami sťahujú mraky zla a odvraciam sa od Božích zákonov, Boh posielal k nám Máriu, ktorá na mnohých miestach sveta ustarostene vyzýva, až takmer prosí o návrat zblúdených detí do náručia Milosrdného Otca.

Tak tomu bolo i vo Fatime. Mária naplnená poznaním našej budúcnosti dáva nám prostredníctvom fatimských pastierikov plán našej záchrany pre večnosť i pre šťastný život tu na zemi.

Ako sa nás teda týka Fatimské posolstvo? Je pozoruhodné, že Panna Mária povedala Lucii, že ju tu na zemi bude dlhšie potrebovať – dožila sa 98 rokov (zomrela v roku 2005). V kláštore v Pontevedra (Španielsko) sa Lucii Panna Mária niekoľkokrát zjavi-

la a veľmi naliehala na šírenie pobožnosti prvých sobôt mesiaca. A tým, ktorí sa vydajú na túto cestu, Mária sľubuje mimoriadny dar nazvaný „Veľké prisľúbenie“. Akú radosť môžeme mať v srdci keď nám nesľubuje „veľký trest“, ako rozširujú zlomyselní kuvici.

Fatimské jubileum je veľkou príležitosťou pre nás – získať tento mimoriadny dar. Veď kto by netúžil po dare z neba! A som presvedčený, že zároveň urobíme všetko pre to, aby takýto dar dostali aj naši drahí, naši priatelia, i nepriatelia; praje si to i Mária – naša Matka! Mariánske časopisy sú plné takýchto svedectiev.

Po zoslaní Ducha Svätého vo Večeradle sa ľudia pýtali apoštolov: „Čo máme robiť?“ Dnes sa nám núka táto odpoveď:

Inštitút Communio vydal pre Svetový apoštolát Fatimy knižičku s názvom: „**Pobožnosť prvých piatich sobôt mesiaca**“. S požehnaním otca biskupa Mons. Tomáša Galisa dostávame do rúk najdôležitejší fatimský odkaz pre dnešnú dobu, kde je i „Veľké prisľúbenie“. Knižička je malá, ale má vzácny obsah. Mal by ju mať každý veriaci, aby v tomto nepokojnom čase zistil, že Boh nás má rád a chce nám pomôcť v boji proti zlu.

Milí priatelia, chcem Vás povzbudiť, aby ste sa zapojili do tohto zápasu o ktorom bolo predpovedané, že ho vyhráme! – Mária nám odkazuje: „Moje Nepoškvrnené Srdce nakoniec zvíťazí!“ Nebo nás volá k spolupráci – pričíňme sa o urýchlenie tohto víťazstva. Naša radosť bude potom dvojnásobná.

L. Š.

ThLic. Ivan Špánik, PhD.

Zasvätenie sa Panne Márii vo svetle Fatimského posolstva

ÚVOD

Duchu Svätý, naplň naše srdcia a zjednot' nás v spoločnej láske k Panne Márii.

Zdravas', Mária!... **Pochválený buď Ježiš Kristus!**

Touto prednáškou by som vás chcel pozvať k hlbšiemu poznaniu pravdy o Panne Márii vo svetle fatimského posolstva, aby naše zasvätenie jej Nepoškvrnenému Srdcu malo pre nás i pre svet čo najväčšiu účinnosť.

13. júna roku 1917 Mária hovorí Lucii: „Ježiš si želá, aby sa cez teba ľudia naučili viac ma poznať a milovať.“

Mária prichádza do Fatimy, aby nebola odsunutá, nepoznaná a nemilovaná, lebo to prináša zlé dôsledky.

Svätý Ján Vianney povedal veľkú pravdu: „Vieme, že tam, kde bola Mária odsunutá, kde zostala nepochopená, tam sa tiež vytráca úcta k nej, ale aj k Bohu a následne i k ľuďom.“

Panna Mária nám vo Fatime ponúka svoje srdce ako miesto záchrany pred hrozbou vojny, prenasledovania Cirkvi a utrpenia Svätého Otca.

13. júla roku 1917 hovorí deťom: „Aby sa tomu zabránilo, prídem požiadať o zasvätenie Ruska môjmu Nepoškvrnenému Srdcu a o zmierne sväté prijímania počas prvých sobôt v mesiaci.“

To, že sa Panna Mária zjavovala práve trinásteho dňa v mesiaci malo byť znamením pre kresťanov, ale aj pre židov, že tu ide o vážnu vec, že tu ide o život, že Mária je novodobá Ester, ktorá prišla zachrániť národy pred vojnou a holokaustom, no žiaľ ľudia to vcelku nepochopili, ani neprijali. Vieme, že židovský národ mal byť za perzského kráľa Asuera vyhladený práve 13-teho dňa mesiaca Adar. Vďaka Ester sa to zmenilo na oslavu víťazstva a zachráneného života v celom národe. Túto oslavu záchrany od vojny ponúkala aj Panna Mária.

Veriaci boli skeptickí a kým sa spamätali, prišla vojna. Výnimkou bolo Portugalsko, kde biskupi spolu s veriacimi zasvätili krajinu Panne Márii najskôr v r. 1931 a potom aj v r. 1938. Vďaka tomu boli ušetrení od občianskej

vojny, komunizmu i od druhej svetovej vojny, nastal nárast duchovných povolaní, skrátka nastalo všestranné požehnanie pre celý národ.

Tu vidíme, že aj keď Mária hovorila o zasvätení Ruska, z kontextu je dôležité pochopiť to ako výzvu, aby sa jej ako ochraňujúcej Matke zasvätili všetky národy.

Panna Mária vo Fatime osobitne žiadala zasvätenie Ruska. Vedela, čo sa tam chystá. Veriaci žiaľ nezachytili a neposlúchli pohotovo hlas Matky. Nesprávali sa ako Ninivčania, ktorí keď počuli proroka Jonáša: „ešte 40 dní a Ninive bude rozvrátená“, hneď sa dali na pokánie, postili sa a odprosovali Boha. Až keď sa toto dostalo do uší kráľa, pripojil sa k tomu a oficiálne vyhlásil pôst pre všetkých na znak pokánia.

Takto mala Cirkev reagovať na úrovni laikov, kňazov a biskupov, aby sa táto zvesť o prijatí posolstva Panny Márie z Fatimy dostala aj do uší pápeža, ktorý na základe tohto potom mal slávnostne zasvätiť Rusko i celý svet Srdcu Panny Márie. Keďže toto svedectvo ľudu bolo nedostatočné, pápež nemal potrebnú podporu zdola, aby také niečo vyhlásil.

Potom žiaľ až svedectvo ničivej vojny, pred ktorou Mária varovala, sa stalo pohnútkou pre pápeža Pia XII., aby svet i Rusko zasvätil v r. 1942 v rozhlasovom posolstve. V spojení s portugalskými biskupmi to bolo 31. októbra a potom to zopakoval aj 8. decembra, a od tých dní sa karta vo vývoji vojny obrátila, nemecké vojská utrpeli rozhodujúcu porážku práve v Rusku a začali ustupovať.

Ján Pavol II. opäť zasvätil svet v r. 1982 vo Fatime a potom aj o dva roky neskôr v Ríme v spojení s biskupmi celého sveta. V texte modlitby zazneli slová: „Objím s láskou Matky a služobnice tento náš svet, ktorý ti zverujeme a zasväcujeme a osobitne tie národy, ktoré toto zverenie i zasvätenie zvlášť potrebujú.“ A vieme, ako to potom pohllo spoločensko-politickú situáciou v Rusku i v ďalších krajinách.

Preto Ján Pavol II. vidí v úkone zasvätenia a oddania sa Nepoškvrne-

nému Srdcu Panny Márie najúčinnnejší prostriedok na dosiahnutie daru Božieho milosrdenstva pre Cirkev i pre celé ľudstvo. (DiM,15)

Panna Mária veľmi výrazne spája výzvu k zasväteniu jej Srdcu s výzvou odčinoval' urážky voči nej pobožnosťou *Prvých sobôt*.

Pri zjavení koncom mája r. 1930 Ježiš vysvetľuje Lucii dôvod počtu piatich prvých sobôt v mesiaci, lebo je päť druhov urážok a rúhaní proti Božej Matke:

Po prvé – sú to urážky proti jej Nepoškvrnenému počatiu.

Po druhé – proti jej panenstvu

Po tretie proti jej Božiemu materstvu, pri súčasnom nesúhlase uznať ju za Matku ľudského pokolenia.

Štvrtú kategóriu tvoria skutky tých, ktorí sa snažia zaslať do detských srdc ľahostajnosť, pohrdanie, ba nenávisť voči Nepoškvrnenej Matke.

A napokon sú to skutky tých, ktorí jej spôsobujú urážky neúctou voči jej obrazom.

V týchto odproseniach za urážky voči Panne Márii máme ukryté heslo k víťaznej účinnosti zasvätenia vzhľadom na celý svet. Fatimskej Panne Márii ako biblickej žene z protoevanjelia totiž nejde len o individuálny vzťah s jednotlivou dušou, ale o celosvetový exorcizmus.

Keď Mária vidí, ako tu na zemi jej deti trpia a ako žijú, vie, že všetko musí nasmerovať k definitívnemu vyslobodeniu jej potomstva od vplyvu diabla, čiže, aby bol satan definitívne zmietnutý, odhnaný z tejto zeme. Ale k tomu potrebuje našu spoluprácu, aby sme pokorne ustúpili jej, ako ona ustúpila Bohu. Potrebuje nás, aby nás mohla zaujať, ako ju plne zaujal Boh.

1. druh urážky – proti jej Nepoškvrnenému počatiu

Pozrime sa najskôr na odkaz prvej zmienky o urážkach a zlorečeniach voči Nepoškvrnenému Počatiu. Panna Mária ako Nepoškvrnená sa zvykne zobrazovať ako žena, ktorá stojí na zemeguli, pričom pod jej nohami je had ako symbol diabla.

Vieme, že na počiatku ľudských dejín po hriechu Adama a Evy Boh usta-

novil jasné nepriateľstvo medzi ženou a diablom s prísľubom, že potomstvo ženy rozšliape satanovi hlavu.

Ak chýba v našich ľudských srdciach prítomnosť tejto Ženy, potom má diabol väčšiu pôsobnosť, šíri nenávisť, smrť a vojny, kde zomierajú ľudia.

Kde je prijatá matka, tam kvitne život, pokoj, radosť a láska. Tam kde je Matka odmietnutá, kde sa deti neuchýlia k nej, tam sa žiaľ stávajú koristovými démonov.

Niet sa čo diviť, že obidve svetové vojny v minulom storočí výrazne súviseli s Nemeckom. Zvlášť na území dnešného Nemecka boli veľké protesty po vyhlásení dogmy o Nepoškvrnenom Počatí nielen v kruhoch protestantov, ale i zo strany niektorých katolíckych biskupov, ktorí síce s pravdou súhlasili, ale nie s dogmatizáciou. Pruský kráľ Fridrich Viliam IV. sa pokúšal dokonca zorganizovať aj medzinárodný protest.

Každé ľudské prostredie, spoločensťvo i náboženstvo, kde sa neuctieva Panna Mária náležite, tak ako si to Boh želá, sa stáva podhubím pre vznik skazy, nešťastí a vojen. Nevidím ako bezvýznamné súvislosti, že násilie, kolonizácia, vojny, ateizácia i morálne zvrátenosti, sa šíria zo strany tých veľmocí, v ktorých krajinách sa neuznáva hoci len jedna dogmatická pravda o Panne Márii – či už ide o protestantizmus rôzneho druhu, alebo o pravoslávnu časť kresťanstva, ktoré má práve v Rusku dve tretiny členov. Je známe, že hoci pravoslávie má hlbokú úctu k prečistej Bohorodičke, neprijíma dogmu o Nepoškvrnenom Počatí, lebo túto dogmu vyhlásil pápež, ktorého ako je známe neprijímajú za viditeľnú hlavu Cirkvi. Bol to vtedy Pius IX. a bolo to v roku 1854. Pár desaťročí nato sa z Ruska šíria hrozné veci – násilná ateizácia, rúcanie kostolov, vraždy, zločiny rôzneho druhu a iné.

Rozumiete? Stačí jedno odbojné NIE voči jednej pravde o Márii, čo je vlastne popieranie Márie, kým ona je. Je to zároveň vzbura voči Božiemu zjaveniu.

To NIE pravde o Márii nesie v sebe silu sebaaprekliatia – tak seba ako i národa, lebo je to pripojenie sa na

stranu odboja satana proti Žene, ktorej on hovorí NIE.

To, že pápež Ján Pavol II. pomohol aj Rusku zasvätením v osemdesiatych rokoch minulého storočia, môžeme vidieť ako zrušenie onoho prekliatia a zvolávanie Božieho požehnania a milosrdenstva na príhovor Božej Matky.

Tiež v tomto geste môžeme vidieť aplikáciu niečoho podobného, čo spomína apoštol Pavol: „neveriaci muž sa posväcuje vo veriacej žene.“ Takto aj my v solidárnosti s ľuďmi neveriacimi alebo inak veriacimi aj na nich zvolávame Božie milosrdenstvo skrze Matku milosrdenstva a zverujeme a zasväcujeme jej nielen seba, ale všetkých, a osobitne tých, ktorí sú nám zverení: pápež ľudí na celom svete, biskup tých, čo sú na území jeho diecézy, farár farností, predstavený reholu, atď. Taktiež rodičia deti i celú rodinu a ideálne by bolo keby tak robili aj hlavy štátov.

Je známe ako sa Pán Ježiš sťažoval sestre Lucii: „Nechceli vyhovieť mojej žiadosti! Ako kráľ Francúzska sa dajú na pokánie a pristúpia k zasväteniu, ale už bude neskoro! Rusko už medzitým rozšíri svoje bludy po svete, vyvolá vojny a prenasledovanie Cirkvi. Svätý Otec bude musieť veľmi trpieť.“

Ježiš sa tu zmieňuje o sile neuskutočneného zasvätenia sa jeho Srdcu, ktoré mal vykonať francúzsky kráľ Ľudovít XIV. koncom 17. storočia. Urobil to až koncom 18. storočia Ľudovít XVI., čo už bolo neskoro. Vďaka zasväteniu mohlo byť Francúzsko uchránené pred ničivými revolúciami.

Z uvedeného vidíme, že otáľanie so zasvätením ako aj odmietanie pravdy o Márii dáva priestor diablu, aby šíril skazu, nešťastie a vojny.

Keď Židia vraveli o Kristovi to je len Ježiš, Jozefov Syn, odsúdili ho na smrť. Keď ľudia kričia: to je len Mária, bez prijatia právd o nej, hoci len jednej, to je ako keby ju odsúdili na smrť.

Zástupným odprosovaním a odčino-vaním urážok máme vyvažovať tento nedostatok úcty a lásky k Božej Matke, aby diabol nemal taký priestor na šírenie svojej zloby.

Keď ju v plnej miere prijímame, zverujeme a zasväcujeme sa jej materinskému Srdcu, napomáhame tomu, aby bol mier na zemi, aby bol pokoj

v ľudských dušiach, aby prekvital život v láske a radosť.

Pannu Máriu treba prijať úplne. Nie iba tak ako napr. mohamedáni, že je len matkou proroka Ježiša, ani ako odlúčené bratia, že je iba použitá ako biologická matka na príchod Ježiša a potom je odsunutá nabok.

Z toho tiež vyplýva, že ak Ježiša prijímame v plnej pravde o ňom, tak to máme robiť podobne aj vo vzťahu k Márii.

Ján Pavol II. odporúča, aby všetci kresťania prijali Máriu ako našu spoločnú Matku, ktorá tým pádom nemusí byť jedným z dôvodov našej nejednoty, ale práveže naopak, zjednocujúcim činiteľom.

Ak Pán Ježiš hovorí vo Fatime, že si želá, aby Mária bola viac poznaná a milovaná, z toho vyplýva, že ešte to tak nie je, že Mária ešte nie je spoznaná a prijímaná v plnej pravde o nej a preto ani nemôže byť **tak** milovaná, ako by mala byť.

Od toho sa totiž odvíja aj sila nášho zasvätenia. Čím viac sa zasväťme Márii ako tej, ktorou ona skutočne je, tým väčšiu exorcizujúcu silu bude mať aj naše zasvätenie. Lebo kde je Mária, odtiaľ diabol uteká. Keď je Mária v nás, v plnej pravde o nej, diabol to dlho nevydrží a ujde od nás.

Ale keď v Cirkvi nie je Mária naplno tou, ktorou ona je, diabol nie je oslepený jej svetlom natolko, aby definitívne zmizol zo scény sveta.

Božie slovo spomína Ženu v protoevanjeliu na začiatku ľudských dejín v úvode prvej biblickej knihy Genezis a zmienka o nej je aj v poslednej biblickej knihe Zjavenia apoštola Jána, kde sa spomína ako Žena odetá slnkom. Úloha tejto ženy je v otázke nášho vykúpenia kľúčová.

Prijať Máriu ako Ženu znamená s láskou ju prijať do srdca s celým tým slnkom pravdy Božieho zjavenia o nej.

Ježiš si bol vedomý tohto tajomstva, a neskrýval ho, ale verejne tituluje svoju matku pojmom žena, a to už na svadbe v Káne Galilejskej. V jeho prekvapenej reakcii môžeme vybadať, že nielenže ešte neprišla hodina jeho smrti, ale že ešte neprišla hodina, aby zjavil Máriu ako tú biblickú ženu, našu matku, medzi ktorou a diablom je usta-

novené nepriateľstvo, lebo toto mal v úmysle zjaviť až na kríži.

Zaujímavá je súvislosť, že až keď Ježiš svoju matku v podstate takto verejne dogmatizoval ako Ženu, až potom začína alfa jeho verejného účinkovania, etapa znamení, divov, zázrakov a uzdravení a vyhánania démonov až do poslednej hodiny omega, kedy ju opäť nazýva Ženou, takže môže prehľásiť: dokonané je.

Keď príde čas, že pápež dogmatizuje Máriu ako Ženu, v plnom lesku slávnej pravdy o nej, nastane podobný pohyb aj v celosvetovom meradle smerom k definitívnemu zmiznutiu diablov z tejto zeme, k uzdraveniu, k pokoju, lebo zem sa stane mariánskou a preto spôsobilou na prijatie neba, na Kristov príchod, aby bolo ako v nebi tak i na zemi.

Preto prijatím alebo neprijatím Márie pozitívne alebo negatívne vplývame na dejiny sveta.

!!!Definitívny exorcizmus sveta nastane až vtedy, keď prijme ako Cirkev plnú pravdu o Márii, a ako takej sa jej zasvätime. Potom už nebude dôvod, aby bol diabol na zemi. Porazí ho potomstvo, ktoré do svojho srdca i života prijalo Máriu v plnom poznaní o nej a v plnej láske k nej.

Teda čím viac dávame zasvätením priestor Žene-Márii, tým viac ona znižuje priestor diablu.

Ak by sme sa nezjednocovali s touto Ženou prostredníctvom zasvätenia, dávali by sme tým vlastne najavo, že nie sme 100 percentne rozhodnutí hovoriť satanovi NIE, lebo máme nečisté, čiže rozpoltené srdce, ktoré nie je jasne na strane Nepoškvrnenej Ženy.

Zasvätením dovoľujeme Márii žiť v nás, aby diabol videl už iba JU ako víťazku nad ním, lebo sme ju prijali, resp. skryli sme sa do jej srdca.

Poľský kňaz a exorcista Dominik Chmielewski spomína, ako diabol raz skúmal okolostojacich kňazov, ktorí sa modlili exorcizmus nad jednou osobou a pri ňom povedal, že nevidí jeho, ale že namiesto neho vidí iba Pannu Máriu.

Svätý Ludovít Grignion z Montfortu hovorí, že keď Duch Svätý vidí v duši vyformovanú Máriu, hneď sa tam ponáhľa. A tiež hovorí: „keď nastanú časy, v ktorých duše budú dýchať Máriu ako plúca vzduch, Cirkev spozná takú svätosť, ako nikdy.“

Cieľom zasvätenia je predovšetkým to, aby sme Bohu umožnili zvoliť: „všade vidím len Máriu a preto prichádzam“, teda aby v nás spoznal prítomnosť Panny Márie.

Celé stvorenie čaká, kým sa v nás

neobjaví Mária. Vzdychá v pôrodných bolestiach ako hovorí Písmo, kým v nás nezasvieti Žena-Mária naším dokonalým zasvätením, aby sme sa v nej zjavili ako praví Boží synovia a dcéry.

Pri zasvätení nejde len o odrieknutie nejakej modlitby, ale o to, aby sme Márii dovolili neustále žiť v nás, aby sme ju stále nosili vo svojom srdci ako ona nosí v srdci nás.

Celá tá dráma duchovného zápasu sa točí okolo Ženy-Márie, lebo v Cirkvi badateľne čoraz viac dozrieva práve pravda o nej, o čom svedčia aj posledné dogmy, ktoré sa týkajú najmä tajomstva jej bytosti.

O Kristovi už veríme všetko, čo sa veriť má, ale o Márii stále v Cirkvi cítim, že ešte nie sme u konca v rozpoznávaní tajomstva jej vznešenosti.

Preto ňa Bože chválim za dar nepoškvrnenej Márie, ktorá je tou ženou, ktorej je dané víťazstvo nad satanom. Ďakujeme ti, že môžeme byť deťmi tejto víťaznej ženy. **Amen.**

Panna Mária, odprosujeme ňa zástupne za všetkých, ktorí neprijímajú tajomstvo tvojho Nepoškvrneného Počatia. Nech sa Boh zmiluje nad nami všetkými na tvoj príhovor za nás. **Amen.**

(Pokračovanie v nasledujúcom čísle)

Cirkev ako matka

(katechéza Svätého Otca Františka)

Kresťanmi sa nestávame sami od seba, svojimi silami, samostatne a laboratórne, ale sme zrodení a rastieme vo viere vo vnútri onoho veľkého tela, ktorým je Cirkev. V tomto zmysle je Cirkev naozaj matkou. Matka Cirkev nám dáva život v Kristovi a umožňuje nám žiť spolu s ostatnými bratmi v spoločenstve Ducha Svätého.

Vzorom tohoto materstva je pre Cirkev Panna Mária, ktorá je najkrajším a najvznešenejším vzorom, aký len môže existovať. Objasnili to už prvé kresťanské komunity a pozoruhodne to vyjadril Druhý vatikánsky koncil (porov. *Lumen gentium*, 63-64). Máriino materstvo je určite ojedinelé a jedinečné, dovŕšilo sa v plnosti času, keď Panna porodila Božieho Syna, počatého z Ducha Svätého.

Materstvo Cirkvi je však napriek to-

mu pokračovaním toho Máriinho a je akoby jeho predĺžením v dejinách. V plodnosti Ducha Cirkev stále rodí nové deti v Kristovi, vždy v naslúchaní Božieho Slova a v chápavosti jeho plánu lásky. Cirkev je matka. Ježišovo narodenie v Máriinom lone je totiž predzvestou znovuzrodenia každého kresťana v lone Cirkvi, nakoľko Kristus je prvorođený z mnohých bratov (porov. Rim 8,29). Z Márie sa narodil náš brat Ježiš, ktorý je vzorom a my všetci sme narodení v Cirkvi. Rozumieme teda tomu, že vzťah, ktorý spája Máriu a Cirkev je veľmi hlboký. Pohľadom na Máriu objavujeme tú najkrajšiu a najláskavejšiu tvár Cirkvi, a keď sa pozrieme na Cirkev, rozoznávame jemné Máriine črty. My, kresťania, nie sme siroty, máme matku a to je veľkolepé. Nie sme siroty. Cirkev je matkou, Mária je

matkou.

Cirkev je našou matkou, pretože nás v krste porodila. Vždy, keď krstíme dieťa, stáva sa dieťaťom Cirkvi, patrí Cirkvi. A od toho dňa nám Cirkev ako starostlivá matka umožňuje rásť vo viere, ukazuje nám mocou Božieho Slova cestu spásy a chráni nás pred zlom. Cirkev dostala od Ježiša cenný poklad evanjelia nie preto, aby si ho nechávala pre seba, ale preto, aby ho veľkodušne rozdávala iným tak, ako to robí matka. Táto služba evanjelizácie príznačne vyjavuje materstvo Cirkvi, ktorá sa snaží ako matka ponúkať svojim deťom duchovný pokrm, ktorý živí duchovný život a robí ho plodným. Všetci sme preto povolaní prijímať otvorenou myslou a otvoreným srdcom Božie Slovo, ktoré nám Cirkev denne rozdáva, lebo toto Slovo je schopné nás vnútorne zmeniť. Jedine Božie Slovo má túto schopnosť vnútorne nás zmeniť, v našom najhlbšom vnútri. Túto moc má Božie Slovo. A kto nám dáva Božie Slovo? Matka

Cirkev, ktorá nás týmto slovom pridáva ako deti a po celý život nás týmto slovom vychováva. To je grandiózne! Práve matka Cirkev to je, ktorá nás Božím Slovom vnútorne premieňa. Božie Slovo, ktoré nám podáva Cirkev, má schopnosť nás premeniť a rozhybať naše človečenstvo nie svetskou telesnosťou, ale Duchom.

Cirkev sa snaží vo svojej materskej starostlivosti ukazovať veriacim cestu k životu plnému radosťou a pokojom. Osvecovaní svetlom evanjelia a podporovaní sviatosťou milosťou, najmä Eucharistiou, môžeme orientovať svoje rozhodnutia pre dobro a odvážne i s nádejou prechádzať temnými chvíľami a krivolakými chodníkmi. Cesta spásy, po ktorej nás Cirkev vedie a sprevádza silou evanjelia a sviatosťou oporou, nám dáva schopnosť brániť sa zlu. Cirkev má odvahu matky, ktorá vie, ako brániť svoje deti pred nebezpečenstvami, ktoré plynú z prítomnosti satana vo svete, aby ich priviedla k stretnutiu s Ježišom. Matka svoje deti vždy bráni. Táto obrana spočíva tiež v povzbudzovaní k bdelosti, treba sa mať na pozore pred klamstvom a zvodmi Zlého. Lebo satan, hoci bol Kristom premožený, stále sa vracia, aby pokúšal. Poznáme to, všetci sme pokúšaní, boli sme pokúšaní a sme pokúšaní. Satan, ako hovorí sv. Peter, „ako ručiaci lev obchádza a hľadá, koho by pohltiť“ (1Pt 5,8). Je na nás, aby sme neboli naivní ale bdeli a postavili sa mu silní vo viere. Odolávali podľa rád matky Cirkvi, odolávali s pomocou matky Cirkvi, ktorá ako dobrá matka v ťažkých chvíľach vždy svoje deti sprevádza.

Toto je Cirkev, ktorú máme všetci radi. Toto je Cirkev, ktorú milujem: matka, ktorej leží na srdci dobro jej detí a ktorá je schopná dávať za ne svoj život.

Nesmieme však zabudnúť, že Cirkev nie sú len kňazi alebo biskupi. Nie, Cirkev sme všetci! Sme deti, ale tiež matky druhých kresťanov. Všetci pokrstení, muži i ženy, sme Cirkvou spoločne. Kolkokrát len vo svojom živote nedosvedčujeme toto materstvo Cirkvi, túto materskú odvahu Cirkvi! Kolkokrát sme zbabelí! Zverme sa preto Márii, aby nás ako Matka nášho prvorodeného brata Ježiša naučila osvojiť si toho istého materského ducha vo vzťahu k našim bratom, úprimnú schopnosť prijímať, odpúšťať, posilňovať, vlievať dôveru a nádej. To je to, čo robí matka. (RV)

Pôst pre dnešnú dobu

„Čo keby sme napríklad, aspoň v piatok, nezapínali rádio, televíziu, internet a venovali ten čas najbližším, že by sme sa s nimi napríklad pomodlili ruženec?“ Taký je jeden z podnetov pre pôstnu dobu, ktorý v istom rozhovore navrhol vatikánsky kardinál Mauro Piacenza. Tento hlavný penitenciár Tribunalu apoštolskej penitenciárie hovoril o zmysle pokánia v dnešnej dobe, o zmysle obradu sypania popola a o rôznych spôsoboch, ktorými je možné prežiť pôstneho obdobia umocniť.

Pôstna doba pripomína všetkým ľuďom, že potrebujú obrátenie – hovorí kardinál. I z pohľadu sociológie je podľa neho citeľný v ľuďoch „smäd po zmene“. Obrátenie srdca však môže nastať jedine v osobnom stretnutí s Kristom: „Bez osobného stretnutia so Vzkrieseným zostane každá túžba po skutočnej zmene púhym želaním,“ dodáva.

Obrad sypania popola kardinál považuje za protívahu k súčasnej zosvetšenej kultúre, lebo pripomína človekovi jeho obmedzenia: „Pripomína človekovi, že je stvorený a nie Stvoriteľ, pripomína mu, že potrebuje Boha a požíva ho k pokore, ktorá spočíva v pravde a k obráteniu sa k Bohu celým svojím srdcom.“

Podľa tohto janovského kardinála je vhodné v pôstnom čase znova nájsť vzťah ku trom tradičným pôstnym praktikám: k modlitbe, pôstu a almužne.

„Bez modlitby niet viery, duchovného života ani reálnej možnosti obrátiť sa. Keď sa v pôstnom čase budeme viac modliť, už sme vykonali veľmi dôležitý skutok kajúcnosti,“ hovorí Mons. Piacenza. Pôst, ktorý vedie k striedmosti života, môže mať dopad aj na celú spoločnosť, aj na ekonomiku, ktorej centrálnym pojmom často býva zisk. Mons. Piacenza tak nadviazal na časté prehlásenia pápeža Františka, podľa ktorého je treba prekonať „kultúru skartácie“ a do centra pozornosti dať človeka.

Ako tiež často upozorňuje pápež, v súčasnosti sú i ľudia „skartovaní“, čiže vylúčení z bežného života. Tu môže pomôcť tretí prvok pôstnej praxe: almužna.

Kardinál tiež vyzval veriacich, aby si zvolili vhodnú formu pokánia, možno i po dohode so spovedníkom: „Nie je napríklad možné žiadať od robotníka, ktorý pracuje osem hodín denne, alebo od matky, ktorá musí kojiť svoje dieťa, aby sa postili. Môžu sa ale viac modliť, prečítať si stránku z evanjelia, môžu navštíviť chorého, odpustiť alebo prekonať napätie, ktoré vzniklo nejakou nespravodlivosťou voči nim. Je možné nájsť i mnoho iných možných foriem, ako sa zúčastniť spasiteľného Pánovho poslanca.“

Kardinál Piacenza zdôraznil aj hodnotu ticha v prežívaní pôstneho času. Ako jeden z návrhov uviedol napríklad vypnúť v piatok rádio, televíziu aj internet a venovať čas svojim najbližším, napríklad pri spoločnej modlitbe.

Pôstna doba nie je časom smútku, ide o čas „milosrdenstva, žehnajúceho Božieho objatia, návratu strateného syna, ktorý je v každom z nás, do domu Otca.“ Preto kardinál doporučil začať toto obdobie dobrou spovedou a postupne sa pripravovať na spoved veľkonočnú. (podľa: Ondřej Měčka, Světlo)

Zo štatistiky 2016

V priemere každých šesť minút zomiera vo svete násilnou smrťou niekto z kresťanov. Pre svoju vieru bolo počas roku 2016 usmrtených okolo 90 tisíc kresťanov. Ďalších 500 až 600 miliónov kresťanov vo svete nemôže vyznávať svoju vieru v plnej slobode.

Podľa agentúry Fides bolo v roku 2016 vo svete zabitých 28 katolíckych misijných pracovníkov, z toho 14 kňazov, 9 rehoľných sestier, 1 seminarista a 4 laici. Z nich 12 bolo usmrtených v Amerike, 8 v Afrike, 7 v Ázii a 1 v Európe.

Účast veriacich vo Vatikáne na stretnutiach so Svätým Otcem Františkom predstavuje v úhrnnom odhade 3 milióny 952 tisíc osôb. V predchádzajúcom roku to bolo 3 milióny 211 tisíc osôb.

Taliany národný výskumný inštitút Demopolis robil pri príležitosti 80-tych narodenín pápeža Františka prieskum, podľa neho až 85 % Talianov má dôveru voči pápežovi Františkovi. Stal sa tak osobnosťou, ktorej dôveruje najviac Talianov bez ohľadu na vierovyznanie.

Bratislavský veľký piatok vo svetle fatimského posolstva

Aspoň v tomto jubilejnom roku Fatimy by sme si mali uvedomiť, ako veľmi 25. marec súvisí s Fatimou.

Vo Fatime Panna Mária predpovedala hroziaci nástup komunizmu, ktorý nazvala ako „bludy z Ruska“ ako veľký útok proti Bohu a viere, a príčinu mnohého zla, ktoré spôsobí. Aby sa tieto „bludy“ nerozšírili do sveta, žiadala o zasvätenie Ruska jej Nepoškvrnenému Srdcu. No Zlému sa podarilo toľto zasväteniu zabrániť. Potom, keď už boli „bludy“ rozšírené do sveta, bolo potrebné zasvätenie aj celého sveta Nepoškvrnenému Srdcu Márie. Pápeži sa o to snažili, ale Zlému sa aj tomu darilo zabrániť, aby to nebolo vykonané tak, ako Mária žiadala. – Až sto rokov po tom, čo mal pápež Lev XIII. v roku 1884 videnie o tom, že si diabol vyžiadala sto rokov, aby mohol vyskúšať Kristovo dielo na zemi, až po tých sto rokoch, v roku 1984, a to práve 25. marca bolo toto zasvätenie vykonané tak, že bola podmienka neba splnená. A od tej chvíle začal komunizmus slabnúť. O štyri roky nato, v Mariánskom roku sa práve 25. marca udial Bratislavský veľký piatok, veľké vyznanie viery a postavenie sa v mene viery len so sviečkami proti ozbrojenej ateistickej moci. A táto padla akoby dychom Božím. Bol to jediný takýto skutok viery v celom komunistickom táboře proti komunizmu. Len Fatima nám dáva správne z pohľadu neba porozumieť tomu, čo sa to vlastne v Bratislave v ten deň stalo.

Komunizmus padol, bol odvalený kameň od hrobu, kde mala byť viera navždy pochovaná. Ale veriaci sme zostali ešte stále utiahnutí ako kedysi apoštoli za zatvorenými dverami – no na modlitbách s Máriou vo večeradle a to je podstatné, že očakávame nové Turíce. Aj to sa skutočne deje každoročne na tom istom námestí. Tu, na tom bratislavskom námestí sa vytvára živé viditeľné zobrazenie toho, čo sa odohráva v rovine duchovného boja o Božie víťazstvo na tejto zemi.

Aspoň v tomto jubilejnom roku Fatimy, keď sa završuje Máriiných sto rokov – oproti tým sto rokom, čo si vyžiadala satan – by sa toho večeradla na námestí Bratislavského veľkého piatku

mal zúčastniť každý, kto to pochopil, aby bol účastný pokračovania toho boja za konečné Božie víťazstvo završením triumfu Máriinho Nepoškvrneného Srdca.

Program večeradla na Hviezdoslavovom námestí v Bratislave 25. marca 2017

Na verejnosti bude t. r. len „Večeradlo modlitby za víťazstvo Nepoškvrneného Srdca Márie.“ (Spoločenská spomienka sa t. r. nekoná).

Zraz účastníkov o 17.30 pri Morovom stĺpe na Rybnom nám. (pod mostom SNP), odtiaľ len s krížom a modlitbou Korunky Božieho milosrdenstva pôjdeme cez Hviezdoslavovo nám., kde sa to vtedy dialo, k priestranstvu pred Notre Dame, kde bude už čakať socha Fatimskej Panny Márie, tu bude cca o 18.00 modlitba večeradla.

* Z hlavnej stanice BUS 93 – vystúpiť na 3. zastávke (Zochová), z autobus.stan. BUS 70 – vystúpiť na 3. zastávke (Most SNP).

* Príležitostná sv. omša sa t. r. nekoná, teda sv. omša individuálne, možnosti sú o 16.30 u jezuitov, 19.00 u kapucínov, 19.30 u františkánov.

* Cezpoľní nech si prinesú na cedulke, odkiaľ prišli a odovzdajú pri soche. Možno si prinešť pútnickú stoličku – počas ruženca ako u Mamy.

Aj dnes treba verejne vyznať vieru!
Aj dnes majú veriaci čo povedať svetu!

* * *

Vlani vo večeradle na Hviezdoslavovom námestí odznel tento program:

Posolstvo Matky Božej cez otca Gobbiho:

„Neboj sa, malé stádo. Nebeskému Otcovi sa zapáčilo dať vám kráľovstvo môjho Nepoškvrneného Srdca...“

– Neboj sa, malé stádo. Ste moje malé deti, ktoré som zhromaždila zo všetkých kútov zeme pre veľký boj medzi Bohom a satanom, medzi silami dobra a silami zla.

Pán zvíťazí mojím prostredníctvom, prostredníctvom svojej malej Služobnice. Ja zvíťazím vašim prostredníctvom, prostredníctvom mojich malých detí.

25. marca 1988 - v Mariánskom roku

BRATISLAVSKÝ VEĽKÝ PIATOK

– Neboj sa, malé stádo. Vám je zverené poslanie završiť víťazstvo môjho Nepoškvrneného Srdca vo svete.“

(20. 9. 1996)

Vojdite všetci do nového duchovného večeradla môjho Nepoškvrneného Srdca, aby ste tu zhromaždení so mnou, vašou nebeskou Matkou, v nepretržitej a intenzívnej modlitbe očakávali naplnenie veľkého zázraku druhých Turíc, ktoré sú už nablízku.“ (22. 5. 96)

... Ježiš sa pre nás krvou potil.

Ešte je Ježiš voľný v jarnom vánku večernej záhrady. Stačilo by niekoľko krokov do tmy a nenašli by ho. Ale on ide dobrovoľne v ústrety bolestnej smrti. Ešte neutril ani prvý úder, ale už kropí zem svojou krvou. To sú obrovské duševné muky. Zaiste sa bál aj telesného utrpenia, ale koľko odsúdencov išlo na popraviisko a nepotili krv. Ježiš však bojoval svoj boj o záchranu ľudstva s pekelnými mocnosťami a tie mu to nemienili darovať. Nepredstavitelné veci mu diabol dával pocítiť, aby ho odradil od nášho vykúpenia. Až také duševné muky, že vyvolali krvavý pot.

Aj v tom Mariánskom roku, keď mali veriaci vydať verejné svedectvo o svojej viere, boli zastrašovaní. V nemocniciach pripravovali krv, sanitky mali pohotovosť. Bola veľká snaha odradiť nás, aby sme sem neprišli. A vedeli sme, už sme skúsili v '68., že oni sú schopní aj s tankami ísť na ľudí. Skutočne sa môže pre výstrahu niečo stať a potom sa povie, že sme neuposlúchli a vošli pod pracovné stroje.

Ale situácia sa už stala výzvou na vyznanie viery. Čo to pre kresťana znamená? – Len ísť a vyznať svoju vieru, nech by sa čokoľvek stalo. A s takýmto

odhodlaním sme prišli a pridali sa ku krvou sa potiacemu Kristovi, ktorý dobrovoľne išiel trpieť. Bola to skutočná odpoveď Bohu, skutočné vyznanie viery, skutočné nastúpenie a pripojenie sa ku Kristovi na jeho krížovej ceste. Skutočný Bratislavský veľký piatok.

...Ježiš bol pre nás bičovaný.

„Ako mňa prenasledovali, tak budú aj vás prenasledovať.“ Ako Ježiš bol do krvi bičovaný, hoci nič zlé neurobil, tak sú aj jeho nasledovníci prenasledovaní po celú dejiny. A zvlášť v uplynulom storočí sama Matka Božia prišla vo Fatime predpovedať nástup veľkej dejinnej skúšky viery, ktorá bola vo Svätom písme predpovedaná. Vo Fatime povedala: „Rusko rozšíri svoje bludy“ a nastane veľké utrpenie a prenasledovanie Cirkvi. Komunizmus nebol teda len nejaký ľudský nepodarok, bol to diabolský útok proti Bohu. A Boh bol oslávený aj tým, že sa našli verní, ktorí sa proti tomuto diabolskému útoku – proti komunizmu – postavili bezbranní len s horiacimi sviečkami, symbolom to Kristovho svetla.

...Ježiš bol pre nás trním korunovaný.

Niet, nebolo ani nebude väčšieho kráľa na tejto zemi, ako Ježiš Kristus, Syn samého Stvoriteľa a vládcu vesmíru. Nebolo to neznáme ani vtedy, keď bol tak ubiedený, že je či má byť kráľom, vedela to i luza, preto ho trním korunovala a posmešne sa mu klaňala. Takto svet naložil s poznaním tej úžasnej skutočnosti. Medzi vlastných prišiel, ktorí očakávali Mesiáša a kráľa Izraela, a nepoznali ho. Len cudzinec a pohan Pilát, hoci zbabelý, si aspoň to presadil aj obhájiť, čo napísal nad jeho kríž: „Ježiš Nazaretský, kráľ židovský.“

A stalo sa, čo predpovedal anjel zvestovania: „Jeho kráľovstvu nebude konca.“ – Toto je odkaz, ktorý Ježiš na svojom vlastnom živote zanechal svojim verným. Boh nevŕtazí odstránením kríža, ale zmŕtvychvstaním.

...Ježiš pre nás kríž niesol.

„Kto chce ísť za mnou, nech vezme svoj kríž a nasleduje ma!“ Platí to pre každého z nás, ale aj pre Cirkev ako celok – aj ho nesie celými svojimi dejinami. No najmä v jednej, tej najväčšej

skúške. Cirkev od počiatku vedela, že keď sa evanjelium rozšíri do celého sveta, bude Božiemu nepriateľovi dovolené vyskúšať Kristovo dielo na tejto zemi celou svojou silou a príde tá najťažšia skúška. Katechizmus o tom hovorí:

„Cirkev vojde do slávy Kráľovstva len cez túto poslednú Veľkú noc, v ktorej bude nasledovať svojho Pána v jeho smrti a v jeho zmŕtvychvstaní.“ (KKC 677) A Mária vo Fatime prišla práve nástup tejto veľkej skúšky viery predpovedať, ale aj previesť nás ňou.

Teda Cirkev dnes prežíva svoju Kalváriu. Prežíva svoju skúšku, v ktorej ide len o to, že musí zostať verná. Nesmie sa nechať zlákať slovami: „Zostúp z kríža a uveríme ti!“ Nie. Musí zostať na kríži. Tak ako Ježiš zostal verný Otcovej vôli, tak aj my práve toto musíme. Každý na svojom mieste, kam ho Boh v živote postavil. A zasvätením sa každého z nás Nepoškvrnenému Srdcu Márie nastáva mystická premena našej vernosti každého na svojom mieste na podobu skutočne ukrižovaného. Tak má Cirkev touto svojou Kalváriou vykúpiť ostatný svet. Aj Bratislavský veľký piatok bol súčasťou tejto Kalvárie Cirkvi, ktorú predpovedá katechizmus.

...Ježiš bol pre nás ukrižovaný.

Ježiš zomrel. Vyzeralo to tak bežnejšie, že aj jeho apoštoli tomu uverili, že je koniec. A predsa práve v tej chvíli Ježiš zvíťazil, hoci to tak vôbec nevyzeralo. Až na tretí deň sa jeho víťazstvo ukázalo – no len najbližším, a ešte ich zanechalo bojzlivých – no to bolo podstatné, že na modlitbách s Máriou vo večeradle. A až potom prišli Turíce a explózia Ježišovho víťazstva do celého sveta.

Boh aj v živote každého z nás, aj v živote Cirkvi víťazí nie odstránením kríža, ale zmŕtvychvstaním. Tak pokračuje aj Katechizmus o tejto Kalvárii Cirkvi, že „Kráľovstvo sa neuskutoční postupným pokrokom, ale víťazstvom Boha nad posledným útokom zla.“ Možno ešte uvidíme Cirkev tak zranenú, že to bude vyzeráť ako jej koniec. Vtedy je našou úlohou napriek všetkému veriť a držať sa ako Ján pri Márii.

Aj to, čo sa tu udialo v tom Mariánskom roku 1988 bolo nazvané Bratislavským veľkým piatkom. A potom sme zažili zázračne odvalený kameň od hro-

bu, v ktorom mala byť viera a Cirkev navždy pochovaná. A odvtedy sme aj na tomto mieste zhromaždení vo večeradle na modlitbách s Máriou vo viere, že aj tu raz uzrieme nové Turíce Božieho konečného víťazstva.

* * *

Boj Dávida s Goliášom sa stal biblickým symbolom všetkých Božích zápasov dejín spásy, keď podstatne slabší Boží verní premôžu obrovskú presilu Božích nepriateľov.

Aj zápas s komunizmom, ktorý bol vo Fatime predpovedaný ako pekelný útok proti Bohu, bol tiež takým Božím zápasom. A práve tu na tomto mieste a vo výročný deň splnenia podmienky z Fatimy, ktorou bolo zasvätenie sveta Nepoškvrnenému Srdcu Márie – sa podobne udialo také symbolické zobrazenie Božieho zápasu novodobých dejín, že po Bratislavskom veľkom piatku bol mocou Božou odvalený kameň od hrobu, v ktorom mala byť viera navždy pochovaná a odvtedy tu vo večeradle na modlitbách s Máriou očakávame nové Turíce. A máme čo očakávať, lebo máme aj nebeský prísľub Matky Božej z Fatimy: „Nakoniec moje Nepoškvrnené Srdce zvíťazí.“

Beda nám, keby sme toto, čo vieme, ostatným zamlčali. Boli by sme slepými vodcami slepých, keby sme sa tu len hrali s nimi na slepých a nepovedali všetkým, čo vieme z Božieho zjavenia a z fatimského posolstva, čo je potrebné všetkým viesť pre túto dobu, aby sme sa zachránili. Aj Jonáš sa bál tlmočiť Boží odkaz: „Ešte 40 dní a Ninive bude zničená“, bolo to nepopulárne, no napokon sa k tomu odvážil, Ninivčania poslúchli a Ninive bolo zachránené. Aj my tu na tomto mieste a na toto výročie máme možnosť a teda aj povinnosť všetkým hlasno volať: Obráťte sa a verte evanjeliu! Kajajme sa, modlíme sa, navráťme sa k Bohu, lebo ináč všetci biedne zahynieme! Boh čaká, už dlho, ale určite zasiahne! No on pred uplatnením svojej spravodlivosti vždy ponúka najprv svoje milosrdenstvo. A ktovie, či je to náhoda, že práve teraz, pred jubilejným rokom Fatimy, je rok milosrdenstva. Boh proti zlu našej doby určite zasiahne, ako zasiahol aj proti komunizmu. Zachráňme sa, aby sme v tej chvíli stáli na jeho strane.

Dnes je ešte čas! – A Boh je láska.

NOVÁ EVANJELIZÁCIA

Respondent Ivan K., veriaci, položil otázku:

„V ostatnom čase viac čítam Sväté písmo. Všimol som si niečo, čo je pre mňa nové: Kto uverí v Ježiša, bude spasený. Že spása sa viaže na to, keď človek uverí v Ježiša, v jeho osobu. Ja som si vždy myslel, že Ježiš prišiel, aby nás naučil správne žiť, že tak dosiahneme spásu – že je dôležité jeho učenie, že by človek mohol prípadne aj sám prísť na to, ako je správne žiť, alebo by sa to mohol dozvedieť aj od niekoho iného, že dôležité je správne žiť. Ale podľa evanjelia je pre spásu podstatná viera v Ježiša, v jeho osobu.“

„Boh stvoril človeka na svoj obraz“, učia sa deti už na prvých hodinách náboženstva. A teda aj na ľudskom živote nachádzame určitú podobnosť pre poznanie Boha. Aj ľudia chcú mať deti nie len nato, aby ich umiestnili do nejakých dokonalých „chovných staníc“, vybavených dokonalými výchovnými a vzdelávacími programami a dodávali im všetko potrebné aby boli dobre pripravené pre život bez toho, aby chceli mať s nimi nejaký bližší vzťah, aby svoj život prežívali spolu s nimi, aby sa vzájomne potrebovali a mali sa radi. A keď vidíme tento Boží obraz i v nás, ľuďoch, môžeme ľahšie pochopiť, o čo Bohu išlo, keď nás stvoril – stvoril nás z lásky a pre lásku, prežívanú s ním a medzi nami navzájom. Teda aj z toho môžeme pochopiť, prečo Bohu ide o náš vzťah k Ježišovi – k Bohu, ktorý sa stal človekom a prišiel medzi nás, prišiel nám v ústrety.

Ale je ešte podstatnejší dôvod k tomu, a to v tom, čo sa udialo potom, po stvorení: Stalo sa, že muselo prísť VYKÚPENIE. Bolo potrebné vykúpiť nás z otroctva Božieho nepriateľa.

Boh nás stvoril pre lásku s ním, ale my sme sa mu stratili. Vyzerá to neuveriteľne, že sa to Bohu, ktorý je všemohúci, mohlo stať. Iste, keby nás stvoril ako nejaké svoje hračky, ktoré môžu robiť len to, čo do nich naprogramuje, tak by sa mu to nestalo. Ale on nás chcel mať ako svojich partnerov, preto nám dal také sebe podobné vlastnosti – takú veľkosť a skutočnú slobodu, že sme sa naozaj mohli rozhodnúť úplne samostatne, a to aj proti nemu. A to sa aj stalo. Najprv sa to stalo medzi anjeli a potom aj medzi ľuďmi. Pričom padli anjeli, ktorí sa stali Božími nepriateľmi, sa o to snažne pričínili a stále pričínujú, aby sme dopadli tak, ako oni. A tak si vyžiadali u Boha mož-

nosť vyskúšať, či stvorení ľudia uveria im, alebo Bohu. A naši prarodičia, Adam a Eva, na ktorých bola dopustená táto skúška, zlyhali. Víťazom na tejto zemi sa stal Boží nepriateľ a stal sa „kniežatom tohto sveta“, lebo Boh jeho výhru rešpektoval. Aj z toho vidíme, že nás, rozumné bytosti, teda anjelov a ľudí, naozaj stvoril za svojich partnerov a tak s nimi aj zaobchádza. Rešpektoval výhru svojho nepriateľa až natoľko, ako poznáme z ľudských dejín, čo ho to stálo, aby tých, ktorí sa ocitli pod vládou diavla nie zo svojej vôle, zachránil spod jeho vlády.

Boh potreboval nového Adama, ktorý by svojou vernosťou Bohu zvrátil túto prehratú situáciu. Potreboval nových prarodičov, nového Adama a novú Evu, aby duchovne znovuzrodili duchovne mŕtve ľudstvo. Ale kto z ľudí by dokázal byť tak verný, koho by Boží nepriateľ svojou inteligenciou nepretromfol a nepresvedčil by ho, že práve to je dobré pre Božiu výhru, čo by bolo práve zlé: „Zostúp z križa a uveríme ti!“ – Kto z ľudí by si v tej situácii nepovedal: «Naozaj, všetci ma opustili, už mi nikto neverí, naozaj len keď zostúpim z križa, sa ku mne všetci vrátia!» Tak ako Adam zabudol, čo mu Boh o tom strome povedal, tak by aj taký vyvolený človek zabudol na to, že: «Len keď budem pozdvihnutý od zeme, všetkých priťahnem k sebe.» Takú vieru proti tomu, ako sa všetko javí, takú dokonalú vernosť nemohol Boh čakať od žiadneho človeka, ktorý žije v duchovnom oslabení pod vládou a vplyvom kniežata tohto sveta. A preto sa muselo stať, ako prorok hovorí: „Boh sám príde a spasí vás!“

Teda Boh sám prišiel, aby nás spasil a teda čo iného je logické, ako hodiť sa do jeho otvoreného náručia! Je tu ten osobný vzťah Záchrancu a zachránene-

ho. Je tu najväčší dôvod pre vďačnú lásku!

Boh sám prišiel, aby nás spasil. Ale ak mal bojovať s diablom, ktorý je stvorením, musel bojovať na úrovni stvorenia, musel sa stať človekom. Narodil sa ako malé dieťa. Bol pravý Boh aj pravý človek – oboje vo svojej úplnosti. Ako človek rástol Boží Syn, Ježiš, v rytme ľudského dozrievania, v detstve ako každé dieťa, vo svojom sebauvedomovaní, poznávaní sveta. „Bol vo všetkom nám podobný, okrem hriechu.“ My, hoci sme hriešni, predsa každý z nás by vedel o niečom zlom, čo by ani za svet neurobil. Ježiš mal v sebe tento odpor voči každému zlu.

Aj v duchovnom živote nám bol podobný – vieme zo života svätých, ako rôzne, neraz mimoriadne, sa im dal Boh poznať. Ale to sa deje aj v živote bežných ľudí, ktorých životopis nie je nám k dispozícii na čítanie. Boh sa nás dotkne niekedy výnimočne, inokedy celkom nebadane. Ale hlavne nečakane, nie keď to čakáme, túžime po tom, ale keď nás to prekvapí.

Celkom určite prežil Ježiš niečo také, keď mal 12 rokov a šiel so svojimi rodičmi na púť do Jeruzalema, kde bol jediný chrám pravého Boha. Chlapec vedel, že keď ho dostavali, celý chrám zahalil oblak, ktorý sprevádzal Izraelitov z egyptského otroctva, ktorý znamenal Božiu prítomnosť. Boh dal teda najavo, že je to jeho dom. Bola to pre chlapca iste vyčudovaná chvíľa, keď konečne mohol aj on ísť na to sväté miesto. Niekoľko dní a nocí cestou pútnici spievali žalmy o prislúbenom Mesiášovi, Spasiteľovi, ktorého túžobne očakávajú. A dvanásťročný chlapec zrazu už vie, že to je on, to jeho očakávajú. Už vie, že Boh je jeho Otcom. Zrejme vtedy zažil mimoriadnu skúsenosť so svojim Otcom, lebo podľa reakcie jeho rodičov to

bola novota, s ktorou nerátali a prekvapila ich. V chráme chlapec potom poznáva, ako nesprávne chápu zákoníci a farizeji Božie pravdy a cítí zodpovednosť, nedokáže odísť s krajanmi a rodičmi domov. Keď ho po troch dňoch hľadania jeho rodičia nájdu medzi učiteľmi zákona, zdúpnajú, keď vidia, že sa s ním vážne zhovávajú. Pýta sa ich veľmi rozumne práve na to, čo sa vzťahuje k ich omylom, čo ich zarážajú a onemejú, preto sám aj odpovedá. V Písme čítame: „Kládol im otázky a nad jeho odpoveďami všetci žasli.“ Teda pýtal sa ich a sám aj odpovedal.

Vrátil sa s rodičmi do Nazareta, ale odvtedy už neprestal myslieť na „veci svojho Otca.“ Pozerá na svet, na ľudí, pohľadom svojho Otca, ktorý chce všetkých zachrániť. Pomáha Jozefovi v dielni, ten ho možno pošle oznámiť zákazníkov, že jeho objednávka je hotová. Ide s odkazom a cestou vidí roľníka, ako seje obilie na svojom poličku. Vidí pod nohami aj zrnká, padnuté na cestu, kde z nich nič nebude, vidí i medzi kameňmi, ktoré roľník povyhádzoval z poľa na kraj cesty. A myslí na Otca, ktorý dáva svoje Slovo, a nie vždy padne na úrodnú pôdu. Vidí rybárov na brehu, ako zo sieťí preberajú ulovené ryby, ale nie všetky sú dobré – plané zahadzujú. Doma vidí Máriu, ako naberie pre nich troch na tri razy „tri miery múky“, zamieša do nej kvások a odloží, ide robiť niečo iné. Potom príde, a cesto nakyslo, už je nádoba plná. Také niečo chce jeho rukami Otec urobiť na tomto svete: niečo malé, čo potom nakysne, rozrastie sa a zaplní svet.

Nastal čas, keď má začať verejne účinkovať. Pripravuje sa 40-dňovým pôstom a modlitbami. A prichádza pokušiteľ, diabol, aby ho odlákal na faľšnú cestu. Otec to dovolil, lebo to Synovi prospeje, keď nad pokušením zvíťazí a plnšie si uvedomí, na čo ho nesprávne nahováral: aby zneužil svoju divotvornú moc. Ježiš si plnšie uvedomuje, že ju nemá použiť na svoj prospech, kamene zmeniť na chlieb, aby sa najedol, ani ňou nemá ohúriť ľudí, ktorí by ničomu nerozumeli, len by išli za ním preto, že sa zhodil z chrámovej hradby a nič sa mu nestalo. Ani nemá ako svetskí vládcovia svojou mocou ľudí zastrašiť, aby šli za ním zo strachu, z donútenia. Pri rieke Jordán Ján Krs-

titel' nečakane vydáva všetkým prítomným o Ježišovi svedectvo, že on je ten, ktorého očakávajú. Ježiš však mlčky odchádza, ale dvaja idú za ním, aby sa im nestratil. Zavolajú ďalších svojich kamarátov a pridružia sa k Ježišovi, vracajú sa z Júdska do Galiley, do domu Šimona-Petra. Ježiš tam uzdraví jeho testinu. A začnú tam mnohí donášať svojich chorých, Ježiš uzdravuje a vyučuje, dni sa rušne mŕňajú a Ježiš zatúži byť s Otcou. Ráno prichádzajú ľudia ako obvykle, ale Ježiša niet. Učeníci ho našli za mestom v samote na modlitbách. Už sa nevrátili, lebo Ježiš povedal: „Podme aj do iných miest a dedín, veď nato som prišiel.“ Ale tí, čo za ním prišli, sa tiež pobrali za ním, cestou sa pridávali ďalší. A keď sa večer usadili, Ježiš vidí more pohľadov, upretých na neho. Cíti veľkú zodpovednosť – a lásku. Prebdel noc v modlitbách a pýta sa Otca, čo má robiť. Aj sa dozvie. Ráno sa usadí na vyvýšenine a hovorí k ľuďom, povie im svoju „programovú reč“, svoje „blahoslavenstvá“, ktoré dávajú ľuďom poznať Božie hodnoty opačné, než sú hodnoty tohto sveta. Dáva nádej práve týmto, čo sú schopní takto opustiť svoje domovy a vydať sa za hľadaním Božej pravdy. A vtedy si tiež vyvolí spomedzi učeníkov svojich 12 apoštolov.

Neúnavne putuje krajinou, uzdravuje chorých, potešuje a dáva novú nádej zblúdilým, navracia dôstojnosť strateným, aj karhá pokrytco, aby aj ich zachránil. Keď príde ktosi, že ho bude nasledovať, uvedomí si, že to nie je ľahké, povie mu: „ľíšky majú svoje diery, ale Syn človeka nemá, kde by hlavu sklonil.“ O hlade, nepohode počasia, neúnavne slúži všetkým. Všetkým, ale aj každému osobne. Nik nie je pre neho „malou rybou“. Nesmelá roky chorá ženička sa neodváža ho osloviť, len sa s dôverou dotkne jeho rúcha a ozdravie. Ježiš to zacíti a pýta sa: „Kto sa ma dotkol?“ Učeníci mu hovoria: „Zástupci ťa tlačia a sáču a ty sa pýtaš «kto sa ma dotkol?»“ No Ježiš hovorí: „Dotkol sa ma niekto, lebo sila vyšla zo mňa!“ Až takú silu má naša viera a dôvera, že sa jej Boh neubrání!

Ježiš prišiel zachrániť svet, ale zato neprehliada ani toho najposlednejšieho. Zakúsila to aj Židmi opovrhovaná cudzinka – Samaritánka, dokonca opovrhovaná i vlastnými pre svoj hriechy

život. Ide ku studni za mesto nabráť si vodu v poludňajšej horúčave, keď tam nikto nebude, aby tam ako čierna ovca nikoho nestretla. A stretne tam Ježiša, zmoreného únavou, čakajúceho na svojich učeníkov, čo šli nakúpiť jedlo. A je udivená, keď ňou Ježiš neopovrhne. On spoznáva v jej duši iskierku dobra, otvorenosti pre Boží život a zabúda na únavu, venuje sa jej, až sa jej dáva poznať, že on je ten, o kom ona vie, že má prísť na svet. A keď žena v rozrušení zabudla aj na vodu a beží oznámiť krajanom, koho stretla, Ježiš si už nevezme z jedla, čo učeníci priniesli. Pôstom chce podporiť iskierku dobra v jej duši. – Pre neznámú cudzinku, opovrhovanú hriechu ženu, je ochotný zriecť sa jedla a obetovať pôst, aby jej pomohol. Toto by Ježiš urobil pre každého z nás, aj za mňa, za teba, by zostal hladný. Pravá láska musí aj boľieť. Ježiš nás miluje pravou láskou. Hovorí: „Nik nemá väčšiu lásku, ako ten, kto aj život položí za priateľov.“ A on aj toto je odhodlaný urobiť a napokon aj urobiť.

Prichádza čas tej rozhodujúcej skúšky, ktorú má Ježiš vybojovať, aby zneškodnil kľatbu, uvalenú Adamom na svoje potomstvo. Prichádza hodina temnej moci, keď ho Otec vydal svojmu nepriateľovi, aby s ním robil, čo len vie, aby ho odvedol od splnenia tejto úlohy, ak to dokáže. Ježiš musí s diablom bojovať v ľudskej slabosti, aby jeho víťazstvo mohlo platiť pre ľudí. Veľké telesné muky, dlhotrvajúce utrpenie, ktorým si vojaci krátili nočné bdenie pri ňom, na druhý deň nespravodlivé odsúdenie a bolestná poprava. A on mal možnosť siahnuť po svojej božskej moci a v jednom okamihu sa ukázať víťazom nad nimi. No to by bola jeho prehra a zrada jeho poslanca, zrada jeho lásky voči ľuďom, ktorých chce zachrániť.

Ale je tu niečo ešte silnejšie, ako je telesné utrpenie – je to utrpenie duše. A to už od chvíle, keď je ešte voľný a mohol by sa tomu všetkému vyhnúť, keď v záhrade čaká na svojho zradcu a na tých čo ho prídu zajať. Diabol mu dáva vidieť, že ešte nemôže v takomto stave zanechať svoje dielo. A duševné muky až krvavý pot vyvolávajú. Proti všetkému, čo cíti, čo mu diabol dáva cítiť, je verný tomu, čo vie od Otca, i keď všetko vyzerá ináč. A ide

dobrovoľne na smrť. A diabol mu stále dáva vidieť, že zlyhal vo svojom poslaní, nespĺnil Otcovu vôľu, veď ho všetci opustili. Ako vyzerajú aj jeho apoštoli a učeníci! Dieľo, ktoré mal na zemi založiť, je beznádejné, ak teraz zomrie. To, čo si od chlapčenských rokov uvedomoval, že má vykonať, o čom sníval a čomu venoval všetky svoje sily, je v ruinách. „Zostúp z kríža a uveríme ti!“ Keď zomrieš, už nespĺniš svoju úlohu. – Ježiš však vytrval v ľudskej slabosti, až už nemal jeho nepriateľa, čo by mu urobil, lebo bol mŕtvy. Poslušný Otcovi až na smrť. Poslušný Otcovej aj jeho láske k ľuďom až na smrť. Pre každého jedného by urobil, čo treba pre jeho záchranu. Ak treba, pre každého jedného by zomrel. Pre jednu Samaritanku, pre jedného Slováka, pre jedného Róma, pre bezdomovca, pre každého, kto potrebuje pomoc pre záchranu svojho večného života. Nie nejaká náuka o správnom živote, ale Ježiš je naša záchrana! Veď vieme, že aj spravodliví Starého zákona, Boží proroci a jeho oddaní služobníci nemohli ísť do neba, kým ho Ježiš svojím víťazstvom neotvoril. Nebo bolo zatvorené nie zo strany Boha, ale zo strany „kniežata tohto sveta“, ktorému bolo jedno, že bol niekto verný Bohu. On vyhral tento svet a nikoho z neho nepustí. Až keď Ježiš zomrel a „zostúpil k zosnulým“, zobral týchto spravodlivých so sebou do neba, ktoré svojou vernosťou otvoril. Kto len správne žil, môže sedieť v „predpeklí“ naveky, ak ho Ježiš neodvedie cestou, ktorú len on otvoril.

Čo však s tými, čo Ježiša nemali možnosť poznať?! Ktorým diabol vytvoril umelé prekážky, aby ho nepoznali a neprijali! – Po Ježišovom víťazstve už Boh nedopustí takúto nespravodlivosť. Títo „zostúpia k zosnulým“ ak ale žili spravodlivo podľa svedomia, tam ho spoznajú a On ich zachráni. Aj týchto len Ježiš môže zachrániť. Lebo len On je víťazom. A každý, kto uverí v neho, bude spasený.

To však na druhej strane neznamená, že stačí uveriť a žiť hoci aj hriešne. Ježiš sám hovorí, ako sa pozná, že ho milujeme: „Kto ma miluje, zachováva moje prikázania.“ A vôbec nezáleží, či tú lásku aj cíti. Lebo oblasť pocitov je tá, v ktorej vie pracovať diabol. On nič nemá, len vie dať cítiť. Pociť lásky môže zobrať, o to si Boh viac cení našu lásku: „Blahoslavení, ktorí nevideli a predsa uverili.“ Teda aj tí, ktorí necítili a predsa milovali – presvedčením, vôľou, zachovávaním prikázaní ho milovali a o to viac sa im to ráta. Len vytrvať! To si musíme pamätať: „Nie čo cítim, ale čo viem!“ – Cítim, že ma Boh opustil? – Nie! Viem, že On ma nikdy nemôže opustiť! Ježiš nám v evanjeliu jasne hovorí: „A toho, čo príde ku mne, neodôžením!“ To je naša istota. Jedine v Ježišovi samom je naša istota!

Po zmŕtvychvstaní Ježiš apoštolom povedal: „Chodte do celého sveta a kážte evanjelium všetkému stvoreniu! Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený; ale kto neuverí, bude odsúdený.“ (Mk 16, 15-16).

Nikodémovi Ježiš povedal: „Ako Mojžiš vyzdvihol hada na púšti, tak musí byť vyzdvihnutý aj Syn človeka, aby nik, kto uverí v neho, nezahynul, ale mal život večný.“ (Jn 3,14n).

„Lebo Boh neposlal svojho Syna na svet preto, aby odsúdil svet, ale aby svet spasil. Kto v neho uverí, nebude odsúdený, ale kto neuverí, už je odsúdený, pretože neuveril v meno jednorodného Syna Božieho.“ (Jn 3, 17n).

„Uponíť sa a bol poslušný až na smrť, a to na smrť kríža. Preto ho Boh povýšil a dal mu meno nad všetky iné mená, aby sa na meno Ježiš skláňalo každé koleno na nebi, na zemi a v podsvetí a každý jazyk aby vyznával na slávu Boha Otca, že Ježiš Kristus je Pán.“ (Fil 2,9-11).

Keď sa Pavla a Silasa strážnik pýtal: „Čo mám robiť, aby som bol spasený? «Oni mu povedali:» Ver v Pána Ježiša a budeš spasený ty aj tvoj dom.“ (Sk 16,31).

Peter pri výsluchu pred veľradou prehlásil o Ježišovi: „V nikom inom niet spásy, lebo ani niet pod nebom iného mena, daného ľuďom, v ktorom máme byť spasení.“ (Sk 4,12).

Apoštol Ján, ktorý pri poslednej večeri sa túžil Ježišovi na hrud', to krásne vystihol, v čom to spočíva, o čo tu ide:

„...Tým však, čo ho prijali,
dal schopnosť

stať sa dieťkami Božími,

tým totiž, čo veria v jeho meno...“

(Jn 1, 9n).

Pieseň k novej evanjelizácii

Nie kto raz u vi del tu lá ka mrieť pý tal sa: bu deš ty Je ži ša zrieť?

Kto je to, po vedz mi, tu lák zal kal, ni kto mi o ňom nič ne po ve dal

(Ref.) Ka žde mu vrav vša de to hlás Je ži ša za hrie šných ži vot svoj dal

ni kto nech na sú de ne ža lu je že si mu o ňom nič ne po ve dal

Na záver refrén ešte raz, s týmito pauzami:

Ka žde mu vrav vša de to hlás Je ži ša za hrie šných...

1. Niekoľko raz uvidel tuláka mrieť,
pýtal sa: budeš ty Ježiša zrieť?
Kto je to, povedz mi, tulák zalkal,
nikto mi o ňom nič nepovedal. R:

R: Každému vrav, všade to hlás,
Ježiš že za hriešnych život svoj dal,
nikto nech na súde nežaluje,
že si mu o ňom nič nepovedal.

2. Môže ma biedneho milovať on,
nemusím zúfať si, čuje môj ston.
Všetko to hriešnikom Syn Boha dal
aby som aj ja v ňom spasenie mal. R:

3. S úsmevom lúči sa, necíti žiaľ,
šťastný bol, Ježiš ho za ruku vzal.
Tichúčko zašepkal posledný raz,
verím mu, povedz to iným teraz. R:

František Dancák: Bránou viery:

Trpel za vlády Poncia Piláta, bol ukrižovaný, umrel a bol pochovaný

Emauzský kňaz, Dr. Schacherle hovorí vo svojich spomienkach o tom, ako stratil vieru v Ježiša Krista i v Boha. Ako bohoslovec pri pobožnostiach krížovej cesty, ktorú konal s inými, uvažoval, že je nemožné, aby Ježiš Kristus, ktorý je považovaný za Boha, mohol rovnako trpieť ako obyčajný človek. Stratil vieru v Boha a bojoval proti nemu.

To je však prvá časť jeho príbehu. Málokto však vie, že ten istý kňaz v druhej svetovej vojne zomrel v koncentračnom tábore úplne zmierený s Bohom. Tu v hrôze koncentráku a jeho utrpení pochopil Kristovu obeť, ktorú podstúpil za všetky duše. Spoznal, že to nemohol urobiť obyčajný človek, ale Boh, ktorý z nekonečnej lásky k ľuďom zostúpil na zem.

„Ježiš už za svojho verejného pôsobenia hovoril, že je dobrý Pastier a že dá život za svoje ovce. Odvolával sa na slová prorokov, ktorí o ňom hovorili. Izaiáš ho nazýva Mužom bolesti a hovorí: «Našími bôľmi sa on obťažil..., bol prebodnutý pre naše hriechy, strýzený pre naše neprávosti..., jeho ranami sme boli uzdravení... a ospravedlní mnohých.» (Iz 53,4-5; 11). Ježiš sám predpovedal svoju smrť. Pri Poslednej večeri povedal apoštolom, keď požehnal chlieb, lámal a dával im ho:

«*Toto je moje telo, ktoré sa dáva za vás...*» A keď im podával kalich s ví-

nom, povedal: «*Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás...*» (Lk 2,19-20). To sa potom stalo na Veľký piatok na Golgote, kde bol Ježiš ukrižovaný.“ (J. Ch. Korec: **O spásе v Kristovi**).

Túto vieru v jeho skutočné utrpenie a smrť vyznávame slovami *Nicejsko-konštantinopolského vyznania*: „Za nás bol aj ukrižovaný za vlády Poncia Piláta, bol umučený a pochovaný.“

Táto udalosť je pre nás všetkých príležitosťou na prehĺbenie viery v Ježiša Krista ako Spasiteľa každého jedného z nás. Je to uvedomenie si faktu, že „*Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život*“ (Jn 3,16).

„Boh v Ježišovej smrti na kríži «na odpustenie hriechov» pred celým svetom ukázal, za aké zlo pokladá hriech a aká je situácia človeka, do ktorej upadá hriechom... Čo všetko nám zjavil Ježišov kríž o Bohu a o nás! Božiu veľkosť, Božiu spravodlivosť, Boží záujem o svet, Božie rozhodnutie ísť až po poslednú hranicu – Boh vydal na smrť Syna, aby nik z nás nezahynul...“ (J. Ch. Korec: *Kristus včera a dnes*).

Záchrana a spása sveta sa začala Kristovým príchodom a vyvrcholila jeho obetou na kríži. Lenže „ako ohlasovať spásu Spasiteľa dnešnému človekovi,“ pýta sa kardinál Ján Chryzostom Korec vo svojej knihe: *O spásе v Kristovi*. A pýta sa ďalej: „Ako ukázať nevyhnutnosť spásy ľuďom, ktorí sa necítia ohrození, necítia vinu, takmer už nevedia, čo je hriech, nezápasia s tým, že sú ohrození, nepociťujú tlak smrti, ani túžbu po Bohu?“ Človek stojí teda

pred vážnym rozhodnutím, či „chce i naďalej po toľkých trápnych tisícročných skúsenostiach ostať len pri svojom hľadaní, tápaní, tušení, pri nejasnej túžbe po šťastí a záchrane, alebo sa chce dať prevychovať a pretvoriť, zmeniť spôsob myslenia i života a prijať záchranu v Kristovi a s ním nekonečnú váhu večnosti“ (Tamtiež).

Sv. Augustín (354-430) spomína peknú, podľa neho ničím nedokázanú legendu o názve Golgota, Lebka, ktorý vznikol podľa mena miesta hrobu praotca ľudí Adama, a to priamo tam, kde potom stál Kristov kríž.

Zemetrasením, ktoré nastalo pri Párovej smrti, pukla na tom mieste zem, objavila sa Adamova lebka a svätá krv Vykupiteľa stekala z kríža puklinou na lebku prvého človeka, obmývala ju a v praotcovi obmyla všetkých jeho synov a dcéry.

Pekná legenda, aj keď je iba legenda! Mnohí maliari túto myšlienku vyjadrujú tak, že pod Kristove nohy malujú lebku s prekríženými kosťami.

Pravdivou je však myšlienka, ktorú legenda vyjadruje: Pod Kristov kríž sú postavené všetky ľudské lebky a všetky ľudské duše a Spasiteľova krv obmyla nás všetkých (podľa J. Chata: *Ohnisko lásky* 2).

Dajme sa teda preniknúť tajomstvom Boha v osobe Ježiša Krista, ktorý „pre našu spásu zostúpil z nebies... Za nás bol aj ukrižovaný za vlády Poncia Piláta, bol umučený a pochovaný, ale tretieho dňa vstal zmŕtvych podľa Svätého písma“ (Credo). A položíme si otázku: Kto je pre mňa Ježiš Kristus a čo znamená pre môj život. Naša spása záleží aj od odpovede na túto otázku.

„Pán zázrakov“

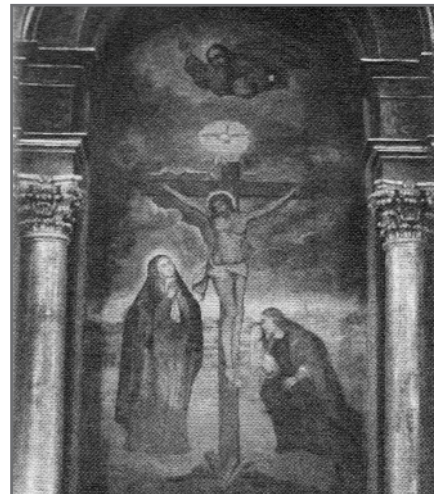
Úchvatný príbeh nezničiteľného obrazu

U nás asi ani nie je známe, že v Peru je obraz, nazývaný „Pán zázrakov“ (Señor de los Milagros), ktorý je predmetom veľkej úcty tamajších veriacich. Je inšpiráciou dokonca jednej z najväčších procesií ľudovej zbožnosti na svete, ktorá sa tam každoročne koná. Je to úžasný nadprirodzený príbeh.

Všetko sa začalo okolo roku 1651 na okraji Limy, hlavného mesta Peru. Jeden africký otrok tam na stenu

namaloval obraz Ježiša na kríži s Panou Máriou a Máriou Magdalénou pod krížom. Nič viac sa o tomto umelcovi nevie. Niektoré pramene uvádzajú, že jeho meno asi bolo Benito alebo Pedro Dalcon. Ale nikto si tým nie je istý.

Len o niekoľko rokov neskôr, v roku 1655, zasiahlo mesto masívne zemetrasenie. Pri ňom zomreli tisíce ľudí a celé časti mesta boli zrovnané so zemou. Ale vyskytla sa jedna očividná výnimka: malá budova z nevypálených tehál vyviazla bez akéhokoľvek poškodenia. Práve v nej bol na stene namaľovaný spomenutý obraz.

V roku 1670 bol jeden z významných obyvateľov mesta nevyliciteľne chorý, trpel ochorením mozgu. Zúfalo hľadal pomoc, a tak s dôverou navštívil miesto, kde bol tento obraz. Po tom bol zázračne uzdravený!

Správa o tomto zázraku sa rýchle rozšírila a stena s obrazom sa stala pútnickým miestom. Nespočetné davy sa začali zhromažďovať, aby mohli vidieť ten obraz. To začalo trápiť vládcu. Obával sa, že obraz spôsobuje až príliš veľký rozruch. Preto nariadil, aby bol obraz odstránený. A vtedy sa začali diať skutočne divné veci.

Poslal tam maliara, aby obraz zoškrabal zo steny. Keď sa maliar začal šplhať po rebríku, naraz ho premohla zimnica a triaška. Zliezol dolu a okolo stojaci ľudia mu pomohli upokojiť sa. Pokúsil sa znovu vyliezť hore, ale postihlo ho znovu to isté. Nebol fyzicky schopný obraz zničiť.

Poslali teda k obrazu ďalšieho človeka. Ale po tom, čo sa dostal do dostatočnej blízkosti obrazu, odmietol svoju prácu vykonať. Zrejme videl na obraze niečo, čo zmenilo jeho názor. Nechcel to však vysvetliť.

Vládca strácal trpezlivosť. Mala to byť predsa ľahká úloha. Preto tam poslal tretiu osobu – tento raz to bol vycvi-

čený vojak. Keď sa vojak priblížil k obrazu, ten sa pred jeho očami nevysvetliteľne zmenil. Neskôr vojak povedal, že obraz začal žiariť a stal sa oveľa krajším. To spôsobilo, že ani on ho nebol schopný zničiť.

Davy požadovali, aby sa vládca prestal pokúšať o zničenie posvätného obrazu a on sa napokon podvolil. Vydal súhlas, aby obraz zostal na svojom mieste a aby sa mohli pri ňom sláviť sväté omše. Odvtedy sa stalo veľa ďalších zázrakov, ktoré sú pripisované zázračným účinkom tohoto obrazu.

V roku 1687 v Lime vypuklo ďalšie veľké zemetrasenie. A posvätný obraz

opäť prežil. Úcta k obrazu sa výrazne zvýšila, preto padlo rozhodnutie usporiadať s ním sprievod. Keďže bolo ne-reálne ísť do sprievodu s celou stenou, na ktorej bol obraz namaľovaný, zhotovil niekto jeho kópiu na plátne. Tá bola použitá namiesto originálu.

Dodnes je možné navštíviť pôvodný obraz, ktorý je namaľovaný na stene, a to vo svätyni Las Nazarenas v Lime. Jeho kópia, namaľovaná na plátne je stále, každú jeseň, uctievaná v procesii. Pre stovky tisíc účastníkov je táto každoročná náboženská procesia jednou z najväčších manifestácií viery na svete. (podľa churchpop.com)

Pápež Fatimy

Ctihodný Pius XII.

Božia Prozretelnosť nerozlučne spojila Fatimskú Pannu Máriu a pápeža Pia XII., ktorý výrazne prispel k tomu, aby sa fatimské zjavenie stalo celosvetovou záležitosťou.

13. máj 1917 vo Fatime a v Ríme

Je 13. máj roku Pána 1917. V zapadnutom a neznámom kúte Európy, v Co-va da Iria – v Údolí pokoja, blízko portugalskej dediny Fatima sa Panna Mária prvýkrát zjavuje trom obyčajným pastierikom: Lucii, Hyacinte a Františkovi.

V ten istý deň, avšak v strede Európy, v Sixtínskej kaplnke v Ríme pápež Benedikt XV. vysviaca Mons. Eugenia Pacelliho za biskupa v prítomnosti mnohých kardinálov, biskupov, prelátov, kňazov, diplomatov a rímskeho patriarchátu. Mons. Eugenio Pacelli je vymenovaný za nového apoštolského

nuncia v Bavorsku. Benedikt XV. považuje úrad bavorského nuncia za taký dôležitý, že on sám vykonáva tento slávnostný obrad.

Božia prozretelnosť, ktorá riadi beh ľudských dejín, chcela takto nerozlučne spojiť Fatimskú Pannu Máriu a Eugenia Pacelliho, neskoršieho pápeža Pia XII., rovnako, ako ju chcela nerozlučne spojiť s pápežom Jánom Pavlom II., na ktorého spáchali atentát presne v deň sviatku Fatimskej Panny Márie 13. mája 1981. Neskôr sám Pius XII. poukázal na toto spojenie a povedal: „Akoby nám najmilosrdnejšia Panna chcela ukázať, že v búrkach našich čias, uprostred jednej z najväčších kríz svetových dejín sa máme nechať chrániť a viesť materskou a láskyplnou pomocou veľkej Vŕtazky všetkých Božích bojov.“

Pius XII., nazývaný Pastor angelicus – anjelský pastier, sa niekedy nazýva aj pápežom Fatimy, a to úplne oprávnené, pretože práve on výrazne prispel k tomu, aby sa fatimské zjavenie stalo celosvetovou záležitosťou, zrejme najviac

svojím rozhodnutím, že fatimská svätyňa bude miestom slávania ukončenia Jubilejného roku 1950 v októbri 1951. Pri tej príležitosti postavili vo Fatime sochu Pia XII., ktorá dodnes pripomína jeho puto s Fatimou.

Pápežom uprostred veľkej krízy svetových dejín

Vráťme sa však späť do roku 1917. Pri treťom zjavení 13. júla Panna Mária zjavia fatimským deťom tri tajomstvá: prvé o pekle, tretie – to zverejnil v roku 2000 Ján Pavol II. – o veľkom prenasledovaní Cirkvi v 20. storočí a o atentáte na pápeža. Medzi nimi bolo druhé tajomstvo, v ktorom hovorila o úcte k svojmu Neпоškvrnenému Srdcu a oznámila aj proroctvo o druhej svetovej vojne a o rozšírení bludov z Ruska. „Vojna sa končí,“ povedala Panna Mária priamo a myslela tým prvú svetovú vojnu. Potom pokračovala: „Ak ľudia neprestanú urážať Boha, počas pontifikátu Pia XII. sa začne druhá, ešte horšia. (...) Ak ľudia príjmu moje po-

žiadavky, Rusko sa obráti a nastane mier; ak sa tak nestane, rozšíri bludy po celom svete a bude podnecovať vojny a prenasledovanie Cirkvi.“

Eugenio Pacelli sa stáva pápežom Piom XII. v roku 1939, teda stáva sa a je nástupcom svätého Petra, viditeľnou hlavou Cirkvi v časoch, keď sa naplnili a naplňajú tieto Máriine pro-roctvá. Jeho pápežské poslanie prebieha v období druhej svetovej vojny a následnej tzv. studenej vojny, v období nacistického novopohanstva, v období postupnej sekularizácie západnej Európy, skrátka – podľa slov samého Pia XII. – „uprostred jednej z najväčších kríz svetových dejín.“

Zasvätenie Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie v roku 1942

Ako reaguje pápež Pius XII. na túto nesmiernu krízu? – Tým, že záležitosti Cirkvi a sveta zveruje Panne Márii a veľmi podporuje mariánsku úctu a lásku. Koná tak prostredníctvom toho, čo tak naliehavo odporúčala Pana Mária vo Fatime, prostredníctvom zasvätenia jej Nepoškvrnenému Srdcu.

Najprv tak urobí na konci októbra 1942 pri oslavách 25. výročia fatimského zjavenia. Vtedy sa vo Fatime zhromažďuje naozaj mnoho pútnikov, a títo počúvajú ticho, mnohí i klačiaci, rozhlasové posolstvo Pia XII. Na konci pápež vedený Duchom Svätým zasväcuje ľudstvo a osobitným skrytým spôsobom Rusko Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Potom toto zasvätenie opakuje v Bazilike svätého Petra v Ríme na slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie 8. decembra toho istého roku. Pripomeňme si aspoň niektoré slová tohto zasvätenia:

„Tebe, tvojmu Nepoškvrnenému Srdcu, sa zverujeme a zasväčujeme v tejto smutnej hodine ľudských dejín. Robíme tak v spojení nielen so svätou Cirkvou, tajomným Telom tvojho Ježiša, s Cirkvou, ktorá na tolkých miestach trpí a krváca a tolkorako sa sužuje, ale i v spojení s celým svetom, ktorý je rozorvaný hlbokými nesvármami, vzplanul ako požiar nenávisť a padol za obeť vlastných neprávostí.“ Teraz tá skrytá modlitba za Rusko: „Udeľ pokoj národom, ktoré odlúčil blud alebo nesvár, menovite tým, ktoré ti prejavujú osobitnú náklonnosť a u ktorých niet príbytku, kde by na čestnom mieste

netrónil tvoj úctyhodný obraz, dnes azda ukrytý a uchovaný pre lepšie časy! Udeľ im pokoj a priveď ich do jedného Kristovho ovčince, v ktorom je jediný a pravý Pastier!“

Zasvätenie Ruska v roku 1952

O desať rokov neskôr na slávnosť sv. Cyrila a Metoda pápež Pius XII. zopakuje toto zasvätenie. Tentoraz výslovne spomenie národy Ruska: „Teraz osobitným spôsobom zasväčujeme všetky národy Ruska Nepoškvrnenému Srdcu.“ Veď tak urobil pri príležitosti apoštolského listu, ktorý adresoval všetkým národom Ruska a uisťoval ich, že sú stále prítomné v jeho srdci. To nebola nejaká zbožná fráza, ale veľmi úprimné slová. Známy poľský prímas svätého života kardinál Wyszinski spomína, ako sa v roku 1957 stretol s Piom XII. po svojom prepustení z komunistického väzenia. Uprostred rozhovoru pápež odišiel do zadnej časti miestnosti a tam stál nehybne päť minút s hlavou ukrytou v dlaniach. Keď sa k nemu kardinál Wyszinski priblížil, zistil, že pápež plače, ale skrýva svoj plač. Dojalo ho to, čo mu predtým opísal kardinál: ťažkú situáciu Cirkvi v Poľsku a osobitne situáciu väzňov. A podobné city zaiste naplňali šlachetné, čisté a citlivé srdce Pia XII., keď adresoval národom Ruska nasledovné slová, ktoré boli taktiež reakciou na ohováračky sovietskej propagandy, že nenávidí Rusko: „Objasnili sme a odsúdili sme tieto lži (totiž lži komunizmu), ktoré sa často predstavujú pod falošným zdaním pravdy, práve preto, že cítime voči vám otcovskú lásku a hľadáme vaše dobro. Máme totiž pevnú istotu, že z týchto omylov môžu pre vás vyplývať iba obrovské škody, pretože nielen odnímajú vašim dušiam nadprirodzené svetlo a najvyššie útechy, pochádzajúce zo zbožnosti a z úcty k Bohu, ale zbavujú vás aj ľudskej dôstojnosti a spravodlivej slobody, náležajúcej občanom.“

Korunovanie sochy Panny Márie a slnečný zázrak

Pápež Pius XII., pápež Fatimy! Bol to tento pápež, ktorý 13. mája 1946 rukami svojho legáta korunoval vo Fatime milostivú sochu Panny Márie nádhernou korunou s mnohými briliantmi a drahými kameňmi. Túto korunu nechali zo svojich šperkov vyhotoviť portugalské ženy ako poďakovanie za to,

že Portugalsko bolo uchránené pred hrôzami druhej svetovej vojny. Je to tá koruna, do ktorej nechal Ján Pavol II. umiestniť guľku, ktorá ho zasiahla pri atentáte v roku 1981, ale ho neusmrtila vďaka vedeniu materinskej ruky Panny Márie Fatimskej.

Pri poslednom fatimskom zjavení 13. októbra 1917 došlo k slnečnému zázraku: slnko sa točilo okolo svojej osi a poskakovalo. Pápež Pius XII. zažil štyri razy toto isté videnie v súvislosti s vyhlásením dogmy o Nanebovzatí Panny Márie: prvýkrát dva dni pred slávnostným vyhlásením dogmy, t. j. 30. októbra 1950, druhý raz 31. októbra 1950, tretíkrát 1. novembra, teda v deň samotného vyhlásenia dogmy, a napokon 8. decembra, na konci oktav slávnosti.

Podstata zasvätenia Srdcu Panny Márie

Čo povedať na záver? Pápež Pius XII., rovnako ako Panna Mária Fatimská, videl v zasvätení Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie liek na osobné bolesti i na bolesti časov. Osobne vyzýval k zasväteniu diecéz, farností a rodín. Pripomínal však, že toto zasvätenie „predpokladá úplné darovanie seba samého na celý život i večnosť. Nie darovanie slovami alebo citom, ale účinné darovanie, ktoré sa overuje podľa intenzity kresťanského a mariánskeho života, apoštolského života (...) spontánnym prekypovaním bohatého vnútorného života, ktorý sa rozlieva do všetkých vonkajších skutkov poctivej zbožnosti, úcty k Bohu, lásky a usilovnosti.“

„Nakoniec moje Nepoškvrnené Srdce zvíťazí!
P.Lect.PhDr. Štěpán M.Filip OP
Hlas z domova a misii 15

Rozdiely vo vydaniach „modrej knihy“

V ostatnom čase sme sa stretli s niekoľkými pripomienkami o tom, že v jednotlivých vydaniach našej „modrej knihy“ sú niektoré rozdiely. Vieme o tom, ale naozaj to nie je niečo úmyselné ani tak podstatné, že by si Matka Božia nebola vedela poslužiť týmito našimi úbohými snaženiami. Keď sa nenašiel niekto, kto by to bol vedel robiť lepšie, robili sme to tak, ako sme najlepšie vedeli.

Za komunizmu sme získavali útržky posolstiev z rôznych strán, niečo v češtine, niečo v nemčine. Niekedy aj len samostatné posolstvá. Takto vzniklo „samizdatové“ vydanie vo formáte A4. Je až prekvapujúce, že keď sme po páde komunizmu získali taliansky originál, mohli sme konštatovať, že máme v podstate kompletnú knihu. Len jedno posolstvo z r. 1984, ktoré sme získali naklepané na tenkom zelenkavom papieri a tiež sme ho do knihy zaradili, sme potom v žiadnom talianskom vydaní nenašli, preto sme ho potom z textu vyradili.

Keď padol komunizmus, istý Bohu známy a Márii poslušný slovenský kňaz, vysvätený v Ríme, dal vo vlastnej réžii knihu opísať do počítača z nášho samizdatu a získal peniaze na vytlačenie 5 tisíc kusov – to bolo prvé vydanie po rok 1990. Ten rok 1990 sme získali v poslednej chvíli a ešte narýchlo bol pridaný do tlače (bez korektúry).

Bolo to naozaj úžasné, ako dar nesbeskej Matky – odrazu len sme získali knihy, akoby nám spadli z neba. Z krátko sme ten istý text, už so skorektúrovaným rokom 1990, dali znova tlačiť, potom niekoľkokrát, ako ďalšie vydania. K tomu sme postupne vydávali ďalšie roky posolstiev v malých brožúrkach ako dodatky ku knihe.

V roku 1996 sme vydali knihu do konca 1995 a potom k tomu sme zasa vydávali dodatky rokov 1996 a 1997.

Keďže posolstvá v roku 1997 skončili, v roku 2000 sme vydali už kompletný konečný text „modrej knihy“, označený ako šieste vydanie, ktoré máme doteraz.

A teraz k rozdielom v textoch jednotlivých vydaní:

Na vydanie knihy v roku 2000 sme sa s predstihom a dôslednejšie pripravovali. V Taliansku každý rok vydali nové vydanie, priniesla som si odtiaľ ak-

tuálne talianske vydanie a počas štyroch rokov, keďže iná možnosť nebola, som napriek mojej slabej znalosti taliančiny porovnávala náš text s talianskym originálom. Niečo len zbežne, ale také zložitejšie miesta som aj s pomocou slovníka pozrela lepšie. Našla som nejaké menšie opravy. Ale nič až také podstatné sa nenašlo.

No všimla som si, že v tomto talianskom vydaní sú niektoré odstavce, niekedy len vety, vynechané. Sú tam vždy tri bodky v zátvorke. Nuž som aj ja tie časti takto vypustila. Ale ten pôvodný text som si ponechala v zálohe.

Ako sa to mohlo stať? – Na jednom mieste Mária hovorí don Gobbimu, prečo nezapisuje všetko, čo mu hovorí v jeho srdci, aj tie také súkromnejšie veci, veď raz sa bude musieť poznať, čo Ona cez neho vykonala. On má zapisovať všetko a jeho spovedník bude mať za úlohu rozhodnúť, čo sa nemá zverejniť. – A skutočne sú tam niektoré miesta, ktoré aj prv aj potom zostali označené len zátvorkou s tromi bodkami. To sú zrejme tie súkromné veci otca Gobbiho. Ale tieto nové vynechania, ktoré boli v tom aktuálnom vydaní, už v ďalšom vydaní boli znova vrátené do textu. Lenže naša kniha už bola vytlačená bez nich.

To vynechávanie bola zrejme iniciatíva niekoho, kto chcel príliš dlhý text skrátiť a čo sa mu zdalo duplicitné, začal vynechávať. Týka sa to len rokov 1973 až 1979, ďalej to už asi dotýčný vzdal. Alebo možno ho iní v tom zastavili a čo vynechal, v ďalšom vydaní vrátili. No my sme odvtedy nové vydanie netlačili.

Že sa to takto mohlo stať, tomu by nasvedčovala iná príhoda: V jednom roku nové talianske vydanie malo pridaný nový predslov od známeho talianskeho kňaza. Knihu vydali, keď bol otec Gobbi na cestách. Keď sa vrátil a uvidel ten nový predslov, vôbec s tým textom nesúhlasil, bol nesprávny, nepravdivý. Otec Gobbi bol riadne nahnevaný, ale už to bolo vytlačené. V ďalších rokoch už tento predslov nebol. – Asi takto nejak sa to mohlo stať aj s tými vynechávkami v texte toho jedného vydania.

Taliansky fenomén: Idete po talianskych cestách a ste zmätení z ich do-právneho značenia, no oni sa v tom

kludne vyznajú. Váš cieľ je označený šípkou doľava, ale nie je tam žiadna možnosť odbočenia doľava. V tomto prípade šípka doľava znamená rovno. A Talian sa ani nečuduje. Pred križovatkou sú značené tri pruhy, ale kludne tam stoja vedľa seba štyri autá. Pohnú sa a nezrazia sa, pozaradujú sa a nikto netrúbi – u nás nepredstaviteľné. Otec Gobbi, tiež taký pravý Talian, na konci prednášky pred odchodom do sanktuária zahlási, ktoré národy budú predmodlievať jednotlivé desiatky ruženca. Ale začali sa modliť by a on kludne volá predmodlievať úplne iné národy. To je talianska mentalita. A tá sa podpísala aj na týchto „zmätkoch“ vo vydávaní našej knihy. Ale Mária iste aj s touto talianskou mentalitou počítala a jej dielu to neuškodilo.

V roku 1984 uverejnil novinár Vittorio Messori aj knižne vydané rozhovory s kardinálom Ratzingerom, vtedy prefektom Kongregácie pre náuku viery. Okrem iného sa ho pýtal na jeho názor na túto taliansku mentalitu, ako on, Nemec, pre ktorého je príslovečná presnosť, racionálnosť, dokonalá organizácia, sa vysporadúva s talianskou mentalitou. Dostal túto odpoveď:

„Áno, taliansky duch je lepší. Netúži natolko po organizovaní a poskytuje preto viac možností pre jednotlivé osobnosti, pre ojedinelé iniciatívy, pre originálne idey, ktoré sú pre Cirkev nevyhnutné. Svätci boli ľuďmi imaginácie a nie funkcionári všelijakých aparátov. Navonok boli možno „neobvyklými“ osobnosťami, ale napriek tomu od základu poslušní a zároveň nesmierne originálni a osobne nezávislí. A Cirkev, nikdy to neprestanem opakovať, Cirkev potrebuje svätcov nekonečne viac, než funkcionárov...“

Aj Matka Božia si vyvolila pre svoje dielo takého „nedokonalého“ Taliana, ktorý bol tiež takou „neobvyklou“ osobnosťou, ale napriek tomu od základu poslušný. Aj svoju „knihu“ zverila takémuto prostrediu.

Až príde u nás na rad nové vydanie „modrej knihy“, tam tieto vynechané texty znova vrátime. Kvôli tomu však vôbec nebude potrebné zaobstarávať si novú knihu. Nebolo vynechané nič, čo by sa tam aj niekoľkokrát neopakovalo. Len aby nebolo viac toho, čo v knihe je a my sme si to ešte nevšimli! Ale ani to nebráni dať sa do služieb Márie a spolu s ňou bojovať jej víťazný boj.

Alžbeta Vojtková

KATECHÉZA

Z kázni sv. Jána Máriu Vianneyho:

O ZLEJ SPOVEDI

xv.

I priviedli mu hluchonemého. (Mk 7, 32)

Hluchonemý je neraz obrazom kresťana, ktorý prichádza na spoveď. Nájdú sa ľudia, ktorí sú hluchí na výčitky svedomia; iní sa ukazujú nemí, keď sa majú obviniť zo svojich hriechov. A aké je to strašné nešťastie, keď niekto z hanby alebo zo strachu ukrýva smrteľný hriech – lebo klame Ježišovi Kristovi, a liek i milosrdenstvo, ktoré Ježiš Kristus preukazuje tu skrušeným hriešnikom, on mení na jed. A predsa mnohí sa pri spovedi dopúšťajú svätokrádeže. Kiežby tento hriech bol na svete taký zriedkavý, aké zriedkavé sú netvory! Kiežby sa moja reč nevzťahovala na nikoho z tých, ktorí sú tu v kostole! Lebo, skutočne – či možno spôsobiť väčšie zneuctenie Bohu a Spasiteľovi? Dnes vám ukážem, ako hrozne krivdí Ježišovi Kristovi ten, kto pácha svätokrádež a aké veľké je milosrdenstvo Božie, ktoré trpí takéhoto ničomníka.

I.

Spoveď je vo svätej Cirkvi najcennejšou inštitúciou – mohli by to dosvedčiť tak blahoslavení v nebi, ako i naveky odsúdení v pekle. Tí prví sú spasení predvšetkým preto, že hodne pristupovali k sviatosti pokánia, druhí zhylni naveky, lebo sa alebo nespovedali, alebo sa zle spovedali!

Z akých dôvodov sú zlé spovede?

Po prvé, preto, že niekedy si nevykonáme dobré spytovanie svedomia. Hlbiny svojho srdca treba skúmať so svetlom a s váhou v ruke, nemožno pred sebou nič ukrývať, tak ako sa nič neukryje na Poslednom súde. Neraz v nás svedomie stená a hovorí: „Zmiluj sa nado mnou a vytrhni ma z tejto strašnej priepasti! Či mám byť navždy odlúčený od Boha a nikdy Ho nevidieť? Aké je to strašné nešťastie!“ Kto sa zriedkavejšie spovedá, ten nech venuje spytovaniu svedomia dlhší čas, nech si vykoná toto spytovanie po modlitbe k Duchu Svätému a nech sa najskôr zverí Najsvätejšej Matke. Bolo by dobre, keby s úmyslom vyprosíš si milosť dobrej spovede, zúčastnil sa na svätej omši, vykonal nejaký dobrý skutok, aby sa umieroval v jedení a spaní. Odporúča sa zopakovať si niekoľkokrát v mysli hriechy tak, aby sme si ich zapamätali. Ak si niekto pred prijatím Najsvätejšej Sviatosti spomenie nejaký smrteľný hriech, nech nepristupuje k Stolu Pánovmu, ak naň zabudol z vlastnej viny.

Po druhé, počas spovede sa treba z hriechov obviniť dôkladne, hoci je to ľudskej prirodzenosti, ktorá je plná pýchy, ťažké. Okrem hriechu treba uviesť, koľkokrát sme ho spáchali a aké sú pritlačujúce okolnosti. Tu veľmi klame kajúcnika zlý duch, ktorý mu káže hľadať alebo láskavého spovedníka, alebo ho nahovára, aby zatajil hriechy a klame úbožáka nádejou, že sa neskôr vyspovedá lepšie. Do tejto pasce už chytil diabol mnoho duší, pričom ich zahubil naveky. Lebo následkom svätokrádežnej spovede je zaslepenie a zatvrdnutosť srdca, ktoré nepoúšťajú človeka neraz až do smrti. Mnoho

odstrašujúcich príkladov na dôkaz toho by mohli uviesť svätí misionári. Následkom svätokrádeže strácame Božiu milosť, satan silnejšie ovláda dušu, stráca sa bázeň Božia a na tých, ktorí páchajú svätokrádež, sa plní hrozba Spasiteľa: *Budete ma hľadať (...), ale zomriete vo svojich hriechoch* (Jn 8,21).

Zvlášť hriechy proti čistote bývajú dôvodom zlých spovedí. Istého rehoľníka považovali za vzor dokonalosti a keď zomrel, mal povest svätca. A predsa sa ukázalo, že išiel do zatratenia preto, že sa hanbil vyspovedať z nečistej myšlienky. Nič mu nepomohlo prísne pokánie, modlitby umŕtvovania. Na druhý deň po pohrebe v kostole, sluha hneď ráno videl, že telo leží vonku. Tento zjav sa opakoval niekoľko ráz. Nakoniec počas slávnostného exorcizmu zomrelý, keď sa ho predstavený opýtal, vyznal, že je naveky zatratený a žiadal, aby jeho telesné pozostatky pochovali na neposvätenom mieste.

Niektorí povie: „Vari nikto si nedovolí skrývať svoje hriechy a týmto spôsobom sa vystavovať ešte ťažším výčitkám svedomia“. – Bratia moji! Keby som to mal potvrdiť pod prísahou, neváhal by som povedať, že tu medzi vami, teraz, v kostole, je päť zo šiestich takýchto hriešnikov. Presvedčíte sa o tom na Poslednom súde a spomeniete si na to, čo som vám povedal.

Ako sa môže kresťan od hanby alebo zo strachu vystavovať takémuto nešťastiu? Priateľ, rozmyšľaj, čo ťa čaká za zatajovanie hriechov! Nemáš odvahu otvoriť svedomie pred svojím farárom? Ale či je iba on na svete? Či by si nenašiel iných kňazov, ktorí by ťa s veľkou dobrotou vypočuli pri spovedi? Bojiš sa, že by si dostal dlhé pokánie? Neboj sa, spovedník ti pomôže; ešte sa bude za teba modliť a spolu s tebou bude oplakávať tvoj hriech, aby ti vyprosil hojné Božie zmilovanie. Priateľ, žltuj sa nad svojou biednou dušou, ktorá toľko stála Ježiša Krista! O, ako veľmi slepí sú hriešnici, ktorí sa hanbia či boja vyspovedať zo svojich pádov! Načo je také ukrývanie, keď raz budú tajomstvá srdca odhalené pred očami celého sveta? Jedným slovom – mohli by ste sa teraz uchrániť pred strašnou hanbou, aká vás čaká na Poslednom súde, a svoje peklo mohli by ste premeniť na večné šťastie. Ach, k čomu vedie človeka svätokrádež! Nechcel by som zomrieť v hriechu, a nemať sily opustiť ho! Bože, sužuj týchto nešťastných a zaslepených ľudí výčitkami svedomia – sužuj ich, aby im nemohli odolať, aby sa nakoniec obrátili!

Po tretie, zle vykonané spovede sú aj kvôli nedostatku ľútosti a preto musíme vrúcne prosiť Boha o ľútosť. Keď zatajíme hriech, zakusujeme akýsi vnútorný nepokoj, čosi nás hryzie ako divý tiger. Ale keď nemáme ľútosť, tak vo svojom zaslepení vôbec tomu nevenujeme pozornosť. Preto o ľútosť srdca, ako som už spomenul, treba sa modliť k Bohu. Kto by si chcel overiť, či mal pri spovedi správnu ľútosť, najlepšie sa

to dozvie, keď pozerá na to, či zmenil svoj život – či sa už neoddáva pýche, závisť, lakomstvu, či neklame, či sa umŕtvuje, či miluje čnosť čistoty, či je horlivý v službe Božej, atď. Kto vedome neuvádza počet ťažkých hriechov, alebo vo chvíli, keď spovedník mu ukladá pokánia, nemá úprimný úmysel ho vykonať – ten sa zle spovedá. Kto nevie čítať, nech povie spovedníkov, aby mu nedával pokánia z knižky – nejakú pobožnosť. Niekedy sú ľudia takí pyšní, že nevedia čítať, a pokánia, ktoré dostali, nevykonajú. Nemáme sa prečo hanbiť, len treba otvorene poprosiť o zmenu pokánia.

Často sú zlé spovede preto, že kajúcnik už počas rozhršenia nemá ohotu napraviť krivdu, ktorú spôsobil blížnemu.

Z toho, čo som povedal, môžete sa už zorientovať, z času na čas sa treba zamyslieť nad predchádzajúcimi spovedami, odstrániť a napraviť nedostatky, ktoré sme v nich postrehli.

II.

Tí, ktorí zatajujú hriechy v spovediach, sú skutočne nešťastní – nosia predsa v srdciach ukrutného kata. Ľudia, keď si nahovávajú, že pred smrťou si ešte vykonajú dobrú spoveď a napravia svoje svätokrádeže, klamú sami seba. Sú slepí, lebo si neuvedomujú, že diabol im to nedovolí, že on bude všetkými spôsobmi tomu prekážať. Poviem vám príklad, ktorý to ukazuje.

Keď slávny Ján Avila povedal kázeň v jednom zo španielskych miest, zavolať ho k lôžku ťažko chorého dievčaťa, aby ho vyspovedal. Matka vychovávala dievča v nábožnosti a vštepovala mu do srdca vrúcnu nábožnosť k Najsvätejšej Matke – nábožnosť, ktorou sa sama vyznačovala. Chorá niekoľko ráz počula vrúcne kázne Avilu a rozhodla sa pred ním v spovedi otvoriť svoje svedomie. A skutočne, vyznávala svoje hriechy s takou veľkou ľútosťou a so slzami, že otec Avila, keď to videl, rozhršil ju bez akýchkoľvek obáv o jej spásu. Avšak stalo sa čosi mimoriadne. Braček, ktorý sprevádzal Otca a počas spovede čakal na neho v druhej izbe, videl čiernu, zarastenú ruku, ktorá držala chorú za hrdlo, akoby ju chcela zadusiť. Po návrate do kláštora to vyrozprával predstavenému a predstavený to povedal otcovi Avilovi, pričom mu prikázal, aby išiel ešte raz k chorej a vyzval ju, aby sa ešte raz úprimne vyznala, či ešte niečo netrápi jej svedomie. S tým istým spoločníkom sa teda otec Avila vydal na cestu, ešte v tú noc, do domu, v ktorom ležala chorá. Keď stáli pri bráne, počuli plač a nárek. Len čo zaklopali, vybehol k nim sluha, ktorý im povedal, že chorá zomrela, že hneď po spovedi stratila reč, upadla do bezvedomia a nebola v stave prijať Najsvätejšiu Sviatosť. Vstúpili do vnútra, pozreli na zomrelú, potom sa vrátili do kláštora a vyrozprávali všetko predstavenému, ktorý sa nad tým veľmi trápil. Sám otec Avila sa vybral pred Najsvätejšiu Sviatosť, padol na kolena a začal sa vrúcne modliť, aby milosrdný Boh uchránil toto nešťastné dievča od večného zatratenia. Keď sa takto modlil, po krátkej chvíli počul šramot retazi. Obrátil sa na tú stranu, odkiaľ šramot pochádzal a videl osobu zakutú od nôh po hlavu železnými okovami a tmavými plameňmi. Otec

sa vydesil a spýtal sa tej osoby, kto je. A na svoju otázku dostal takúto odpoveď: „Som duša tej nešťastnej dievčiny, ktorú si ráno spovedal a za ktorú sa teraz zbytočne modlíš. Klamala som svet svojím klamstvom a falošnou nábožnosťou. Po smrti mojej matky sa do mňa zaľúbil istý mladý človek. Spočiatku som sa vzpierala jeho naliehaniu, ale nakoniec som sa poddala jeho vôli. Dopustila som sa ťažkého hriechu, cítila som strašné výčitky svedomia, bála som sa zatratenia, ale zlý duch mi nedovolil vyspovedať sa z tohto hriechu, aj napriek tomu, že som sa často rozhodla, že to urobím. Bála som sa, že spovedník bude mať o mne zlú mienku a tak som sa stále svätokrádežne spovedala a nehodne som prijala Najsvätejšiu Sviatosť. Keď som počula tvoje kázne, ktoré mi prebodávali srdce ako strely, rozhodla som sa, že sa vyspovedám u teba a preto ťa pozvali ku mne. A keby som bola začala svätú spoveď svätokrádežami a nie drobnosťami, bola by som zachránená. Ale potom som už nemala odvahu vyznať ten zatajený hriech. Som navždy odsúdená, zbytočne sa modlíš za mňa!“ – „Čo je pre teba teraz najväčším utrpením?“ – spýtal sa otec Ávila. – „To – odpovedala – že tak ľahko som mohla byť spasená, keby som bola vyznala iba jeden svoj hriech“. Po týchto slovách bytosť zmizla, pričom úžasne vykrikla a strašne búchala retazami.

Hľa, čo čaká dušu, ktorá sa predstaví pred súd Ježiša Krista zatažená svätokrádežami! Drahí bratia, skúmame tajomstvá svojich svedomí, a ak tam nájdeme zatajené hriechy, vyznajme ich hneď pri spovedi. Lebo ani pokánie, ani almužny ich nedokážu zničiť. Jedinou záchranou je tu iba sviatosť pokánia. Nedovoľte, aby vás ďalej klamal pekelný duch, ktorý odníma človeku bázeň a hanbu pred hriechom, a vracia mu ju až pri spovedi. Zavrhnime pýchu, ktorá sa bojí pokorenia. Za päť minút hanby – ak sa úprimne obviníme pred ľútostivým kňazom – uchránime sa večného nešťastia a večnej hanby. Kto za života zneužíva Božie milosrdenstvo, ten ho nenájde vo chvíli smrti!

K istej chorej zavolali v noci misionára. Ten jej priamo povedal: „Pani, ste vo vážnom nebezpečenstve; ak sa dobre nevyspovedáte, tak pre vaše ťažké hriechy pôjdete do zatratenia“. – „Je to možné, že ja už zomieram? Áno, je pravda, že dlhší čas som sa zle spovedala a pre hanbu som zatajovala svoje hriechy...“. V tom momente stratila reč a zomrela; pravdepodobne išla do zatratenia.

A aká hanba stretne tých, ktorí sa dopúšťali svätokrádeže, na Poslednom súde! Vtedy budú túžiť, aby na nich padli hory, ktoré by ich mohli zakryť pred očami celého sveta. Čo si myslí taká osoba, ktorá vylúdi rozhréšenie od spovedníka? Či sa jej nezdá, že počuje akoby z neba hlas, ktorý napomína kňaza: „Zastav sa, lebo Najdrahšia Krv Spasiteľa volá a dožaduje sa pomsty na tomto človeku, ktorý sa dopúšťa svätokrádeže. Nerozhrešuj, lebo ja zavrhnem a prekínám túto dušu!“ Vy, ktorí sa dopúšťate svätokrádeže – predávajú Krista ako virolomný Judáš! Keď sa s hriechmi blížite k Najsvätejšej Sviatosti, spôsobujete Spasiteľovi novú smrť! Nepočujete, ako On k vám

volá zo svätostánku: „Synu, čakaj, zastav sa, nespôsobuj smrteľný úder svojmu Bohu!“ Istý otcovrah stále počul okolo seba hlas: „Syn môj, prečo si ma zadusil, prečo si mi odňal život?“ Podobné výčitky svedomia zakusuje ten nešťastník, ktorý nehodne prijal Telo a Krv Pánovu.

Aké poučenie z toho pre nás vyplýva? Používajme všetky možné prostriedky, aby naše spovede boli dobré. Nevládme si rozhréšenie, keď sme v akomsi zlozvyku a nemáme úprimný úmysel polepšiť sa. Nevynakávajme naše spovede náhlivo, nevyberajme slová, ktoré by zahalovali naše hriechy a umenšovali ich zlo. K tribunálu pokánia pristupujeme s ľútosťou – s ľútosťou,

o ktorú treba Boha vrúcne prosiť. Ak sme niekoľko rokov ukrývali nejaké hriechy, tak sa vyspovedajme z nich čím skôr, neberme do úvahy našepkávanie diabla. Nepredstavujeme si, že ich vyznáme neskôr, alebo že v najhoršom prípade to urobíme v hodine smrti – lebo vtedy už môže byť neskoro, lebo vtedy Boh vo svojich nepochopiteľných rozsudkoch nám môže odmietnuť milosť. A keby sme mali ochotu skrývať hriechy, tak si pomyslime, čo nám povie na Poslednom súde – aké výčitky nám bude robiť – ten spovedník, ktorého sme klamali! Všetko, čo robíme, robme tak, akoby sme to chceli urobiť v hodine smrti – vtedy nepoblúdime. Amen.

Inštitút NSPM

Mäsiarska 28, 040 01 Košice,
tel. 055/6334924, 0905/412040, 0911/912537, fatima@maria.sk
po-st-pia 9.00-12.30 ut-št 13.30-17.00

PROGRAM duchovných cvičení a duchovných obnov formou večeradla I. Q 2017

Pozývame Vás vstúpiť do intenzívnej modlitby a meditácie pred Oltárnou sviatosťou za spásu duší, a tak zmieriňovať následky veľkého odpadu od viery, o ktorých hovorila Panna Mária vo Fatime.

16. 3 – 19. 3. budú DC v Prešove v Exercičnom dome sv. Ignáca pre dekanáty Sabinov a Lipany. Prihlášky prijíma a informácie podá Ing. Zita Dzuriková, tel.: 0915 962 364; zita.dzurikova@gmail.com a Ing. Danka Bednárová tel.: 0905 259 365; zoht@homatorysa.com

29. 3. – 31. 3. budú DC pre Rožňavskú diecézu. Prihlášky prijímajú a informácie vám podajú p. Elena Gubániová, Špitalská 19, Lučenec, tel.: 0908 426 868 d1.varga@gmail.com, alebo p. Gabriela Bartóková, Rúbanisko 1/3, Lučenec, tel.: 047 432 7903 a p. Ľubomíra Olahová, nám. L. Svobodu 2862, Lučenec.

20. 4. – 23. 4. budú v Exercičnom dome v Nitre pre dekanáty Trnava, Piešťany, Senica. Informácie podá a prihlášky prijíma p. Beáta Tačovská, Križovany nad Dudváhom, tel.: 0907 760 305, 033 558 4106; beata.tacovska@gmail.com

27. 4. – 30. 4. budú DC pre dekanát Stará Ľubovňa. Prihlášky prijíma a informácie vám podá Mgr. Anna Leščinská, Vyšné Ružbachy, tel.: 0902 682 236; mgrlescinska@qtmail.sk

Duchovné Obnovy

Modliť sa za svätosť nielen svoju, ale aj za celý svet, nás vyzýva v svojich posolstvách často Panna Mária. Preto Vás pozývame každý mesiac poslednú stredu v mesiaci na duchovnú obnovu formou večeradla v kostole Krista Kráľa v Košiciach na Moyzesovej ulici so začiatkom o 17.00 hod. v týchto termínoch: 22. 2., 29. 3., 26. 4., 31. 5. 2017.

Informácie k týmto duchovným obnovám podá INSPM Košice.

Turičňa nověna – Gaboltov

Pozývame Vás k ustavičnej modlitbe pred Oltárnou sviatosťou do diecéznej svätyně v Gaboltove v jednotlivé dni podľa nasledovného rozpisu:

25. 5. dekanát Trebišov	26. 5. dekanát Sabinov	27. 5. dekanát Košice-vídiok
28. 5. dekanát Lipany	29. 5. dekanát Prešov I	30. 5. dekanát Stropkov
31. 5. dekanát Vranov nad Topľou	1. 6. dekanát Humenné, Snina	
2. 6. dekanát Solivar	3. 6. dekanát Prešov II	4. 6. dekanát Košice-mesto

Spoločný modlitbový program, vrátane sv. omše bude každý deň od 17.00 do 21.00 hod.

Pouvažuj drahý brat, sestra, či tvoja viera horí alebo iba tlie, aké miesto dávaš vo svojom živote snahe o otvorenie sa pre dar Ducha Svätého. Všetok život viery pochádza od Ducha Svätého. Duch Svätý nášmu životu viery dáva štavu, život, energiu a živosť. Ak cítiš, že sa iba zmietas v búrkach tohto života, neváhaj a príď. Pán vidí tvoj smäd a On má otvorený prameň živej vody pre každého, stačí iba prísť k tomuto prameňu.

MODLITBY ZA KŇAZOV

Pozývame Vás vytvoriť vo farnostiach alebo na stretnutiach veriach sedemčlenné modlitebné skupiny, ktoré sa budú modliť za konkrétneho kňaza. Veriaci, ktorí sa rozhodnú modliť sa, si rozdelia jednotlivé dni v týždni (každý člen skupiny tak dostane jeden deň v týždni). Počas nich sa budú modliť a obetovať za kňaza, ktorého si vyberú, alebo o ktorého meno môžu požiadať Inštitút INSPM. Vedúci modlitbovej skupiny zašle svoju adresu a meno kňaza, za ktorého sa modlite a my vám zašleme obrázky pre vašu skupinu. Za všetkých, ktorí sa touto výzvou pripoja k apoštolátu, sú slúžené v Košiciach poslednú stredu v mesiaci sväte omše, aby ste vytvárali v tomto apoštoláte. Nové skupiny alebo zmeny môžete nahlásiť na adrese INSPM.

Marta Uchalová

Celoslovenské večeradlo kňazov Mariánskeho kňazského hnutia

30. 4. a 1. 5. 2017

v Pútnickom dome a bazilike Navštívenia Panny Márie
na Mariánskej hore v Levoči.

Nedeľa, 30. apríla 2017

17.00 večery
18.15 večera
19.45 prednáška, pracovná diskusia
21.00 kompletórium, nočný odpočinok

Pondelok 1. mája 2017

7.15 ranné chvály
8.00 raňajky
10.15 ruženec (v kostole)
11.00 koncelebrovaná sv. omša
12.00 obed

(Účasť kňazov prihlásiť na: amo@stonline.sk.)

Jarné večeradlá v diecézach

BRATISLAVSKÁ DIECÉZA

Celobratislavské a diecézne večeradlo 13. mája 2017 v jezuitskom kostole v Bratislave (Hlavné nám., Rolandova fontána) so začiatkom o 15.30, o 16.30 sv. omša, mariánsky sprievod k Morovému stĺpu, kde bude obvyklá pobožnosť o 18.00 hod.

(Z hlavnej stanice električka č. 1 – vystúpiť na 6. zastávke (Nám.SNP). Z autobus. st. trolejbus 202 a 205 – vystúpiť na 2. zastávke (Nemocnica sv. Michala).

TRNAVSKÁ DIECÉZA

v Seredi 6. mája 2017: 9.00 večeradlo s obvyklým programom, 10.00 svätá omša.

NITRIANSKA DIECÉZA

v Topoľčanoch 13. mája 2017: 16.00 adorácia a fatimské večeradlo, 18.30 slávnostná sv. omša, po nej mariánsky sprievod a slávnostné ukončenie v chráme.

SPIŠSKÁ DIECÉZA

Celodiecézne večeradlo MKH bude 6. mája 2017 v Levoči na Mariánskej hore v Bazilike Navštívenia Panny Márie so začiatkom o 9.30 hodine s obvyklým programom.

ROŽŇAVSKÁ DIECÉZA

Bolkovce (okr. Lučenec) na letisku 13. mája 2017: diecézne večeradlo v rámci celodennej fatimskej pobožnosti so začiatkom o 9.30, sv. omša o 11.00, popoludní mariánska a eucharistická pobožnosť.

BANSKOBYSTRICKÁ DIECÉZA

Fatimská sobota s večeradlom MKH v bazilike minor na Starých horách 6. mája 2017 so začiatkom o 9.00 a záver o 17.30.

GRÉCKOKATOLÍCKY OBRAD

Archierejská fatimská sobota a večeradlo sa uskutoční v Bazilike minor v Lutine 6. mája 2017: o 9.00 večeradlo, 10.00 svätá liturgia, 11.45 obedňajšia prestávka, 13.30 svätý ruženec, 14.20 prednáška, 15.00 korunka, 15.20 eucharistická pobožnosť.

Mária nesklame

(svedectvo)

Konečne sa pohli ľady...a tak som tomu rád. Dlhý som stál na mieste a už som si nevedel pomôcť. Cítil som, že nemám síl a vonkoncom nič vo svojich vlastných rukách. Bolo to obdobie keď som nevnímal Božiu blízkosť, všetko bolo šedé a tmavé. A tak som sa opäť vrátil k Bohu, k Márii a k večeradlu.

Po viacerých konfliktoch aj medzi mojimi drahými večeradlistami som sa cítil utopený a absolútne neohodný. Jej daru pre toto hnutie a to ma ešte viac pokladalo na kríž, pretože ak niečo bolo pre mňa skutočne dôležité a jednoznačné v mojom živote, bola to Mária, bolo to to jediné čo mi dávalo pocit, že nie som stratený, lebo ona jediná mi rozumela a aj keď som bol v minulosti v iných spoločenstvách, bolo mi dané poznať, že sa mám držať večeradiel, pretože si ma Panna Maria povolala páve tu. A tak som po istom čase navštívil moju "krstnú mamu" a tá mi dala info, že sú tu isté rodinné večeradlá, kde by som sa mohol pridať.

Síce som chvíľu váhal, no napokon som navštívil tieto večeradlá, konali sa zhodou okolností kúsok od miesta, kde som býval. Hneď na prvom stretnutí som pocítil v modlitbe večeradiel, že som doma, že som pri Panne Márii a tisli sa mi slzy do očí, cítil som jej jemnú lásku a nehu. Bol som doma, toto som tak veľmi potreboval.

Aj keď sa navonok nič nemenilo a neriešilo, vo vnútri však áno, všedné problémy sa riešili pomaly a postupne, v Božej prozretelnosti: hľadal som totiž dlho prácu a dnes ju mám, trvalo mi to takmer rok. Teraz som šťastný, ale nie pre prácu samotnú, ale pre silu, ktorú som dostal a preto, že som dostal novú šancu v živote vďaka Márii a taktiež vďaka odvahe čosi zmeniť.

Z ľudí z tohto večeradiel mám veľkú radosť, cítim blízkosť s nimi aj po ľudskej stránke, prirástli mi postupne k srdcu a ako také malé ovocie bolo, že som sa začal modlievať rodinné večeradlá aj u nás doma s malými deťmi mojej sestry. Aj keď som nevedel či to 2-3 ročné deti zvládnu. A to je niečo krásne! Zvládli to úžasne a bol som z nich nadšený... neverili by ste, aká

jednoduchosť a radosť ide z ich detskej modlitby... sú takí úprimní a jednoduchí... Pán Ježiš si nás priat asi takýchto, keď vravel o tom, že máme byť ako deti... stále si chcú spievať „Ave, ave Mária“ z fatimskej piesne... no povedzte, nie je to krásne?! A tak všetko ide opäť vpred vďaka Márii a Ježišovi.

Z našej pošty

„A máme tu nový rok 2017 – vzácny rok storočnice fatimských zjavení Panny Márie s výzvami k modlitbe, pokániu, prinášaniu obiet za obrátenie hriešnikov. Drahí mariánski čitelia, šírme toto posolstvo, šírme modlitbu svätého ruženca! Preberme sa z letargie, zviditeľňujme sa, veď už nastal jubilejný rok 2017! Panna Mária nás ustavične k tomu vyzýva! Ruženec je najúčinnější zbraň v tomto období veľkého odpadu od viery a zmätenosti, šírenia hrozných nezmyselných ideológií a zvráteností. A najmä šírme večeradlá modlitby, o ktoré nás Mária žiada napokon, keď už je potrebná tá najrozhodujúcejšia sila Ducha Svätého, lebo len on môže spôsobiť obrátenie srdc, ktoré neprijali naliehavé výzvy z Fatimy. Len nové Turíce môžu spôsobiť konečné Božie víťazstvo cez triumf Nepoškvrneného Srdca Panny Márie.“

„Bola som v sobotu v meste a tak som vošla do františkánskeho kostola (v Bratislave) na svätú omšu. A po svätej omši mi srdce poskočilo radosťou: bolo večeradlo! S kňazom, s vylodenou Sviatosťou Oltárnou! Kompletne večeradlo, čisté, bez nejakého pridávania! Bola to prvá sobota januára a po večeradle oznámili, že aj na budúcu prvú sobotu tu bude večeradlo. Mária, predsa môžeš konať pre svoje víťazstvo! Zdalo sa mi, že si to ľudia možno ani

neuvedomujú, do akého významného roku sme vstúpili. Zdá sa, akoby aj Cirkev mlčky prehládala toto významné jubileum, ktoré mnohí z nás s nádejou očakávali. Ale napriek tomu sa predsa niečo deje v tichosti a skrytosti. Možno takto to má byť, toto nebo očakáva, Mária chce zvíťaziť „silou maličkých“.

Eva Č.

„Veľmi Vám ďakujem za časopis, veľmi ma vždy poučí, nasmeruje, hltám všetko, všetulinko! Aj my máme večeradlo tu v dedine už dlhé roky, založil nám ho už nebohý kňaz a má už odmenu v nebi. Teraz máme zasa Máriinho kňaza, vedie deti a všetkých ľudí k Márii a k Ježišovi, po každej svätej omši nás im odovzdáva, dostalo ma to k slzám a vďake.“

„V mene všetkých členiek nášho spoločenstva vám vyprosujeme veľa Božích milostí, aby ste nás aj v tomto roku potešovali tým nádherne duchovným časopisom, akým je Máriina doba.

Keď bol don Gobbi v roku 1996 na návšteve Slovenska, vtedy nás na Mariánskej hore v Levoči povzbudzoval, aby sme šírili večeradlá modlitby s Pannou Máriou. Bolo to v septembri a vtedy sme sa 4 členky stretli 8. decembra u jednej z nich, aby sme sa pomodlili večeradlo s Pannou Máriou, veď bol jej krásny sviatok. A jedna členka zakúpila 2 sošky Panny Márie Fatimskej. Jednu sme darovali do kostola a tá druhá s nami putuje každý mesiac z jednej rodiny do druhej, už teraz to bolo v decembri 20 rokov. Bohu vďaka! Každú prvú sobotu v mesiaci máme fatimskú pobožnosť a duchovný otec prečíta posolstvo z „modrej knihy“ a ruženec sa modlia jeden mesiac ženy a druhý muži. Kostolník dáva sochu Panny Márie Fatimskej na oltár a je to krásne duchovné večeradlo s Pannou Máriou, po ktorom je svätá omša. Bohu vďaka za všetko, čo nám hriešnym ľuďom dal a dáva.

Mária L., Víťaz

Štyri razy do roka, ako vychádza náš časopis, sa slúži najsvätejšia obeta sv. omše za našich dobrodincov a pomocníkov, i za šíriteľov a účastníkov večeradiel.

MKH

Trňová koruna

Najnovší výskum Turínskeho plátna, ktorý vykonávajú manželia Alan a Mary Whangerovi, nasvedčuje tomu, že trňová koruna na hlave Ježiša Krista bola dvojité. Jedna mala formu venca, obopínajúceho hlavu a druhá pripomínala skôr čiapku, akú nosili židovskí kňazi. Bolo na ňu použité trnie a bodláčie. Tá prvá sa veľmi podobá trňovej korune, uchovávané v parížskej katedrále Notre Dame, ktorá by mala byť pôvodnou trňovou korunou.

Z historického hľadiska je to jediný známy prípad, keď sa v súvislosti s popravou hovorí o trňovej korune. Podľa vyjadrenia prof. Whangera dvojité koruna objasňuje dosiaľ nevysvetlené rany na temeni Kristovej hlavy. Zrejme sa mu vojaci vysmievali nie len korunou, ktorá pripomínala veniec na hlave rímskeho vládkara, ale aj bolestnou paródiou veľkňazskej čiapky. Medzi pelovými zrnkami rastlín, ktoré preukázateľne rástli jedine v okolí Jeruzalema, sú prítomné i pelové zrnká trnovníka a bodliakov.

(Kath-net)

Zadná obálka:

Vnútná strana:

1-9 Vydať tomuto svetu svedectvo o tom, že Kráľovna neba prichádzala na túto zem, aby nás vyviedla z biedy dnešnej doby – to bol dôvod, že už vyše desať rokov každoročne od mája do októbra, vždy 13. dňa v mesiaci, ako Mária prichádzala a zjavovala sa vo Fatime, tak sa my „zjavujeme“ pri Morovom stípe na Rybnom námestí v Bratislave na modlitbe večeradla za víťazstvo jej Nepoškvrneného Srdca.

10-11 Aj na iných miestach Slovenska sa v tieto dni konajú večeradlá na verejných priestranstvách, pri posvätných symboloch.

Tak je tomu aj v Ružomberku, kde sa takto modlili 13. októbra 2016.

Vonkajšia strana:

Aj 25. marca každoročne v rámci spomienky na Bratislavský veľký piatok vydávame svedectvo o tom, že aj táto udalosť bola súčasťou Božieho plánu dejín, oznámeného nám a vedeného fatimským posolstvom Panny Márie. V roku 2016 sa konala táto spomienka v stredu Veľkého týždňa tesne pred Veľkou nocou.

